

EXTRA

Z ráje do ráje

**TVÁŘÍ V TVÁŘ
BOHU**

TVÁŘÍ V TVÁŘ BOHU

KAZIMIERZ SMOLKA

**„Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo sta-
ne na místě svatém jeho?“ (Žalm 24,3)**

Když jsi přišel ráno do modlitebny, možná, že se tě někdo zeptal: „**Vítej, jak se máš, co je u tebe nového?**“ Myslím, že takové otázky jsou kladeny každou sobotu. Co jsi odpověděl, anebo co bys odpověděl dnes? „**Jak se mám? Velmi dobře! Nemám žádné starosti. Pán je se mnou, žehná mi, všechno je v pořádku.**“ Dáváme anebo slyšíme takové odpovědi? A jestliže ano, je to pravda? Víte, stalo se mi, že když jsem přicházel do shromáždění a někdo mi položil takovou otázku, tak jsem byl uveden do rozpaků, vůbec jsem se necítil dobře. Měl jsem problémy, cítil jsem se daleko od Boha a nechtělo se mi usmívat.

Máte též takové dny? Potřebujeme upřímnost v našich stycích, a ne předstírání – upřímnost vůči sobě i vůči jiným. Rozhodl jsem se být vždycky zcela upřímným vůči všem, nikdy nebudu nic předstírat, budu mluvit to, co cítím a co si myslím. A budu to dělat také i dnes. A nevádí mi, že se možná vystavím posměchu nebo se zesměšním. Dnes potřebujeme opravdovost dokonce i za cenu výsměchu. Musíš být upřímný a otevřený! Nemůžeš se řídit názorem jiných anebo tím, že chceš jenom dobře vypadat.

Jak se dnes cítíš, jsi opravdu plný Boží radosti? Jestliže ano, tak je to úžasné. A jestliže ne, tak se možná usmíváš pouze proto, že se to tak má. Co skutečně cítíš v hloubi duše? Možná, že se v myšlenkách vracíš k tomu, co ti nedává pokoj, k tomu, co je pro tebe ostnem. Možná, že přemýšlíš o nějakých špatných věcech, kterých ses dopustil. Možná, že si myslíš, že nejsi dobrým Božím dítětem. Pokud znáte tento stav deprese, nedostatku radosti, nespokojenosti se sebou jako křesťanem, tak vítejte v našem společenství. Ale já mám dnes pro vás dobrou zprávu. Bůh má něco nádherného pro mě i pro tebe. Bůh touží mě i tebe dovést mnohem výše než tam, kde jsi v této chvíli.

Uspokojuje tě stav, v němž se nacházíš na své cestě do nebe? Netoužíš být ještě blíže Bohu, zakusit Jeho přítomnost a moc ve svém životě? Bůh dnes promlouvá ke mně i k tobě. Být zde na každé bohoslužbě a poslouchat kázání to nestačí. Nestačí se zúčastnit sobotní školy, zastávat funkce ve sboru anebo sloužit slovem. Musíš jít dále. Co si myslíte, kam nás chce Bůh dovést? Před několika měsíci, když jsem zažil jistou zkušenost, jsem dal Bohu zvláštní slib: „**Bože, jestliže mi pomůžeš, tak udělám všechno pro to, abych byl co nejbliže Tobě, jak jen to je pro člověka možné.**“ Tenkrát Bůh učinil před mýma očima zázrak. Nebudu nyní vyprávět tuto zkušenost, mnohým z vás jsem o tom řekl. Ale podstatné je to, že když jsem začal uskutečňovat své rozhodnutí, první věcí, kterou Bůh učinil bylo, že mi ukázal můj stav. Ukázal mi, kde se na své křesťanské cestě nacházím. Zdánlivě bylo se mnou všechno v pořádku – podle zákona jsem byl bez úhony. Ale ukázalo se, že do mého života nepozorovaně vstoupilo hodně věcí, které mě uspávaly a vzdalovaly od Něho. Když mi to Bůh všechno odhalil, ukázal mi také, že před námi jsou vrcholy, které máme dosáhnout – vrcholy duchovního poznání, na něž chtějí vystoupit pouze někteří. Poznal jsem, jak jsem daleko od těch vrcholů, a nejhorší je to, že ďábel před námi tyto vrcholy zakrývá. Je to tak jako s horami.

Dívali jste se někdy na hory? Můžeme je vidět jenom když se vyjasní a není mlha. A víte, co nám tyto vrcholy zakrývá? Shon našeho každodenního života. Pečování o hodně věcí. Různorodé problémy. Mnohem horší jsou však ty, které krmí naši mysl. Snaží se naplnit náš mozek a odstranit odtamtud myšlenky o Ježíši. Víte už, co mám na mysli? Pochopil jsem, že se musím od toho odtrhnout, pokud chci dojít tam, kde je Bůh. Pochopil jsem, že se musím přestat dívat na televizi, že

pokračování na straně 14

Impressum

Zvláštní vydání nezávislého časopisu „Z ráje do ráje“ – Extra, je určeno jen pro členy CASD. Neslouží k misii. Časopis chce představit některé skutečnosti, které zarmocují mnohé členy církve. Nedělá si nárok na provedení jakýchkoliv změn v církvi.

Snad je to jen hlas volající na poušti. Pokud vám časopis něco přinesl a pomáhá v orientaci v současné církevní situaci, nabídněte ho těm bratřím a sestrám, kteří ho nečetli. Další výtisky si můžete objednat na adrese redakce.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

- 2 Tváří v tvář Bohu
Kazimierz Smolka
- 4 Ztratil jsem se, ale byl jsem nalezen
R. Woolsey
- 8 Kam míří ekumenické svazky
Věra Vesecká
- 10 Jaké je pro nás slovo Hospodinovo
Karel Staněk (sen.)
- 12 Stalo se slovo Hospodinovo ...“
Ján Kováčik
- 16 Zamítnuté – zavržené pozvání
Goldfrey Nginishi
- 22 Víra Ježíšova nebo víra v Ježíše?
Armin Krakolinig
- 24 Otazníky nad hudebními skupinami
GRACE a GOSPEL CHOIR
Věra Vesecká
- 25 Problematické bohoslužby v době prvního
a posledního Eliáše.
Armin Krakolinig
- 27 Proč studovat knihu Daniela a Zjevení
Jupos
- 28 Proroci v církvi ASD - 2. část
Ján Kováčik
- 30 Podobnost čistě náhodná?
sm/j
- 32 Poselství prvního anděla
Goldfrey Nginishi
- 36 Volání po nedělním zákonu v USA.
Vance Ferrel
- 38 Identifikace čtyř bytostí a 24 starců
Zjevení 4,9-11
Armin Krakolinig
- 42 2. Tessalonicenským 2. kapitola –
„člověk hříchu“
Studijní podklady vypracované br. A. Krakolinigem
- »A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu, řekl: I dokudž kulhati
budete na obě strany? Jestližeť jest Hospodin Bohem,
následujtež ho; pakliž jest Bál, jdětež za ním.
A neodpověděl mu lid žádného slova.«**

ZTRATIL JSEM SE, ALE BYL JSEM NALEZEN

R. WOOLSEY, (ZPRACOVÁNO ZE ZVUKOVÉHO ZÁZNAMU)

„Nebo že on
sám trpěl,
pokoušín byv,
může také
pokušení
trpícím
spomáhati.“

Židům 2,18

Narodil jsem se v křesťanské adventní rodině a byl jsem vychován jako adventista sedmého dne. Navštěvoval jsem adventní školy a vystudoval teologii. Po promoci jsem se měl stát kazatelem. Oženil jsem se s adventní dívkou a měli jsme děti.

Ale během roku po promoci jsem se od svého Boha úplně odvrátil. Do kazatelské služby jsem vůbec nenastoupil. Odešel jsem do světa. Svoji rodinu jsem ztratil, rozvedl jsem se, přišel jsem o svůj domov. Ztratil jsem všechno. Především jsem ztratil svého Boha. Pak celých 15 let jsem přemýšlel nad tím, co tuto tragédii mohlo způsobit. Domníval jsem se, že ve svém životě jsem vždy činil správná rozhodnutí.

Dva a půl roku jsem žil v Koreji a Thajsku. Vyučoval jsem biblické předměty a angličtinu. Teologií jsem si vybral jako hlavní předmět. Předpokládal jsem, že se ubírám tou správnou cestou vedoucí ke štěstí a přesto jsem byl velice rychle daleko od Boha. Po mnoho let jsem byl ve světě. Nechci vyprávět o všem, co jsem ve světě prožíval, jak jsem žil, ale raději vyzvednu to, jak mne Bůh našel.

Bože, co tito lidé udělali z tvé církve!

Jeden známý, který pracoval ve stejném oboru jako já, mne jednou pozval do sboru. Zjistil totiž, že jsem kdysi byl adventistou sedmého dne. On byl taktéž členem ASD. Proto na mně naléhal, abych s ním šel do shromáždění. Mně to tam ovšem vůbec netáhlo. Neměl jsem čas pro Boha! On mi však nedával pokoje. Říkal mi: „Naše církev je úplně něco jiného než si myslíš. Přijmeme tě takové-

ho jaký jsi. Nemusíš mít strach, že tě budeme odsuzovat.“ Ve mně tím vzbudil zájem a začal jsem být zvědavý, takže jsem se nakonec rozhodl jít do sboru. Když jsem tam přišel, byl jsem z toho všeho, co jsem tam viděl, zmatený. Byla to velká budova, patřící letničním křesťanům, kterou si adventisté pronajímali. S letničními ovšem neměli nic společného. Do toho shromáždění přicházelo asi pět tisíc adventistů. Bylo to velice jednoduché se v tom množství ztratit. Na sobě jsem měl hezký oblek, který jsem nosil do zaměstnání. Nechtěl jsem, aby si někdo myslel, že jsem ASD, ale aby se domnívali, že jsem host. Když jsem shromážděné lidi pozoroval, nepoznal bych, že jsou to adventisté s.d. Ti lidé nevypadali jako adventisté! Ani hudba se nepodobala adventní hudbě! Bylo to něco jako velké divadlo, za použití světelných efektů. Osvětlení bylo někdy velice jasné a to tehdy, když hudba byla velmi hlučná, doprovázená bubny. Když chtěli změnit náladu, hudba hrála tišeji a světla byla tlumenější. Velice rychle jsem pochopil, oč se zde jedná, neboť celých 15 let jsem byl častým návštěvníkem divadla. A taktéž jsem věděl, jak se s diváky manipuluje. Byl jsem i muzikantem. Ještě jako adventista jsem byl i sborovým hudebníkem. Později, když jsem odešel do světa, zaměřil jsem se na jiný druh hudby. Velice často jsem tancoval a určitou dobu jsem byl i učitelem tance a dobře vím, jak může hudba působit na lidské tělo, na city. Proto jsem pozoroval, co se v tomto shromáždění děje. Viděl jsem, jak lidé byli vyprovokováni ke vzrušení. Když jsem poslouchal hudbu podbarvenou silným rytmem, moje nohy a celé tělo bylo okamžitě naladěno k tanci. Byl jsem tím zcela zmatený! „To se děje ve shromáždění ASD?“ Během pobožnosti bylo jen velice krátké kázání. Mnozí s tím byli spokojeni. Ale já, ačkoliv jsem to nevěděl, jsem byl doslovně hladový. Byl jsem zklamaný z krátkého kázání. V kázání nebyl žádný hutný pokrm, jen něco, jako bílý chléb, který neobsahuje žádné živiny!

Po kázání začalo na pódiu divadlo. Dodatečně jsem se dověděl, že muž, který to vedl, byl z Hollywoodu. Adventistou nebyl. On dokonce každý týden vyučoval členy tohoto sboru, jak mají divadlo provádět příští sobotu. Pamatuji si, že jsem byl z toho vyvedený z míry. Dodnes vím, že tehdy, jsem až příliš nahlas zvolal: „Bože, co tito lidé udělali z tvé církve?“ Domníval jsem se, že celá CASD se změnila. Uvnitř jsem byl velice rozhněvaný. Ve skutečnosti jsem byl vzteklý sám na sebe! Totiž, když všechno toto světáctví přišlo do církve, já jsem byl ve světě a nedělal jsem vůbec nic. Přemýšlel jsem o Jonášovi, kterého Bůh poslal do Ninive, ale on se dal jiným směrem, opačným. Vystudoval jsem na kazatele, ale do díla jsem nikdy nenastoupil. Zaujal jsem podobný postoj jako Jonáš.

Když jsem byl v tom shromáždění, mám za to, že se Pán dotkl mého srdce, neboť do určité míry jsem si uvědomil svoji odpovědnost za všechno to světáctví, které se do církve vloudilo. Já jsem vlastně neudělal nic, abych tomu zabránil. Při odchodu se sboru mně ani jeden z těchto pěti tisíc lidí nezastavil a nepromluvil se mnou. Byl jsem opravdu ztracený v davu. Také mi to připomínalo divadlo. Vždyť kdybych šel do divadla, také bych nemohl čekat, že mě někdo přivítá. Do divadla se chodí lidé pobavit...

Pět tisíc lidí, kteří každou sobotu chodili do sboru, aby se jen pobavili! Zůstávali hladoví, neboť jim nebyl předložen žádný duchovní pokrm.

Ztracený se začíná v cizině vzpamatovávat

Po nějaké době jsem začal studovat. Pokoušel jsem se číst Bibli, připadala mi nudná. Neměl jsem žádnou chuť na duchovní věci. Při svém hledání jsem objevil dvě knihy po rodičích, Velký spor věků a Cestu ke Kristu. Otevřel jsem Velký spor a četl jsem až do třetí hodiny ranní. Velice mě upoutal. Pak jsem začal číst i Cestu ke Kristu. Pamatuji si, že při jejím čtení jsem kouřil a pil alkohol. Když jsem přišel ke třetí kapitole, cigaretu jsem odložil. Uvědomil jsem si, že pro kouření nemám žádnou omluvu, ale ani pro žádný jiný hřích. Při čtení jsem našel odpovědi na různé otázky, které jsem si kladl mnoho let.

Jednou jsem se dozvěděl, že se v dalším sboru CASD koná seminář o Zjevení. Tak jsem se tam rozjel. Nevynechal jsem ani jednu lekci. Pán začal působit na mé srdce a já jsem si začal uvědomovat, že Ho potřebuji přijmout. Začal jsem navštěvovat různé sbory v jižní Kalifornii. Opět jsem byl zklamaný. Můj život byl plný různých problémů. Některé věci mne přitahovaly a byl jsem jejich otrokem. Nevěděl jsem, jak nad nimi zvítězit. Já jsem sice o vítězství četl a snažil se o to, ale když jsem přicházel do těch sborů, tak jsem slyšel podivné poselství jak z kazatelny, tak i v sobotní škole.

Stále dokola jsem slyšel, že budeme hřešit až do Ježíšova příchodu. Přemýšlel jsem o svých hříších a říkal jsem si, že nechci tak dlouho hřešit. Chtěl jsem se od hříchů osvobodit, ale věděl jsem, že to sám nedokážu. Proto jsem začal v sobotní škole dávat otázky a to mne přivedlo do problémů. V knihách Ducha prorockého jsem totiž četl o vítězství nad hříchem. Učitelé sobotní školy nic takového neučili. A tak jsem se dostal do sporu se sobotní školou. Jednou po skončení za mnou přišel učitel sobotní školy a řekl, že ho zajímají moje otázky. Řekl, že je kazatelem 40 let a přesto neviděl ani jediného dokonalého člověka. Přemýšlel jsem o tom a divil jsem se. Otázal jsem se: „A co jsi kázal a proč jsi kázal?“ Co lidem vůbec nabízíš? A co můžeš nabídnout mně

jako hříšníkovi? Ty bys mě měl vést k tomu, abych se změnil. Ty však tvrdíš, že změna není možná.“

Jeho výrok, že se za 40 let nesetkal s dokonalým člověkem byl smutným svědectvím o jeho službě. Víím, že nemůžeme jeden druhého odsuzovat, či posuzovat, že někdo je dokonalý a jiný není. Někdy si však myslíme, že můžeme. Tento kazatel však neměl žádnou víru ve vítězství nad hříchem. On věřil, že budeme hřešit až do příchodu Ježíše Krista. To mi připomnělo Zj 22,11. Zde je uvedeno, co bude muset Ježíš říci těmto lidem: „Kdo škodí, škod' ještě. a kdo smrdí, smrd' ještě; a kdo je spravedlivý, ospravedlníš se ještě; a svatý posvěť se ještě.“

Jedné soboty jsem byl manžely ze sboru pozván k obědu. Vzali mne do restaurace odkud byl nádherný výhled na Los Angeles. Při jídle se mě hostitelka zeptala: „Dal ti Pán zvítězit nad kouřením?“ Řekl jsem, že ne. A ve své mysli jsem měl otázku pro ni, kterou jsem ovšem nevyslovil: „Dává ti Pán vítězství nad tím, že přestupuješ sobotu?“

Dokážete si představit jaké zmatky jsem prožíval? Mohu hřešit jako oni a být spasený?

Při studiu knihy Kristova podobenství (str. 194; COL 332) jsem objevil úžasnou myšlenku: „Na každém stupni růstu své povahy by ses měl líbit Bohu. Můžeme toho dosáhnout. Vždyť Enoch se také líbil Bohu. I když žil ve zkažené době. Enochové žijí i v naší době.“ Tato slova mi napověděla, že dokonalost charakteru je možná!

Proto jsem se rozhodl, že budu jako Berienští. Raději budu studovat to, co se týká mého spasení. Měl jsem různé otázky na ty, kteří věřili, že budou hřešit až do Ježíšova příchodu, jako: „Když nemáme žádnou naději zvítězit nad hříchem a budeme hřešit až do konce – v této chvíli nastupuje moje dětské myšlení – kolikrát mohu zhřešit a přesto vejít do nebe? Jednou měsíčně nebo ročně? Jak by to bylo se mnou, kdybych zavraždil jen jednou v roce, ale jinak bych celý rok nehřešil? Mohl bych být v nebi? Myslím, že ne! Jistě podstatu věci pochopíme, když ji přežijeme.“

K vítězství potřebuji Spasitele

Začal jsem si uvědomovat, že existují dva druhy hříchů. Ty, které jsou společensky přijatelné a které společensky přijatelné nejsou. Ty společensky nepřijatelné musíme překonat, nenechat, ty, které jsou společensky přijatelné (tolerované), nad těmi zvítězit nemusíme. Ovšem Bible o ničem takovém nemluví! Tímto směrem se však ubírají mnozí ASD!

Když jsem ve svém studiu pokračoval, nacházel jsem mnohá zaslíbení, že se mohu změnit. Uvěřil jsem, že Pán Ježíš přišel, aby mě z mých hříchů vysvobodil. Ježíš řekl Marii: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a nehřeš více!“ Neřekl jí, že může hřešit o něco méně, ale:“

Jdi a více nehřeš!. Zjišťuji, že všechna Boží přikázání současně uschopňují nehřešit. Když víme, že Bůh něco po nás žádá, pak věrme, že nás k tomu i uschovní.

U Matouše 5,48 říká Ježíš, abychom byli dokonalí tak, jako dokonalý je Otec nebeský. Pak jsem našel jiný text: „Pokušení vás nezachvátilo, než lidské.“ (1K 10,13). Byl jsem tím překvapen, Pavel však pokračuje: „Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušet nad vaši možnost, ale způsobí s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snést.“

Dalším místem Písma, které mi pomohlo pochopit, proč jsem tolikrát padl, bylo v listu Židům 2,18: „Nebo že on sám (Ježíš) trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.“ Uvědomil jsem si, že jsem trpěl tím, když jsem byl pokoušen, cítil jsem se velice vinný. Byl jsem tak zmatený, že jsem přestal bojovat. Můj život se stal životem hříchů!

Při dalším studiu jsem si začínal uvědomovat (vidět) poselství o vítězství. Velice potěšujícím a povzbuzujícím byl pro mne výrok apoštola Pavla v 1K 6,9-10. Zde je seznam mnoha těch, kteří nebudou v Božím království. Já jsem byl mezi nimi! Verš 11. je však plný naděje! „A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Duchu Boha našeho.“ Toto místo mě utvrzuje, že nemusíme zůstat v našem hříšném stavu. Můžeme získat dokonalé vítězství. Můžeme být dokonale obmyti, posvěceni a ospravedlněni.

Mnozí ASD ví, že satan je lhář. Satan prohlásil, že není možné, aby Adamovi potomci zachovávali Boží zákon. Taková je jeho lež. Tímto způsobem obvinil Boha z nedostatku moudrosti a lásky. Kdyby Adamovi synové a dcery nemohli zachovat zákon, pak by byla určitě chyba na straně Zákonodárce. A nyní dobře uvažte: Lidé, kteří jsou pod kontrolou satana, opakují toto obvinění Boha, když tvrdí, že je nemožné zachovávat zákon.

Pokud jste slyšeli kazatele tvrdit, že nad hříchem nemůžeme zvítězit, pak je ovládnán satanem. On snad ani pod jeho vládou být nechce, ale satanovi na tom nezáleží. On nečeká na pozvání. Je to podvodník a svůdce. A mnozí, kteří tvrdí, že jsou služebníky Páně, jsou pod nadvládou satana, když tvrdí, že hřích nelze překonat.

Pána Ježíše jsem přijal asi před čtyřmi roky. Byl to pro mne skutečný boj, satan mě nechtěl propustit. Snažil se mě za každou cenu udržet. Když se mu to nepovedlo, začal používat násilí.

Vracím se domů!

V únoru 1992 jsem byl pokřtěn. Dřív než se tak stalo, uvědomoval jsem si, že bych měl být kazatelem. Tak jako Jonáš jsem věděl, že jsem byl povolán. Jonášem

jsem byl dlouhou dobu. Boží povolání však zůstalo. Cítil jsem, že jsem do Božího díla vstoupil nehodný. Řekl jsem: „Pane, jestli chceš, abych pracoval na Tvém díle, otevři k tomu dveře. Já nechci usilovat o to, abych byl kazatelem.“

V ten večer, když jsem byl pokřtěn ve státě Kansas, tam byli někteří věřící ze státu Arkansas. Před křtem jsem učinil slib: „Kdekoliv mne požádají, abych šel zvěstovat Boží slovo, tam půjdu.“ Po křtu tito lidé za mnou přišli a požádali mne, abych přišel do Arkansasu a pomohl jim založit sbor v takové oblasti, ve které nebyli žádní ASD. Byl jsem tím velice překvapen a váhal jsem. Jedna z přítomných se mě zeptala: „Požádal tě o to někdo jiný? „Ne, nikdo“. Ona na to řekla: „Teď patříš nám!“ Víc jsem neodporoval a šel jsem tam.

Tento slib byl zvláštní tím, že tamější sbor Sdružení rozpustilo (zlikvidovalo). Členové si totiž vážili Ducha prorockého, z kterého často citovali. Proto je Sdružení považovalo za tvůrce problémů. Taková praxe je v Americe častá. Chcete-li být označeni jako tvůrce problémů, řeknete: „Psáno jest“ lidé to nechtějí slyšet. Tito členové pak byli vyzváni, aby přešli do jiných sborů. Oni však chtěli mít svůj sbor. Modlitebna, ve které se scházeli byla soukromým majetkem. Zašli proto k majiteli a požádali ho, zda se tam mohou i nadále scházet. On jim to dovolil. Tuto skutečnost jsem ovšem neznal. Věděl jsem pouze to, že jsem byl kdysi Bohem povolán a dal jsem slib, který musím splnit. Tak před třemi lety začala služba.

Tím nastaly ovšem problémy. Když jsem byl pokřtěn, toužil jsem být členem CASD. Nyní mi bylo řečeno, že členem být nemohu. Ne proto, čemu jsem věřil, ale kvůli tomuto, kdo mne pokřtil. Přestože můj křtitel byl vysvěceným kazatelem CASD. Byl to John Grosboll.

Já jsem ovšem nemohl Bohu říci, že z těchto důvodů nemohu pro Něj pracovat. Dal jsem Mu slib a On mi poslal pozvání, které jsem přijal. Kazatelem jsem tedy byl. V Americe se ve velkém začínají vytvářet tzv. domácí sbory. Lidé se shromažďují ve svých příbytcích, neboť ve svých sborech nejsou vítáni, i když jsou zásadními adventisty. Věří ve vítězství nad hříchem, ostříhají Boží přikázání, mají víru Ježíšovu a řídí se Ježíšovým svědectvím (Duchem prorockým). Ve Zjevení 14,12 jsou taková věřící označeni jako svatí. Myšlenka domácích sborů není nová. Tak tomu bylo už v prvokřesťanské církvi (Sk. 2,46; Fm 1,1.2). Moje služba začala v jednom z takových domácích sborů. Členové sborů spadajících pod Sdružení, činí domácím sborům problémy. Píší proti jejich práci články. To vše proto, že zdůrazňují zvěst Třetího andělského poselství! Vypadá to tak, že v naší církvi je prvek, který si nepřaje, aby toto poselství bylo hlášáno. To je ekumenický prvek. My ovšem toto po-

selství musíme zvěstovat, jinak budeme nevěrnými služebníky.

Já ovšem nikoho nenabádám aby vystoupil z církve. Naopak, povzbuzují každého, aby v ní zůstal. Nikdo však nemá právo zakazovat hlásání Třetího andělského poselství! Protože více sluší poslouchat Boha než člověka. Pán drží ve svých rukou otěže a své dílo předivně ukončí! ■

POZVÁNÍ KE STUDIJNÍMU SETKÁNÍ

Srdečně vás zveme na studijní setkání s br. Arminem Krakolinigem. Chceme pokračovat ve studiu proroka Daniele ve vztahu ke knize Zjevení. Tentokrát se budeme zabývat nejasnostmi ohledně svatyně v adventistické teologii a otázkami ospravedlnění a vykopení, které z těchto souvislostí vyplývají. Jistě si vzpomenete na zajímavé přednášky ve dnech 13.-15. července letošního roku.

Setkání se znovu uskuteční na známém místě v Domě zahrádkářů ve Frýdlantě n. Ostr., ulice Za hřbitovem, ve dnech 30.11, 1. a 2.12. 2007. Začátek bude v pátek v 15 hodin a ukončení v neděli ve 13 hodin. O obědy v sobotu a v neděli bude pro ubytované postaráno. Ostatní jídlo si, pokud možno, přineste sebou. Prosíme zájemce o ubytování, (cena za noc nepřekročí 150 Kč) aby se přihlásili buď telefonicky na čísle 558 675 593, nebo písemně na adrese redakce a na adrese elektronické pošty: jaromar66@volny.cz. Prosíme také o zprávu denních hostů, kvůli zabezpečení dostatečného počtu míst.

Prosíme neotálejte přihlášením a usnadněte nám zajištění organizačních záležitostí spojených s tímto setkáním.

Redakce časopisu Z ráje do ráje

KAM MÍŘÍ EKUMENICKÉ SVAZKY

VĚRA VESECKÁ

Deštivé, studené, červencové dopoledne. Najednou zvoní telefon: „Zapni si TV 2. Na teletextu běží po zprávách zajímavá věta: „Není spásy mimo katolickoou církev!“ Tato věta mne probudila z letargie. Než jsem pustila svoji mlčící TV, tak se tato věta už v teletextu neopakovala.

Budou se tato slova opakovat na připravovaném ekumenickém jednání v září? Podobné valné shromáždění se konalo 12.-23.2.2005 v Porto Allegro. Na programu jsou tato témata: Dialog s judaismem a islámem, ochrana stvoření, smíření národů a přínos křesťanství v budování viditelné jednoty církví.

Zaujala mne ta poslední myšlenka: „Budování viditelné jednoty církví.“ Na několika ekumenických kongresech, kam jsem byla pozvána jako host, jsem mohla vidět zblízka, jaké jsou plány pro budování této „jednoty“. Žijeme v době, kdy se objevují nebyvalé snahy po jednotě nejen na poli náboženském, ale také na poli hospodářském, měnovém, vojenském, v informatice, technologii, atd. Možná si klademe otázku, jestli my adventisté, nejsme nějak mimo, když se chceme veřejně distancovat od dávné prosby Ježíše Krista, „aby všichni jedno byli ...“ (J 17,21)

V rozhovorech s teology jiných církví jsem často byla tázána, proč my adventisté nejsme členy Ekumenické rady církví. Vysvětlila jsem, že na základě Písma věříme, že jsme Boží církví, kterou má Bůh zde na této zemi. Co se však týče Ježíšovy modlitby „aby všichni jedno byli“, chápeme ji zcela jinak než jak ji deklarují ekumenické snahy „neboť si uvědomujeme, že naší nejvyšší autoritou je Bůh, Pán církve, a ne výklady různých, do ekumeny spěchajících církví. Slovo Boží, inspirované Duchem svatým, se vykládá samo, a to je třeba respektovat a o Ducha svatého neustále prosit. Lišíme se v řadě věroučných bodů a proto nemůžeme jít cestou kompromisů!

Když jsem se tázala jednoho význačného katolického teologa: „Proč vy katolíci nejste členy Ekumenické rady církví?“, odpověděl: „Především proto, že jsme nejpočetnější, a za druhé proto, že sami se považujeme za matku církví, od níž se ostatní církve oddělily.“

Chápeme, že evangelizaci a budování jednoty nelze nahradit humanitární nebo klubovou činností, i když evangelium se šíří ruku v ruce s praktickou pomocí. Pravdu nelze nahradit tolerancí a umělou jednotou! Adventisté věří, že pravá jednota je od Boha skrze Ducha svatého, ne od lidí, nezískáme ji cestou kompromisů. Z pohledu Ekumenické rady církví jsou tyto názory fundamentalistické, neudržitelné a ne-moderní!

V současné době se propaguje Augustinova výpověď: „V podstatném jednota, v nepodstatném svoboda, nade všechno láska.“ Je však možné označit jako „nepodstatné“ učení o křtu a Večeři Páně? Nebo eucharistii, kdy se mysticky (tajemně) proměňuje hostie ve skutečné tělo a krev Pána Ježíše, které se znovu a znovu obětuje na oltáři? Což není psáno, že Ježíš byl jednou obětován ... (Ž 9,28). A co sobota, jako den Božího odpočinku od stvoření světa? Je možné světit první den týdne, pro který v Bibli nenalezeme žádné opodstatnění?

Ekumenické hnutí je ve své podstatě antikristovské! Jeho heslo zní: „Učení rozděluje, modlitba sjednocuje.“ Dále: „Chceme budovat mosty, ne zdi.“ Všechna tato hesla zásadně odporují Bibli. Pravdou je, že Slovo Boží rozděluje. Můžeme to, co Bůh rozdělil spojit modlitbou? Výraz „budovat mosty“ není nikde v Bibli uveden, na rozdíl od „zdi“, které jsou zmíněny nejmíň 30 krát. Nelze chlácholit lidi, že všichni věříme v jednoho Boha, který je láska. Je to právě Boží Slovo, které rozděluje (Žd 4,12) a varuje před spolčením se se světem. (Jk 4,4)

Ekumenické hnutí je celosvětově na postupu a už neexistuje cesta zpátky! Co od nás Bůh v této době čeká? Jak může obstát hrstka „ostatků“, pokud nebudou mít moc Ducha svatého? V sílícím ekumenickém trendu, kdy se bude plnit (a už plní) proroctví ze Zjevení 13, neobstojí! Buď bude pohlcena, nebo se připojí sama! Ale těch 12 prostých učedníků obstálo a dobylo svět, protože byli naplnění Duchem svatým. Chápeme, co je dnes náš prvořadý úkol? Prosit vroucně a vytrvale o naplnění Duchem svatým!

Nebo snad máme mít militantní nenávisť vůči katolíkům, nebo příslušníkům jiných církví, či náboženství východních směrů, nebo ateistům? Pán Ježíš zanechal ještě jedno rozpoznávací znamení pro pravé děti Boží: „Po tom, poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (J 15,35). Ano, jednota a láska!

Kolem nás jsou lidé, kteří nás pozorují a čekají na skutečné prožívání toho, o čem mluvíme, čemu věříme!

Ellen G. White ve VLB (331) napsala: „I dnes ještě v každé církvi, římskokatolickou nevyjímaje, jsou opravdoví křesťané, kteří upřímně věří, že neděle je Bohem ustanovený den odpočinku. Bůh přijímá jejich poctivost a upřímnost. Teprve až jim bude tato otázka vysvětlena, budou postaveni před volbu mezi Božími příkázáními a lidskými příkazy.“

Svod je lepší prostředek k rozložení víry, než pronásledování. Stačí křesťanství neutralizovat. Co je pro nás dnes takovým svědomím? Obava, že v dnešním globálním světě křesťanství sice nezmizí, ale navzdory velkým heslům bude bez významu, bez Krista jako Cesty života, bez Jeho následovníků, kteří z lásky k Němu půjdou až na smrt.

Miluji jeden vzácný citát opět z inspirovaného pera z výše uvedené knihy. „Dříve, než Bůh naposled navštíví zemi svými soudy, probudí se Jeho lid k takové zbožnosti, která tu nebyla od dob apoštolských.“

To, co bude na konci, nezažili ani naši průkopníci!

Kdo se chce nechat probudit k takové zbožnosti? Kdo, nebo co nás probudí? Jen Duch svatý, který naplnil učedníky o letnicích! Prosme o něj! ■

HOST

V červenci 2007 byl na návštěvě v Německu 72 letý dalai lama. Časopis Stern uveřejnil fotografii, na které se „jeho svatost“ usmívá na mnichy, skloněné v úctě před ním. Když měl na tenisovém stadiónu v Hamburku proslov k desetitisícům návštěvníků řekl „úžasné věty“, jako např. „Příslušíte-li k nějaké církvi, je to velkolepé. Když ne, je to také O.K. (dobré). „Moudrost, proti které nemůžeme nic říci.“ Také nepřekvapuje, že hlava Tibetu je podle průzkumu v Německu, oblíbenější než bavorský papež Benedikt XVI! .(Citován časopis Stern)

Jeho výrok je hodný zamyšlení. Nesetkáváme se s jeho podobou stále častěji v postmoderním náboženském vyjadřování?

Pořadatelé hudebního festivalu vyhlásili soutěž „Nová tvář na festivalu VOX 007“
redakce – AIS (Adventní informační služba)

22.06.2007, 12:20:00

Inspirace

(Praha)

V sobotu 10. listopadu 2007 se v Praze uskuteční další ročník hudebního festivalu VOX 007, a to v Komunitním centru Matky Terezy. V rámci této přehlídky české křesťanské hudby proběhne i v letošním roce soutěž „Nová tvář na festivalu VOX 007“, kam se mohou přihlásit skupiny nebo jednotlivci, jejichž tvorba obsahuje křesťanské poselství.

Soutěž je určena pro česky zpívající kapely nebo jednotlivce zaměřené na duchovní hudbu a je autorská (tedy vlastní, ne převzatá). **Týká se všech stylů kromě tzv. vážné hudby.** Účastníci soutěže nemohou mít vydané album u oficiálního vydavatelství a rovněž nemohou být finalisty loňského ročníku.

...

Na festivalu vystoupí také Bezefšeho, Boudapsova, John de Jong (UK), Prorock, Maranatha a další.

VOX 007 je již čtvrtým ročníkem festivalu, pořádaného Sdružením Pyramida, **Arcidiecézním centrem pro mládež Praha a vydavatelstvím Rosa, který minulý rok na podzim přilákal kolem 400 posluchačů folkové i rockové hudby.**
redakce – AIS (Adventní informační služba)

Najdeme zde i skupiny CASD ?

JAKÉ JE PRO NÁS SLOVO HOSPODINOVO

„Nemáme se čeho bát, leč bychom zapomněli,
jak nás Bůh vedl.“

KAREL STANĚK (SEN.)

Někdy se mi zdá, že nás to ani moc nezajímá, ale mělo by. Považuji za závažnou věc znát Boží slovo pro sebe a tím mít jistotu Božího vedení i požehnání, ale zvláště důležité je znát svůj vlastní postoj k Bohu, protože obojí a zejména to druhé je rozhodující pro současnost, budoucnost a dovolují si tvrdit, že i pro věčnost.

Možná nám pomohou texty Božího slova. Pro začátek uvedu tyto dva, 2Kr 3,5-12; „*I stalo se, když umřel Achab, že se zprotivil král Moábský králi Izraelskému. Tehdy vytáhl v ten čas král Joram ze Samaří a sečetli všechen Izrael. A když tuhl, poslal k Jozafatovi králi Judskému, aby mu řekl: Král Moabský zprotivil se mi. Potáhneš-li se mnou proti Moábovi na vojnu? Odpověděl potáhnou. Jako jsem já, tak i ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jakž koni moji, tak koni tvoji. Zatím řekl: Kterou pak cestu potáhneme? Odpověděl: Cestou pouště Idumejsk. A tak vytáhl král Izraelský a král Judský i král Idumejský. A když objížděli cestou za sedm dní, nedostávalo se vody vojsku a hovědům jejich, kteráž měli sebou. I řekl král Izraelský: Ach běda! Nebo povolal Hospodin tři králů těchto, aby je vydal v ruku Moábovu. Ale Jozafat řekl: Není-li zde proroka Hospodinova, abychom se otázali Hospodina skrze něho? Odpovídá je pak jeden ze služebníků krále Izraelského, řekl: Jestliž zde Elizeus syn Safatův, který líval vodu na ruce Eliášovi. Tedy řekl Jozafat: „U toho jest slovo Hospodinovo“ i šli k němu král Izraelský a Jozafat i král Idumejský.“*

Ezechiel 3,10: „*I řekl ke mně: Synu člověčí, všechna slova má, kteráž mluvíti budu, přijmi v srdce své a ušima svýma slyš.“*

To říká Bůh, a tato Boží slova nám dávají něco tušit o nesmírném významu znalosti Božího slova, velké odpovědnosti, kterou máme před světem, lidmi, nebo spíš vůči světu i lidem, nebesům i vesmíru. Záchrana pro Jozafata a spojeneckou armádu byla jen v Bohu. Bůh nezklamal Jozafatovu důvěru a kvůli němu se přiznává k celé výpravě, jak nám podává zprávu další text ve 2Kr 3,14-26. Nejenže nezemřeli žízni, protože Pán Bůh učinil zázrak a potok se naplnil vodou, ale dal jim i vítězství nad Moábem. Je však škoda, že se Jozafat ptal až když bylo zle. Měli bychom si vzít poučení a hledat Boží slovo dokud není pozdě. Bezpeční jsme ve chvílích jakéhokoliv rozhodování jen tehdy, jsme-li napojeni na nebeské řídicí středisko.

Proto se věrní a zodpovědní mužové i ženy obvykle ptali: „Co mi chce říci Hospodin v této době i situaci? Dnešní křesťan adventista to již tak vážně nebere. Místo toho, abychom „cedili“ své myšlení přes Boží slovo, máme odvahu „cedit“ Boží slovo i samého Boha svým myšlením. Neměli bychom se snažit dojít k nepochybnému, pochybováním o všem. Takhle cesta k cíli nevede, i když se často jako křesťané po ní vydáváme. Člověk potřebuje jistotu. Nejistota člověka ničí a bere mu všechnu radost. Často

slychávám: „To se nesmí brát tak doslova, vždyť Pán Bůh to tak nemyslí.“ Máme odvahu udělat z Boha pokrytce či lháře, jen proto, že se nám to nehodí. Bůh vždy mluví tak, jak myslí. On není jako my. Jaké je tedy slovo Hospodinovo do našich stále se měnících situací, problémů, palčivých otázek i nových nápadů? Kdykoliv člověk upřímně hledá, tu Boží láska vychází církvi, sboru i jednotlivci vstříc svým Slovem: Žd 1,1: *„Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval Bůh k otcům našim skrze proroky, v těchto posledních dnech mluvil skrze svého Syna.“*

Není problémem poznat Boží vůli, ale podřídit se jí celým srdcem. Bůh je vytrvalý v hledání každého z nás, proto Boží slovo říká: „Častokrát“. Boží láska je neúnavná. Boží láska je vynalézavá, proto oslovuje „rozličnými způsoby“. Svou osobní pomocí skrze svého Syna se staví po boku všem, kteří Ho vírou přijmou. Proto nám pro poslední čas poslal svého Syna, abychom v Něm našli pomoc.

Na poslední slova svých drahých vzpomínáme se zvláštní úctou. Čím nám byli bližší, tím mají pro nás jejich slova větší cenu. Poslední slova Pána Ježíše jsou ujištěním o nabízené pomoci. Mt 28,20: *„Aj já s vámi jsem až do skonání světa.“* Poslední slova Starého zákona jsou ujištěním pomoci pro naše domovy, tolik zmítané a zanedbávané: Mt 4,5-6 *„Aj já pošlu vám Eliáše proroka, aby obrátil srdce otců k synům a srdce synů k otcům jejich.“*

Závěrečná slova Páně zní: *„Nemáme se čeho bát, leč bychom zapomněli, jak nás Bůh vedl.“* ...Jenže Boží zaslíbení jsou podmíněná. Nač by Pán zjevoval svou vůli, své slovo, když by nebyla ochota se jimi řídit. Proč nabízet pomoc, když o ni nikdo nestojí? Prvním předpokladem k podřízení se Božímu vedení je snaha a touha se Jeho slovem řídit, žít čistě a věrně. Ptáme-li se poctivě, jak zní slovo Hospodinovo, pak musíme mít odvahu podle něho žít. Nezáleží jen na tom, jak kvalitní je semeno, ale i jak je připravená půda, místo, čas i způsob setby. Celý lidský život není žádnou maličkostí, když mu nebesa věnují tolik pozornosti a přesto i na maličkostech záleží, protože se z maličkostí skládá.

Slyšel jsem vyprávět příběh, jak málem ztroskotala loď na moři. Rozbilo se sklo na kompasu a kormidelník uvolňoval střepy skla nožem, aby kompas byl funkční. Nevšiml si, že se ulomil kousek špičky nože, který zapadl pod stupnici. Ten malý kousek ovlivnil kompas. Kdyby nebylo pozorného kormidelníka tak by

Tak je to s každým odporem, nesouhlas s Boží vůlí nás dezorientuje. Samson pronesl: *„Dejte mi ji, ona se mi líbí“*. O Šalamounovi není třeba mluvit. Tak krásně začal, měl všechny předpoklady, ale povýšil své myšlení nad Boží vůli a málem také ztroskotal. I pro Samsona a Šalamouna platí Boží slovo stejně jako pro ostatní i když každý z nich měl výjimečné postavení. Zde platí pravidlo: *„Čím větší odpovědnost, tím více záleží na maličkostech.“*

Adventní hnutí začínalo svědomitým studiem Božího slova a na kolenou. Nikdo neměl k dispozici konkordanci, biblický komentář, ani knihy s. Whiteové. Ta spolu s nimi na kolenou a poctivým studiem Písma hledala Boží vůli pro sebe i své bratry. K tomu se Pán přiznal a přízná se i dnes. Máme-li se „pohnout“ kupředu, nemůže být naše cesta jiná.

Chtěl bych připomenout ještě jedno místo Písma a to L 5,4-10: *„A když přestal mluvit, dí k Šimonovi: Vrz na hlubinu a rozestřete síti k lovení. I odpověděl Šimon, řekl jemu: Mistře přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestřu síť. A když to učinili, zahrnuli množství ryb tak veliké, že se trhala síť jejich. I ponukli tovaryšům, kteříž byli na druhé lodi, aby přišli a pomohli jim. I přišli a naplnili obě lodě tak, že se ponořovaly. To uzřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým řka: Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný.“*

Nelze říci o Petrovi, Jakubovi a Janovi, že by neměli snahu a píli i zaujetí pro věc. To vše však nepřineslo výsledky. Výsledek se dostavil až když poslechli slovo Pána Ježíše. Přál bych si, abychom i dnes byli svědky podobných zázraků, ale ty se dějí jen na základě poslušnosti Jeho slova.

On se nezměnil, je stále stejně mocný a čeká na svojí církev, aby vše v ní i v životě jednotlivců bylo: *„Podle tvého slova Mistře.“ Amen* ■

Nenech za sebe myslet druhé

Bible nebyla napsána pro učence; naopak je určena pro prostý lid. Velké pravdy nutné ke spáse jsou tak jasné jako poledne; nikdo se nezmýlí ani nesejde z cesty, kromě těch, kteří se řídí jen svým vlastním úsudkem, místo aby se řídili prostě zjevenou vůlí Boží. Neměli bychom se řídit tím, co kdo tvrdí o učení Písma Svatého, ať je to kdokoli, nýbrž bychom měli zpytovat Slovo Boží sami. Necháme-li druhé, aby mysleli za nás, ochromíme své síly a své schopnosti. Nepřemýšlíme-li o věcech hodných našeho soustředění, může to vést k tomu, že ušlechtilé síly naší mysli tak zeslábnou, že ztratíme schopnost pochopit hluboký význam Slova Božího. SC 89-90

STALO SE SLOVO HOSPODINOVO ...”

„Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj; tiť Hospodine, v světle obličeje tvého choditi budou.“ Žalm 89,16

JÁN KOVÁČÍK

Měl jsem možnost si v „předstihu“ přečíst článek br. Staňka K., který pojmenoval „Jaké je pro nás slovo Hospodinovo“.

Já si však dovolím tento název trochu „pozměnit“; „Naše odpovědnost za slovo Hospodinovo“.

V Bibli často čteme o „Božím – Hospodinově – slovu“. Na příklad v malé prorocké knize Aggeově, mající pouze dvě kapitoly, je oznámení „Stalo se slovo Hospodinovo“ uvedeno několikrát. Je úžasné, že Bůh promlouvá skrze své Slovo, že nás informuje o svých plánech, že nás napomíná, že nás povzbuzuje.

Bylo by pro nás hrozné, kdyby se od nás Bůh odvrátil a přestal s námi komunikovat! Dovedete si představit tuto skutečnost? Já ne! Duchovně i tělesně bychom chřadli a posléze zahynuli. Jen si vzpomeňme na prvního izraelského krále, od kterého se Bůh odvrátil a neodpovídal mu na jeho otázky. Ale proč? Neboť si nevážil Jeho slova. A jaký byl konec jeho života? V nouzi, kterou si přivodil, hledal „alternativní“ řešení u věštkyně a pak padl ve válce s Filištiny. I dnes mnozí ASD nejsou spokojeni se Slovem, s tím naším starým adventním způsobem života, ale hledají „náhradu“ v „alternativních shromažděních“.

V knize kněze a proroka Samuele čteme o jiné situaci, ke které došlo uprostřed Božího lidu. „Mládeneček Samuel přísluhoval Hospodinu při Elí, a řeč Hospodinova byla vzácná.“ (1S 3,1) Co se stalo, že „Slovo Hospodinovo“ bylo vzácné, že ho byl nedostatek? Že nebylo možné získat Boží radu? Bůh se od svého lidu odvrátil, odmlčel se, neboť lid si Božího slova nevážil. Jeho duchovní stav se odvíjel od bezbožného jednání Elího synů, kněží (1S 2,12-17). Svaté věci přestaly být pro ně svatými. Jednali podle toho, co jim se zdálo být „dobré“. Proto je „Svatý Izraelský ponechal v tom, pro co se sami rozhodli.“

A výsledek? Nejenže filišťská vojska zaútočila na vojska Izraelců a porážela jich na tisíce (1S 4,2.10), ale do jejich rukou, jako válečná kořist padla i Boží truhla s deskami Zákona. Ale nejen to. Bezbožní synové Elího zahynuli na bitevním poli. Zemřel i Elí, když se dověděl o ukořistění Boží schrány neobřezanými Filištinci. Jenže to nebyl ještě konec. Když se o této smutné situaci, že Boží truhla byla odcizena dozvěděla Elího snacha, předčasně v hrozných bolestech porodila syna a dřív než skonala stačila zvolat velice smutná slova: „Přestěhovala se sláva z Izraele ...“ (v.22)

8.55hod 17.03.07

To vše se přihodilo proto, že si nevážíli Hospodinova slova, neměli zájem o Boží řeč, o to, co říká Hospodin svému lidu.

Jaký je náš zájem o Boží slovo?

Jsme lepší než byl Izrael? Nenásledujeme v mnohém jeho jednání? Podívejme se na tuto skutečnost trochu blíže: Sobota je pro nás dnem, kdy máme doposud možnost svobodně přicházet do sboru, učit se poslouchat slovo Hospodinovo „trošku odtud, trošku od tamtudy“ (Iz 28,10) Jak to však vypadá se současnou docházkou ke slyšení Slova? Doba svobody, ve které od „sametové revoluce“ žijeme, přinesla svá negativa i do našeho spojení s Boží pravdou. Poznamenala nás! Učinila nás v tomto bodu velice lhostejnými.

Pobožnost ve sborech většinou začíná v 9,00 hodin. Ale jak to ve chvíli zahajování v mnohých sborech vypadá? Kolik členů má účast (včetně členů výboru) na zpívání písně a modlitbě? Kolik se jich dostaví na studování SŠ? Pohled na prázdné židle (lavice) ve většině sborů je smutný! Členové jeví jen malý zájem o Boží slovo v sobotní škole.

Vraťme se o několik roků zpět, před už zmíněnou „sametovou revolucí“. Jak nám bylo tehdy, když jsme byli omezováni totalitou, nepřející Božímu slovu? Každý se snažil být ve shromáždění včas. A nebylo ani tolik aut; nyní je snad auto v každé rodině a přesto „nestihneme“ začátek! Kde je chyba? V nás. Je to lhostejnost, nezájem a nevážený přístup k Božímu Slovu! Satanovi se podařilo vtáhnout nás do této vlašné situace. V nebesích vládne řád, který dodržují obyvatelé všech nepadlých světů, kdežto my, pozemšťané, z řádu vybočujeme.

Takovou situaci, jaká se u nás šíří, jsem měl možnost zažít už v roce 1969 ve Vídni. Sbor mající několik stovek členů, byl na zahájení SŠ téměř prázdný. Jen židle byly na svých místech, členové ne! Utvořilo se tam snad 5-6 skupinek pro studium SŠ. Smutný obraz. Pak až na kázání se uráčili vstoupit další, ti opozdilí, přesto, že přijeli svými auty.

Jak asi může působit prázdný sbor na přátele, kteří přijdou mezi nás poprvé? Musí to být trapné. Nemůže je naše lhostejnost odradit, když vidí, že si nevážíme Božího slova? „Dějiny se opakují“. zní jedno přísloví. Uvědomme si, že je před námi doba, o které se zmínil prorok Amos: „Aj dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových. Tak že toulati se budou od moře k moři, a od půlnoci až na východ hledat slova Hospodinova, však nenajdou.“ (Am 8,11.12) Jak dlouho budeme mít ještě přednost chodit do sboru? Náš nezájem nás může přivést do situace v jaké byl Izrael. Bůh se nám odmlčí. Odtáhne od nás svoji ochraňující ruku a zůstaneme bez Jeho slávy a přítomnosti. Totiž, jak se říká, „ještě není všem dnům konec“!

Satan brousí své zbraně proti Božímu ostatku. On zaútočí vši svojí silou (Zj 12,17). Má k tomu dobře vycvičenou armádu lidí, kteří se mezi námi pohybují a velice pozorně sledují všechny naše kroky, naše jednání. On ví o nás více, než si myslíme. A když přijde čas, vyrazí proti nám. Mým přáním jsou slova Žalmu 89,16: „Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj (tvé slovo); tiť Hospodine, v světle obličeje tvého choditi budou.“ ■

9.00hod 17.03.07

9.05hod 17.03.07

právě ona je nejlepším satanovým nástrojem ke svádění světa, a také i nás, že musím přestat číst světské časopisy, využívat informace jediné k tomu, abych věděl, co se děje ve světě, že nemusím vést světské rozhovory a že nemohu vpouštět do mysli nic, co nepochází od Boha, a jediné co potřebuji, je vstřebávat Boží slovo a rozmlouvat s Bohem na modlitbě. „**Přemýšlejte pouze o tom, co je čisté, co je dobré a svaté**“, napsal ap. Pavel. Víte, to je tak jako očišťování organismu od nikotinu během odvykání, kdy člověk pije pouze vodu a vyplachuje jed z organismu. Možná, že víte ze zkušenosti, že když se člověk snaží jít úplně za Kristem, tak se začínají dít divné věci. A jak ďábel zuří! Dává nám pokoj, když jsme vlažní, ale když chceme být horcí, tehdy začíná v našem životě vyvolávat nepokoj a problémy.

Wenden to vyjádřil slovy: „**Čím lépe, tím hůře**.“ V té době se na mě sesypalo hodně problémů, včetně nemoči mého syna. Později jsem zjistil, že je to další etapa, kterou jsem nazval: „**Čím hůře, tím lépe**“. Dokud jsem nedokázal obstát ve zkouškách, docházelo k pádům, znechucení, depresím. Avšak Bůh vztáhnul ke mně ruku podruhé. Byla už polovina září. V noci z úterka na středu jsem se modlil, prosil Boha o odpuštění za nedodržení slibu. Pověděl jsem tehdy, že Mu budu sloužit, kamkoli mě postaví. Druhý den mě kazatel poprosil, abych posloužil Božím slovem ve sboru. Absolutně jsem nebyl připraven k přednesení kázání. Cítil jsem, že duchovně stojím velmi nízko, že jsem nehodný postavit se před lidmi. Víte, ale když někdo přichází a říká, že máte mít kázání, tehdy, když se necítíte duchovně nejlépe, tak to opravdu není snadné. Většina z nás se brání službě, dokonce i Mojžíš to dělal, ale všiml jsem si, že během cesty na Sinaj nám Bůh svěřuje službu. Každému z nás něco svěřuje. On ví, že nám to pomůže dojít na ten vrchol. Vzal jsem to jako šanci.

Lampa bez oleje nebude svítit. Celé dny a noci jsem o tom přemýšlel, ale stále jsem byl prázdný. Už jsem chtěl povědět kazateli, aby našel někoho jiného, ale po dvou týdnech čtení, modliteb – nedělní noci v práci – přišel ke mně Duch svatý. Posadil jsem se k psacímu stolu a začal jsem psát. Měl jsem před sebou ten nádherný text z knihy Izaiáše, který jsem citoval během svého kázání v září: „**Tvé oči spatří (uvidí) tvého učitele – Krále v okrase jeho uzří oči tvé**“ (Iz 33,17). Když jsem četl tento text, obnovil jsem svůj slib. Řekl jsem: „**Bože, proč já se nemohu s Tebou setkávat tak jako Mojžíš nebo Eliáš? Já vím, že je to možné. Víím, že Ty to chceš. To ďábel z nás chce učinit duchovní trpaslíky, chce, abychom byli zelenými stromy bez ovoce. Ale Bůh nechce, aby to tak bylo. Duch chce s námi spolupracovat velmi úzce, chce, abychom pocítili Jeho dech a teplo, Jeho dobrotu a lásku**.“ Řekl jsem: „**Ježíši, je možné, abych se ocítl tak blízko Tebe, abych Tě**

mohl pocítit, dotknout se, uvidět Tě? Abych mohl cítit Tvou přítomnost a moc? Abych viděl Tvé anděly? Přece se to některým přede mnou stalo. Proč ne mě? Mohl bych to prožít? Jestliže ano, tak prosím, dej mi nějaké znamení, dej mi znamení, že chceš, abych šel tou cestou, znamení, že je to možné, abych to všechno zakusil.“

Víte, co se stalo? Když jsem o tom přemýšlel a modlil jsem se tím textem z Izaiáše, vzal jsem do ruky zelené jablko, důkladně jsem ho poohlížel, utřel jsem ho, a když jsem se chtěl do něho zakousnout, najednou se na slupce objevila zlatá číslice, jakoby vyražené písmeno. Víte, jaká to byla číslice? Byla to „7“ (sedmička). Byla jakoby vypálena na slupce a měla dokonalý tvar. Mnozí z vás ji viděli. Bůh mi dal tedy jisté znamení, že to je ta cesta, že On chce, abych po ní šel, že na této cestě Ho potkám tvář v tvář – a kam tato cesta vede? Pamatujte si, kam Bůh vedl Izraelity, když je vysvobodil z Egypta? Často zapomínáme na to, že dříve, než je přivedl do zaslíbené země, tak je nejprve přivedl k hoře Sinaj. A víte, proč toto pokolení nevešlo fyzicky do Kanaánu? Poněvadž duchovně nevešli na horu Sinaj.

Na kterém místě se nacházíte na cestě do nebe? Jestliže jsi zde v modlitebně, to znamená, že Bůh tě vytrhl z Egypta a přešel jsi přes moře, ale to je teprve začátek cesty. Můžeš být mnoho let v církvi, ale byl jsi na hoře Sinaj? **Jsem přesvědčen, že cesta do nebe vede přes Sinaj!** Pamatujete si, co se začalo dít s těmi, kteří zůstali příliš dlouho pod horou Sinaj? Ano, propadli modloslužbě. Protože neviděli Boha, vytvořili si svého. Nevím, jak kdo, ale my adventisté jsme nejbližší hory Sinaj a ďábel chce s námi učinit totéž, co učinil s nimi. Čteme o nich: „**I sedl lid, aby jedl a pil, potom vstali, aby hráli**“ (2M 32,6). Podívejte, odsuzujeme je za to. Ale co děláme my na úpatí Sinaje? Jak probíhá náš život? Ježíš nám řekl: Nepečujte o jídlo a pití, protože to není to nejdůležitější – a my pečujeme. Skutečně, na získávání peněz věnujeme velmi mnoho energie a času. Ellen Whiteová napsala, že kdybychom pro Boží věci byli tak horliví jako pro světské záležitosti, tak už bychom dávno byli v nebi.

Jeden z vás uvažoval stejně. Vyprávěl mi, co obětoval, aby získal peníze, jak nadlouho opouštěl rodinu, vstával ve 4.00 ráno a do večera těžce a usilovně pracoval. Málo jedl a chodil pozdě spát. Souhlasili bychom s takovým odříkáním pro Boží věc? Místo toho vyhledáváme různé zábavy, prostě se bavíme, až nakonec žijeme naprosto vlastním životem a Boha se snažíme přizpůsobit našemu stylu života, tak že to není ten Bůh z Orébu, ale Bůh podle našich představ, a to už je modloslužba, a tedy totéž, co udělali Izraelité u Sinaje. Vidíte, jak je to jednoduché? A proto prorok Izaiáš ve 2. kapitole a 3. verši nám adresuje zvláštní slova. Poslouchejme: „**Pojďte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho**.“

Jsi spokojen tam, kde nyní jsi, kde se teď nacházíš? Nepocituješ duchovní stagnaci? Netoužíš následovat Boha? Netoužíš vystoupit na vrchol Sinaje, tam kde je Bůh? Je pravda, že tak jako tenkrát, tak i nyní jenom někteří tam vyjdou. Toto pozvání přijmou pouze králové a kněží nejvyššího Boha, ale nejsme snad tak nazváni ty i já? „*Vy jste královským kněžstvem...*“ (1Pt 2,9). Dnes se Bůh ptá v Žalmu 24,3: „*Kdo vstoupí na horu Hospodinu? A kdo stane na místě svatém jeho?*“ A v 6. verši je odpověď: „*Národ (pokolení) hledajících jeho, hledajících tváři tvé, ó Bože Jákobův.*“ Co hledáš ve svém životě? Po čem se ohlížíš? Možná, že hledáš místo, kde by ses mohl dobře zařídit. Možná, že se ohlížíš po bohatém a pohodlném životě. **Tady ve světě nenajdeš Boha.** Ti, kteří Ho touží najít, musí pohlédnout vzhůru a začít vystupovat. Hleďte to, co je nahoře, praví Písmo, ne to, co je na zemi (Ko 3,1.2). A možná, že jsi tak znechucen jako Eliáš, nevidíš pro sebe žádnou možnost. V 1Kr 19,4 o tom čteme: „*Sám pak šel předce po poušti cestou dne jednoho, a přišed, usadil se pod jedním jalovcem, a žádal sobě smrti a řekl: Jižť jest dosti, ó Hospodine, vezmi duši mou, nebť nejsem lepší otců svých.*“ Vidíte, dokonce i Eliáš podlehl znechucení. I když jsi v takovém stavu, tak existuje naděje, existuje pro nás poselství, protože anděl přichází a říká Eliášovi v 7. verši: „*Vstaň, pojed, nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou.*“ Kam chtěl Bůh, aby Eliáš odešel? Pamatujete si? 8. verš: „*A vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu toho čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, až na horu Boží Oréb.*“ Všimli jste si, o jaké cestě mluvil anděl? Mluvil o vzdálenosti, která dělila Eliáše od Boha, 40 dní a 40 nocí.

Jak daleko se nacházíš od Boha? Možná, že jsi se ocitl někde na poušti života, ztratil ses, možná, že právě nyní jsi ztracen a zmalomyslněn. Možná, že dokonce i cítíš, že jsi daleko od Boha. Jestliže je to tak, tak dnes k tobě, tak jako k Eliášovi, Bůh posílá anděla a on tě neklame, neklame tě ohledně tvého stavu, říká: „**To je pravda, že jsi zašel daleko, ale vstaň, vstaň a posilni se Slovem Božím, abys mohl překonat tuto vzdálenost, tvých 40 dnů a 40 nocí k hoře Boží Oréb.**“ A když už tam dorazíš, když už tam jsi, tak jako Mojžíšovi i Eliášovi Ježíš říká: „*Vyjdí a stůj na hoře před Hospodinem.*“ Nyní už nejenom prorok Izaiáš, ale sám Bůh nás zve. Jak odpovíš na toto Boží pozvání? Chceš dosáhnout vrcholu Božího poznání, chceš uvidět Boha na Jeho svaté hoře? Chceš Ho spatřit tváří v tvář, anebo chceš raději zůstat dole v údolí modloslužby a sebeuspokojení, v údolí sobectví a vlažného ovzduší? Já toužím vystoupit, jsem přesvědčen, že sdílíte se mnou tuto touhu, ale kdo touží vystupovat, nemůže vzít s sebou nic kromě toho, co je nezbytné, pouze Boží výzbroj. Všechny naše věci musí zůstat dole, jinak nás tyto věci budou stahovat dolů, neboť i bez těchto věcí výstup na Boží horu není lehký.

Kdo říká, že je možné ho dosáhnout bez úsilí, je na omylu, neboť dokonce i Pán Ježíš řekl: „**Obtížná je cesta**

vedoucí k věčnému životu.“ Je pravdou, že Ježíš nám ji prošlapal. Je pravda, že On nás osobně doprovází na této cestě, podpírá nás v těžkých chvílích, ale jsme to my, kteří rozhodujeme o každém následujícím kroku vzhůru. I když na cestě k vrcholu jsou často jenom skály a pot, tak když tam vystoupíme, pak pohled shora je nádherný. Dole nikdy nezakusíme to, co Eliáš a Mojžíš. 1Kr 19,11: „*Řekl Bůh: Vyjdí a stůj na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru Hospodin. Za tím pak větrem země třesení, ale nebyl v tom třesení Hospodin. A za třesením oheň, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a temný.*“ Stojí za to tam jít? Chceš poznat Boha, setkávat se s Ním? Poprosil jsi někdy na modlitbě o to, o co prosil Mojžíš ve 33. kapitole a 18. verši?: „*Okaž mi, prosím, slávu svou*“ (2M 33,18). Jestliže ano, tak Bůh také i tobě odpovídá v 17. verši: „*I tu také věc, kterouž jsi pravil, učiním; nebo jsi nalezl milost přede mnou, a znám tě ze jména.*“ A v 19. verši: „*Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé...*“ To je to, co Bůh chce učinit pro ty, kteří po tom touží. V 6. verši 34. kapitoly čteme: „*Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě.*“

Stojí za to jít touto cestou? V 11. verši 33. kapitoly je psáno: „*A mluvíval Hospodin k Mojžíšovi tváří v tvář, tak jako mluví člověk s přítelem svým...*“ Také po tom toužíš? Ale to není všechno. 29. verš 34. kapitoly říká: „*I stalo se, když sestupoval Mojžíš s hory Sinaj, (a měl dvě desky svědectví v rukou svých, když sestupoval s hory), nevěděl, že by se stkvěla kůže tváři jeho, když mluvil s ním.*“ Ano, moji drazí, v údolí vlažného stavu nemůžeme Boha poznat. V údolí vlažného stavu nelze spatřit Jeho důstojnost a Jeho slávu. V údolí vlažného stavu nelze poznat Jeho charakter ani zakusit Jeho moc. V údolí vlažného stavu nelze rozmlouvat s Bohem tváří v tvář, tak jako s přítelem. Proto poslouchejme radu proroka Izaiáše. Přijměme pozvání od samotného Hospodina a vydejme se na vrchol Sinaje.

Amen ■

ZAMÍTNUTÉ – ZAVRŽENÉ POZVÁNÍ

GOLDFREY NGINISHI

Otevíráme společně s vámi Bibli u Mt 22,1-14. Chci hovořit o pozvání, které bylo sice adresátům doručeno, ale ti ho odmítli. Příběh u Matouše vypráví o nás, o tobě i o mně. Když byl Ježíš před svým prvním příchodem ještě v nebi, prokazoval lidem svoji lásku nejrůznějšími způsoby. Když pak přišel, Jeho lid nebyl na tuto událost připravený.

Zmíněný příběh nehovoří o nebeské svatbě, ale o výzvě pro každého z nás, abychom spojili božské s lidským pro záchranu hynoucích. Lidé pozvaní na svatbu, nebyli hodni pozvání. Závěr říká, že pozvaných je mnoho, ale vyvolených je málo. Svému lidu dal Bůh důležitou radu, lépe řečeno napomenutí: „A budou slova tato, která já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich.“ (5M 6,6.7) Bůh připomínal svému lidu jeho výjimečnost, že je vyvoleným národem a zvláštním lidem, který si pro sebe oddělil, aby byl Jeho klenotem, pokladem. Když je povolával, činil tak s určitým záměrem, chtěl aby představovali nebeského Boha. Dal jim Deset přikázání, aby světu zjevovali Boží charakter, aby národy žijící v jejich sousedství mohly říci: „Není jiný národ, který by měl takového Boha než tento národ.“

Chceme být jako jiní lidé!

Jenže lid izraelský se naneštěstí rozhodl, že nechce být takovým národem. Vzpomeňte si, když v době Samuelově, lidé volali: „Chceme mít krále, jak je to zvykem u jiných národů. Chceme být jako oni. Chceme být jako všichni ostatní lidé ... Už nás unavilo být lidem zvláštním a následovat Boha bez krále.“

Dovolte mi říci, že tentýž problém, který se projevil ve starém Izraeli, se projevuje i u současného lidu, u lidu adventního! Apoštol Petr zdůrazňuje, že „jsme lid vyvolený Bohem, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abychom zvěstovali ctnosti toho, kterýž nás povolal ze tmy v předivné světlo své.“ (1Pt 2,9)

Nepatříme sobě, patříme Bohu, jsme Jeho zvláštním lidem, především tím, jak se oblékáme, jak se stravujeme, jak mluvíme, jak se vzájemně chováme; jsme (měli bychom být) zvláštní ve všem! U evangelisty Ja-

na Ježíš říká, že On si nás vyvolil a ne my Jeho! (15,16) Proč si nás vyvolil? Abychom byli zvláštním lidem, národem, který jde v Jeho šlépějích. Na Jeho vyvolení nemáme žádný podíl. Bylo to Jeho rozhodnutí. Je zde ovšem problém: v současné době jsme zapomněli na svoji výjimečnost! Žijeme světským způsobem, napodobujeme (přejímáme) světské zvyky. To, co nám ještě zůstalo, je už jen naše jméno ASD.

U Matouše jsme četli, že když král vstoupil do hodovní síně, aby pohleděl na pozvané, zjistil, že je tam někdo, kdo není oděn svatebním rouchem. Co představuje toto svatební roucho? Ve Zj 19,8 čteme: „A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment je ospravedlnování svatých.“ Tento svět už nebude mít dlouhé trvání, brzo skončí. Ano, velice brzo! Pak už neuslyšíte žádné kázání, žádné napomenutí. Dnes je ještě čas a Pán nás zve, abychom šli k Němu a zachraňovali hynoucí. Chce nás obléct do svého svatebního roucha. Tímto rouchem je spravedlnost svatých. Tuto spravedlnost musíme získat nyní! Pokud ji neoblékneme dnes, pak naděje na setkání s Pánem se nenaplní.

Právě dnes, v současnosti, probíhá v nebesích vyšetřující soud. Ježíš se prochází mezi svým lidem. Prohlíží si nás. Zjišťuje, že ne všichni jsme čistí. Chce uvidět ty, co mají zájem o svatě roucho. U Jeremiáše je uvedeno, že vykopení budou provolávat: „Hospodin spravedlnost naše“. Doposud jsme před svým Bohem jako nečistí a naše spravedlnost má „podobu“ ohyzdného a nečistého oděvu (Iz 64,5.6). Nikdo z nás není spravedlivý. Spravedlnost kterou potřebujeme pochází od Krista. My jsme k ní vyzýváni. Ježíš nás zve k spolupráci. To, že tě zve, neznamena, že jsi automaticky už i vyvolený. Pozvání bylo doručeno mnohým, ale vyvolenými se stali jen někteří. Jak je možné, že jich bylo tak málo? Bůh má své zásady, kterými se řídí a kterým se musí podřídit i pozvaní. A moje otázka zní: „Kde je dnes ten náš starý (původní, dobrý) adventismus???“ Kde jsou dnes ti opravdoví adventisté? Jak se dříve světila sobota?

Já jsem se narodil v adventní rodině. Vyrůstal jsem mezi adventisty a proto znám ten starý i současný adventismus. Dnešní adventisté si zvykli na světský

způsob života. Zapomněli jsme „odkud jsme vyšli“, zapomněli jsme na naši výjimečnost. Co zvláštního jsi v adventismu poznal, když jsi uvěřil? Tou zvláštností byla SOBOTA! Vzpomínáš na západ slunce v pátek? Jak jste se tehdy připravovali na sobotu? Pamatuji si, jak jsme v pátek připravovali sobotní jídlo a jak můj otec říkával: „Teď už nikdo nepůjde na pole. Je čas, abychom se připravili na sobotu“. Jelikož jsme bydleli na vesnici, v pátek jsme museli přinést dřevo na topení a děvčata vodu v nádobách na hlavě, abychom jí měli dostatek. A když se slunce blížilo k západu a na ohni byla ještě nějaká nádoba, otec řekl: „Je mi líto, nepřipravili jste se na sobotu, proto i když to není uvařené, nádobu z ohně odstavte, přiblížila se hodina Páně.“

Pokud jsi v pátek nestačil připravit sobotní pokrm, raději se posti, než bys měl porušit Boží přikázání. To říkám jak to bylo v tom **starém adventismu!** Ti starší si jistě připomenou, že tak tomu bylo. V sobotu se už nevařilo. V pátek večer, před západem slunce jsme se usadili kolem prostřeného stolu a začali jsme zpívat. Pak otec otevřel Bibli a přečetl nám nebeské poselství. Po modlitbě jsme opět zpívali síónské písně. Sobotu jsme přivítali dřív než slunce zapadlo.

Jaká je ovšem současná situace? Kde je ten náš starý adventismus? Když jsme ráno šli do sboru, všechny naše ženy byly slušně oblečené, v dlouhých sukních. Nezapomněli jsme nějak na ty staré časy? A když jsme přišli do modlitebny, pomodlili jsme se a tiše se posadili na svá místa s vědomím, že jsme v Boží přítomnosti. A kázání? Bylo pouze z Bible a my jsme cítili, že Bůh k nám promlouvá.

Kde je v současnosti ten původní a nefalšovaný adventismus, když se oblékáme jako lidé ze světa, což je v očích Božích ohavností! Dokážete si to představit? Změnil se snad náš Bůh? Ne, On je a zůstává tentýž, včera, dnes až navěky! Stále pátrám po tom starém adventismu, když sleduji, jak lidé vcházejí do sboru, jak sedají na svá místa. Když vstoupíš, zavři oči, pomodli se a pak se posad, abys byl připraven naslouchat.

Kam se vytratila ta stará víra? Tento svět bude zničen. Ježíš je připravený k návratu. A když přijde, nalezne ještě víru na zemi? Mezi adventisty? Bůh nás zve do těchto starých časů. On stále žije. Zůstává v té staré podobě.

Nalezneme milost u Boha?

Ábel přinesl Bohu takovou oběť, jakou On nařídil, kdežto Kain obětoval podle svého uvážení plody země. I když měl oltář jako Ábel a měl i obětinu, svoji povinnost provedl jen částečně. Z těchto dvou rozdílných přístupů k Božímu nařízení vznikly dva druhy věřících. Jedni, kteří jdou ve stopách Ábela, druzí, následují Kaina. Tyto dvě třídy věřících existují do-

posud. Pán nás vyzývá, abychom se vrátili k původní víře a věrnosti.

V 1M 6,8 čteme, že „Noe našel milost u Hospodina.“ Doposud žijí lidé, kteří naleznou milost v Božích očích. Tam, kde žijeme, v prostředí, ve kterém se nalézáme, musíme usilovat o dosažení této Boží milosti! Jak je to možné, že Noe tuto milost získal? „Noe, muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noe (v.9). Noe byl spravedlivý ve svém pokolení, v době, ve které žil. Chodil s Bohem. Když lidé kolem něho byli ovládnáni démony, zůstal Bohu věrný. Když Boží spravedlnost byla pošlapávána, on stál v pravdě. Když lidé žili bezbožně, stál pevně jako skála!

Kde jsou dnešní Noemové?

Bůh chce mít i dnes svého Noema. Najde se člověk, který zůstane spravedlivý v této převrácené době? Bůh hledá takové lidi, kteří se oblékají podle nebeského vzoru do nebeského roucha, i když všichni kolem to dělají opačně. Lidem, kteří v době Noe neměli zájem o nebeský oděv, Bůh řekl, že je zničí, vyhladí ze země. Noemovi však zaslíbil, že ho zachrání, neboť našel milost v Jeho očích. Jako tehdy Noe našel milost, tak i v současnosti má zde Pán lidi, kteří u Něho naleznou milost. Budou to ti, kteří nepodlehnu světskému způsobu života. Obracím se na vás s výzvou, abyste pamatovali, odkud jste přišli. Nezapomeňte na tu starou víru, na víru doby, která byla v souladu se skutky, kdy se neříkalo: Nezáleží na tom, jak vypadám, ale na mém srdci; vždyť Bohu je jedno jak se oblékám!

Pokud chceš zahynout v pekle, naslouchej takovým kázáním, která tvrdí, že na tvém zevnějšku přece nezáleží. Pokud však chceš být spasen, zaříd se podle Ježíšovy rady: „Když mne miluješ, ostříhej má přikázání!“ Když budeš žít podle této rady, pak se Ježíš přimluví za tebe u svého Otce, aby ti dal Utěšitele, který tě povede a zůstane s tebou do konce tvého života. Přátelé, to, co vám zde překládám, tomu i věřím. Bez posvěcení nikdo Boha neuzří! Jak můžeme získat milost u Boha? Pochopme, co znamená milost a nezaměňujme ji za teorie, které se dnes hlásají z kazatelen. Definici milosti nalézáme v listě Titovi: „Zjevit se zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem.“ (Tt 2,11).

Boží milost, přinášející spásu, se zjevila každému člověku. Jak úžasná je to pravda! A co je „spása“? Vysvětlení podal anděl: „Porodit Syna, a nazůveš jméno jeho Ježíš; onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich“ (Mt 1,21) Zachrání Ježíš svůj lid „**V**“ jeho hříchů? Ne, vůbec ne! Písmo praví, že On, Ježíš, zachrání lid „**OD**“ hříchů – a to je podstatný rozdíl! On osvobozuje z hříchů. Pokud by mne Ježíš nemohl

zachránit z hříchů, pak by nemělo cenu, aby za mne zemřel. Pouze On jediný má moc zachránit nás před úrazem (pádem, hříchem) a pak nás Otci představit čisté a hříchem neposkvřené. Nevím, jakému Kristu sloužíš ty, ale Ten, kterého ctím já, ten to dokáže! Boží zaslíbení zní: „Jestliže budete vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti“ (1J 1,9). Proč bychom se vůbec měli modlit, aby nás vysvobodil z hříchů, kdyby toho nebyl schopen? On to však dokáže a může nás obléci rouchem spravedlnosti. Vracím se ještě k Tt 2. kap. Boží milost nepřikrývá hříchy proto, aby nás mohla „propašovat“ do nebe. Učí nás, abychom se zřekli bezbožnosti, světských žádostí, abychom žili svatě, spravedlivě a zbožně v tomto světě. Amen. Souhlasíte?

Proč nejsme schopni dosáhnout této spravedlnosti. Protože věnujeme mnoho času naslouchání ďáblových kázání: sledujeme TV a velice málo čteme Písmo svaté. Mnozí se vymlouvají, že „nemají čas“ na čtení Bible. Proč nemáš čas? Ježíš radí, abys hledal nejdřív Boží království a Jeho spravedlnost a pak ostatní, vedlejší, co potřebuješ, ti přidá.

Nemůžeš zvítězit nad hříchy? Jak bys mohl, když celý den hledíš na lidi, propadlé smilstvu a pak říkáš: „Upadl jsem do pokušení a nemohu se z něj vysvobodit“. Jak by to bylo možné, když sytíš svoji mysl hříšnými věcmi? Bůh po nás touží a chce nás mít ve svém království, ale současně nás i vyzývá, abychom se od hříchu oddělili.

Zármutek nebeských bytostí

Dokážete si představit, jak zapůsobil hřích našich prarodičů v ráji na obyvatele nebes? Zavládl tam smutek, hrobové ticho! Andělé sňali se svých hlav zlaté koruny a odložili své harfy. Veškerá hudba a zpěv utichly. A nejen to. Ježíš se šel za nás přimlouvát ke svému Otci a prosil o milost. Nabídnul svůj život na záchranu člověka. Třikrát byl v této věci na audienci u Otce. Když potřetí odešel od svého Otce, andělé s napětím očekávali, jakou zprávu přinese, a pak dychtivě poslouchali, co jim sděloval. Řekl: „Můj Otec souhlasí, abych zemřel za tyto lidi.“ Oni to nedokázali pochopit a namítli: „Pane, to nemůžeš učinit. My to uděláme za Tebe. Dovol nám to.“ Ježíš jím pak vysvětlil, že krev andělů není schopná zachránit člověka, záchranu může přinést pouze Jeho krev. Bůh dal za nás to nejcennější, ten největší dar, Svého jediného Syna, aby každý, kdo v Něho věří, mohl obdržet věčný život (J 3,16). Ježíš dále andělům vysvětlil, že i když položí svůj život za lidi, přesto Ho mnozí zavrhnou a těch, kteří Ho přijmou, bude velice málo. A my, každý svým životem a svým jednáním, naplňujeme tuto skutečnost. Buď Jeho

pozvání přijímáme, nebo odmítáme. U J 3,19 čteme: „Totoť pak jest ten soud, že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo, nebo skutkové jejich byli zlí.“

Proč je to tak těžké pochopit? Jakou smlouvu jsi uzavřel s věcmi tohoto světa? Co tě v něm drží? Když Ježíš umíral na kříži, umíral i za tebe. Dokážeš si představit Jeho úžasnou lásku? I když nedohlédl za bránu smrti, přesto byl ochoten trpět a obětovat svůj čistý život, a ty Ho odmítáš jen kvůli svým šatům? Budeme se moci před svatým Bohem nějak ospravedlnit? Proč se oblékáš podle hříšné světské módy a neřídiš se nebeskou módou? Proč se ti nelíbí? Je to tak těžké řídit se Boží radou, být jako On?

Jak vypadají adventní domovy?

V mnoha rodinách nejsou vzájemné vztahy kvalitní. Vládne napětí mezi mužem a ženou i mezi rodiči a dětmi. Z takovýchto rodin se z dětí často stávají pohané, odcházejí do světa. Proč? Ve vlastním domě nenalezli pravé křesťanství. Tyto děti často porovnávají a říkají, že pokud Bůh je takovým otcem, jakým je jejich otec, nemají o nebe zájem. Náš Bůh má zájem o naše spasení, které se musí uskutečnit nyní, ne zítra. Nyní je čas, kdy se rodiče musí modlit za své děti. Mají volat: „Otče, pomoz, aby se mé dítě vrátilo zpět domů. Otče, moje dítě mne nechápe, pomoz mu pochopit, že ho zvu do nebe.“

Jaká je však současná situace v našich rodinách? Adventní domovy se změnilly, ukazují, co všechno si můžeme dovolit. Dokonce i ze sborů jsme vytvořili jedno velké představení. Mezi sborem, domovem a světem není žádný rozdíl. Dělicí hranice mezi svatým a nesvatým byla odstraněna. Lidé zapomněli na úctu k Bohu. Písmo nám říká, že ti, kdo zůstanou věrní, se budou se svým Pánem procházet v bílém rouchu, neboť jsou toho hodni. Bůh neodmítá žádného hříšníka. Stále ho oslovuje a zve do nebeského domova. Ve své lásce jde stále za ním a ujišťuje ho, že ho miluje. Tak úžasná je Boží láska a my nejsme schopni ji pochopit.

Je něco, co by tě mohlo zastavit na cestě k nebesům? Je tolik lákadel! Věnuješ čas a pozornost sportu a ne studiu Bible? Potřebuješ si najít čas pro svého Pána, dokud je ještě čas. Písmo radí: „Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k věčnému životu, kterýž Syn člověka dá vám. Neboť toho potvrdil Bůh Otec.“ (J 6,27) Příteli, musíš se snažit usilovat o věci, které vedou k věčnému životu, ne o ty, které budou zničeny. Bůh nás vyzývá, abychom se odvrátili od hříšné cesty, neboť nemá zálibu ve smrti hříšníka, cele touží aby se vrátil a činil pokání. Jedině tak získá věčný život v Jeho království. Protože Noe uvěřil Bohu, stavěl koráb záchranu a ohlašoval

zničení světa potopou. Mnozí se mu posmívali, ale on je přesto zval do korábu. Lidé Jeho milostivé pozvání zavrhli. Jejich nevěra ovšem nemohla odvrátit Boží soud. Přišel čas a prvé kapky začaly padat.

Tragické následky lidské nevěry

Předpotopní lidé hlásanému poselství nevěřili; měli nejrůznější výmluvy. Nemáme i my podobné výmluvy, proč se oblékáme tak, jak se oblékáme? Máme k tomu nějaké vážné důvody? Zajímá se Bůh o tyto naše výmluvy? Vězte, že ne! Když se Bůh ptal Adama, proč jedl z ovoce zakázaného stromu, neodpověděl, ale vymluvil se na Evu. To byl přece „silný“ argument! Jenže Bůh ho neuznal. A když bral k odpovědnosti Evu a ptal se, proč ona to učinila, také měla pádný důkaz: „To had, kterého jsi stvořil ...!“

Bůh se ve svých požadavcích nemění. Nezáleží na tom, kolik máš důvodů k sebeospravedlnění. Jeho příkaz je vždy směrodatný! Včera jsem mluvil s jedním mladým bratrem, který řekl: „Myslíš si, že Bohu záleží i na takové maličkosti jako je oblečení?“ Proč je v současnosti tolik problémů? Zabíla snad Eva nějakého člověka? Dopustila se smilství? Ne! Co tedy udělala? Přece jedla „jen“ velice zdravé ovoce, plné vitamínů! Jenže Bůh varoval: „NEDOTÝKEJ SE...!“ Když ti Pán řekne, aby ses něčeho nedotýkal, tak od toho utíkej, jde o život! Nevyhledávej důvody, proč je možné neposlechnout. Raději se řídme Písmem, abychom zemřeli sami sobě, svému já a aby náš život byl v souladu s Ježíšovým životem. (Kaz 3,3)

Pavel umíral denně sobectví, které je velice nebezpečné (1K 15,31). Víte, proč se často hněváme? Proto, že jsme egoisté. Vše se točí kolem mne, kolem mého ega. Písmo nám radí, abychom druhé považovali za lepší než sebe. Odlož tedy sobectví, aby bylo v tobě smýšlení, jaké bylo v Kristu Ježíši.

Když Noe lidi varoval, mnozí (většina) nedali na jeho slova. Nechtěli, aby byli ostatním pro posměch. Milovali více chválu lidí, než chválu Boží. A tento problém převládá i dnes. Přece se nebudu oblékat jinak, a to jen kvůli tomu černochovi z Afriky! Mám přátele, kteří by se mi smáli. Ano, Bůh je Bohem lásky, ale i spravedlnosti. Za žádných okolností nemůže hřích tolerovat!

Předpotopní lidé byli lhostejní k poselství, ale když začalo pršet a domáhali se vstupu do korábu, bylo již pozdě, navždy pozdě! Dveře byly uzavřené! Když poprvé odmítneš varování Ducha svatého, připravuješ se na to, že Ho odmítneš i podruhé. Když dnes nevidíš důvod změnit své jednání, zítra to bude mnohem těžší. Nebeské dveře se již brzo uzavřou, ale lidé hned nepostřehnou tuto skutečnost. *Ve sborech se bude i nadále kázat, i když Ježíš už opustí nebeskou svatyni svatých.*

KORÁB! Jak úžasné to bylo místo pro záchranu těch, kdo nezamítli poselství. Noe s rodinou vstoupili dovnitř a s ním i zvířata a nebeské ptactvo, všichni kteří poslechli. Přesto Bůh ještě s deštěm čekal sedm dní, ale nikdo neměl zájem! Když se už ze všech stran valila voda, nastala hrozná situace: lidé i zvířata hledali nějaké místo záchrany. Nebylo žádné! I sám ďábel se strachoval o svůj život. V této situaci si lidé jistě vzpomněli na poselství, které hlásal Noe a mnozí si řekli: Kdybychom ještě jednou uslyšeli pozvání, neodmítli bychom! Bylo ovšem pozdě, pozdě. Čas už se nedal vrátit. Ti, co odmítli, zahynuli ve vlnách obrovského oceánu.

Kolik času nás dělí od věčnosti?

Když se Ježíš přestane přimlouvat, tak už nemáš šanci skrýt se v Jeho náruči, do které tě tak dlouho zval. Nyní je čas ukryt se v Něm. Dnes je ještě čas, On volá a čeká! Nebuďme lhostejní, přece se jedná o naši záchranu pro věčnost. Od věčnosti nás dělí jen velice krátký čas. Všechno na světě o tom svědčí! Může nás něco zastavit na cestě do nebes? Milujeme něco víc než svého Pána? Chci se s vámi modlit, abyste zůstali věrní Pánu a odstranili vše, co je od ďábla. Když lidé v Pavlově době slyšeli vážné poselství, spálili všechny své modly a věci, které patřily ďáblu. Nelitovali, že kdysi na ně vynaložili mnoho peněz.

Mojí modlitbou je, abyste když přijde Spasitel mohli být v Jeho království. To je důvod, proč jsem tyto věci zdůrazňoval. A abyste věděli, proč jsem zde a proč se za vás modlím, přečtěte si, co je zapsáno v listě Ř 10,1: „Bratři, příchyllost (touhu) zajistě se zvláštní libostí srdce mého jestiť k Izraelovi, i modlitba za něj k Bohu, aby spasen byl!“

To je i moje modlitba za vás. A musím ještě jednou na závěr zdůraznit, že nikdo z nás nebude zachráněn ve svých hříších. Nedopust, aby tě někdo v této věci podvedl. Jelikož je doba velice nebezpečná, musíme se stále více modlit. Milí mladí lidé! Byl jsem také mladý a mladým se cítím ještě i nyní. Nechodte nikdy spát se svými hříchy. Před spaním je vyznejte, neboť nevíte, zda se ráno probudíte. A když ráno vstanete, poklekněte na svá kolena a prostě, aby vás Pán ujistil, že bude s vámi celý den. Nemáš čas klečet? A přitom chceš s Ním trávit věčnost? To ovšem není možné! Ježíš nesl za tebe kříž. Říká se, že bez kříže není koruna, ale kříži musí předcházet getsemanský zápas. I ty musíš získat vítězství v Getsemane. Před námi je doba soužení, pronásledování. Tato doba se rychle blíží. V tomto boji zvítězíš jen tehdy, když zvítězíš na svých kolenou. Přeji vám, aby vás Kristus k tomu zmocnil. Pán s vámi! Amen! ■

(Kázání bylo předneseno v Bratislavě v únoru 2006. Ze zvukového záznamu zpracoval Ján Kovačík.)

CAMPMEETING 2007 NA VALAŠSKU

V týdnu od 29. června do 8. července jsme se těšili ze společenství našich adventních misionářů z Kentucky (USA). Bratr Bill Humeniuk spolu se svojí manželkou Becky již po několikáté navštívili Českou republiku, aby se s námi mohli podělit o Boží poselství, jak bylo zjeveno v Bibli a ve spisech Ellen White. Táborové shromáždění se konalo na Valašsku neda-

leko Vsetína v typických táborových podmínkách se stany, hangárem, polní kuchyní, kde se vařilo vegansky, se suchými záchody či studenou sprchou, což si všichni účastníci pochvalovali. Děkujeme tímto také sestře, která za nízkou cenu poskytla nedaleté ubytování pro několik osob přímo u sebe v domě. Poděkování patří všem, od samotných organizátorů až po každého účastníka a samotné mluvčí, protože pouze díky ochotě a spolupráci každého mohli také i organizátoři naslouchat Božímu slovu.

Bratr Humeniuk nám s manželkou přiblížil svou misijní práci v Africe a také podrobně různá témata, jako např. Kristova spravedlnost; Potřeba oživení a reformy; Zdravotní reforma; Reforma v oblékání, v chování v domě Božím a v každodenním životě; Potřeba méně mluvit, kritizovat, ale více se modlit ... a mnohé další. Dále bratr Humeniuk s námi studoval do hloubky prorocství 11. kapitoly knihy Daniel; 17. kapitolu knihy Zjevení; Sedm posledních ran; Závěrečné události; Nedělní zákon, který v Americe pouze čeká na schválení; Evangelikální ekumenická hnutí nejen v USA; Eko-

nomický a ekologický pád USA a mnohá jiná velmi aktuální témata, která nám jasně ukazují, ve které době historie této planety se nacházíme a jak velice je pro nás důležité jednat dříve, než bude pozdě, abychom se nestali pouhým lešením, které je po dokončení stavby odstraněno.

Všechny tyto přednášky jsou nahrány a je možné si je objednat na adrese Rastislav Tužinčin, Držková 74, 763 19, telefon 577467435, tizr@seznam.cz. Pokud máte možnost, podívejte se na fotky, které vám lépe dokreslí celkovou radostnou a pozeňnanou atmosféru celého setkání. www.campmeeting2007.webgarden.cz.

Věříme, že tyto nezapomenutelné krásné společné chvíle nebudou pouhou vzpomínkou, ale že se budou odrážet v našem každodenním životě. Protože víra bez skutků je opravdu k ničemu. Těšíme se opět na brzkou shledanou, když ne zde, tak v nebeském království. Takto se s námi loučili manželé Humeniukovi a takto se s vámi loučíme i my.

Vaši bratři a sestry z Valašska

SETKÁNÍ V POLIČCE

O víkendy 15. a 16. července jsme měli příležitost se zúčastnit Biblického setkání, kdy k nám z Božího slova promlouval bratr Bill Humeniuk z Kentucky, USA. Sobotní shromáždění v evangelickém kostele v Poličce bylo pozeňnaním nejen pro místní členy CASD, kteří se zde pravidelně scházejí, ale také i pro mnohé příchozí, kteří měli možnost slyšet kázání o nutnosti bílého roucha spravedlnosti, které musí člověk obdržet dříve, než přijde na svatební hostinu. V odpoledních hodinách nám bratr vyprávěl svůj životní příběh přijetí Ježíše Krista do svého života. V podvečer jsme se sešli ve velkém hangáru na louce v nedaleté obci Hamry, kdy bratr Humeniuk hovořil z Bible o roku 2007. Předkládal nám skutečnosti odehrávající se před našimi zraky, které jasně potvrzují blízký příchod Ježíše Krista.

Večer jsme mohli shlédnout několik videozáznamů práce manželů Humeniukových v Keni a Ghaně, kdy díky Boží milosti dostávají lidé do svých rukou Bibli a knihy Ellen White ve svém nářečí a mohou se scházet v modlitebnách,

kteří jsou postaveny z darů ochotných dárců, stejně jako sirotčince a školy pro tamější děti. A tak chceme poděkovat našemu Bohu, že v současné době stojí v masajské oblasti první modlitebna, kde se každou sobotu schází kromě 70 adventních členů Masajské příslušnosti, také i mnoho dalších studentů Božího slova.

V neděli hovořil bratr Bill o zdravotní reformě a událostech doby konce z různých pohledů. Všechny tyto přednášky jsou nahrány a je možné si je objednat na adrese Rastislav Tužinčin, Držková 74, 763 19, telefon 577467435, tizr@seznam.cz. Pokud máte možnost, podívejte se na fotky, které vám lépe dokreslí celkovou radostnou a pozeňnanou atmosféru celého setkání. www.campmeeting2007.webgarden.cz.

Děkujeme takto všem organizátorům, i těm, kteří poskytli možnost ubytování, pomohli se stavbou stanu nebo čímkoliv jiným. Věříme, že prožitá radost a pozeňnaní přinese mnohé ovoce.

Pavel Muk

Drobnosti

Sk 3,19: „**Protož čiňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od tváři Páně.**“

Třetí andělské poselství přechází v hlasité volání ale vy se musíte mít na pozoru, abyste nezanedbávali své nynější povinnosti, a nepředstavovali si, že teprve někdy v budoucnu se stanete příjemci velkého požehnání, kdy bez jakéhokoliv úsilí z vaší strany dojde k úžasnému oživení. Dnes se musíte odevzdat Bohu, aby vás mohl učinit nádobami ke cti a připravit pro Jeho službu. Dnes se musíte sami zasvětit Bohu, abyste mohli být zbaveni vlastního Já, oprostěni od závisti, žárlivosti, zlých domněnek, sporů a všeho co zneuctuje Boha. Dnes musíte mít svou nádobu očištěnou, abyste tím mohli být připraveni pro nebeskou rosu, připraveni na vylití pozdního deště; protože pozdní déšť přijde a Boží požehnání naplní každou duši, která je očištěna od každé poskvrny. Dnes je naší povinností podřídit svou duši Kristu, abychom mohli být připraveni na dobu rozvlažení od tváře Páně, připraveni pro křest Duchem svatým... 1SM 190-192

Iz. 43,10: „**Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a služebníci můj, kteréhož jsem vyvolil.**“

Život, který Kristus žil na tomto světě, mohou muži a ženy žít skrze Jeho moc a pod Jeho vedením. Ve svém boji se satanem mohou obdržet veškerou pomoc, kterou měl i On...

Život vyznávajících křesťanů, kteří nežijí Kristovým životem, je výsměchem náboženství. Každý, jehož jméno je zapsáno ve sborové knize, je povinen představovat Krista zjevením vnitřní krásy, tichého a pokojného ducha. (1Pt 3,4) Mají být Jeho svědky, označoval přednosti cesty s Ježíšem, žít a jednat podle Kristova příkladu. Pravda pro tuto dobu se má ve své plné síle projevit v životě těch, kdož v ní věří a má být zvěstována světu. Věřící musí ve svém životě zjevovat moc této posvěcující a zušlechťující pravdy...Mají ukázat moc milosti, kterou Kristus vydobyl lidem svou smrtí...Mají být lidmi víry, lidmi odvahy, horlivými lidmi, kteří bezvýhradně důvěřují Bohu a Jeho zaslíbení...

V životě těch, kteří mají zvěstovat tak svatě a slavně poselství jako my, nesmí být žádné předstírání. Svět sleduje adventisty s. d., protože ví něco o jejich vyznání víry a o

jejich vysoké úrovni, když však vidí ty, kteří nežijí podle svého vyznání, ukazuje na ně s pohrdáním. 9T 22-24

Zjevení 22,11: „**Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě; a svatý posvětiž se ještě.**“

Neochvějně věříme, že Kristus brzo přijde. Není to pro nás žádná báje, je to skutečnost... Při svém příchodu nás již nebude očišťovat od našich hříchů a odstraňovat nedostatky našeho charakteru, ani léčit vady našich povah či sklonů. Jestliže má být toto dílo pro nás vykonáno, pak musí být dokončeno ještě před Jeho příchodem. Až Pán přijde, svatí zůstanou svatými. Ti, kteří zachovali své tělo a ducha ve svatosti, posvěcení a cti, obdrží pak konečný dotek nesmrtelnosti. Avšak nespravedliví, neposvěcení a nečistí, zůstanou takovými navždy. Potom už nic neodstraní jejich nedostatky a neudělí jim svatý charakter. Potom už Přímluvce nebude pokračovat ve své přímluvné službě a neodstraní jejich hříchy a porušenost. Toto všechno musí být vykonáno v těchto hodinách času milosti. Nyní má být tato služba pro nás dokončena. 2T 355

Mnozí klamou sami sebe, když si myslí, že charakter bude proměněn až při příchodu Kristově, když se však objeví, nebude již možná žádná proměna srdce. Naše nedostatky charakteru musí být odčiněny zde a nyní, milostí Kristovou je musíme překonat, dokud trvá čas milosti. Toto je místo pro přípravu na nebeskou rodinu. AH 319

Zjevení 22,12: „**A aj, přijduť brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho.**“

Ve svém božském opatření, skrze svou nezaslouženou přízeň, Pán ustanovil, že dobré skutky budou odměněny. Jsme přijati pouze skrze Kristovy zásluhy; a činy milosrdenství, skutky dobročinnosti, které konáme jsou ovocem víry; a stanou se pro nás požehnáním; protože lidé mají být odměněni podle svých skutků. Je to příjemná vůně Kristových zásluh, která činí naše dobré skutky Bohu přijatelné, a je to milost, která nás uschopňuje konat tyto skutky, za které nás Bůh odmění. Naše skutky samy o sobě nemají žádných zásluh... Nezasloužíme si žádné díky od Boha. Vykonali jsme pouze to, co bylo naší povinností, OHC 122

VÍRA JEŽÍŠOVA NEBO VÍRA V JEŽÍŠE?

ARMIN KRAKOLINIG

Co je znamením pravého Ježíšova následovníka?

Každé náboženství má někde v dějinách svůj původ a také svého zakladatele. Např. víra islámská se zakládá na učení Mohameda, buddhistická na učení Buddha, křesťanská víra na učení Ježíše Krista. S politováním můžeme říci, že každá církev si dělá nárok, že je jedinou správnou církví, což přineslo i mnoho válek mezi národy.

Co různá náboženství spojuje a co je rozděluje

Každé náboženství se pokouší ukázat člověku cestu k životu věčnému. Jestliže všechna náboženství mají svůj původ v jednom Bohu, který stvořil vesmír, včetně Země, musí dát stejnou odpověď na otázku, co je nutné dělat k dosažení života věčného. Skutečností ovšem je, že každé náboženství učí něco jiného, nevyjímaje mnohá křesťanská náboženství. Všechny křesťanské církve jsou zajedno, že víra musí být založena na Kristu. V tomto smyslu čteme o jedné zvláštní situaci ve Skutcích apoštolů, jak Pavel a Sílas odpověděli žalávníkovi na otázku získání života věčného. Sk 16,31: „A oni řekli: Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj.“

Tato odpověď zcela souhlasí s Ježíšovou odpovědí věřícím farizeovi Nikodémovi, J 3,18: „Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, jižť jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“

Zvláštní znamení pravého křesťana

Když se podíváme na tři znaky pravých Kristových následovníků, které jsou popsány ve Zj 14,12, tak je zde vedle trpělivosti svatých a dodržování Božích přikázání i víra Ježíšova. Nyní vyvstává otázka, jaký je rozdíl, když někdo věří v Ježíše, nebo má víru Ježíšovou, tedy takovou, jakou měl Ježíš. Povrchním rozbořením můžeme dojít k závěru, že rozdíl je veliký. Věřit v Ježíše, ještě zdaleka neznamena, mít takovou víru, jakou měl Ježíš. K tomu máme opravdu zajímavé příklady, obzvláště v Janově evangeliu.

Zdánlivě věřící v době Kristově

Jan 2,11: „To učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedníci jeho.“ Zde Ježíšovi učedníci uvěřili v Něho, věřili, že On je Mesiáš. To ale neznamená, že měli takovou víru, jakou měl Ježíš. Víme, že jejich víra se i později velmi lišila od víry Ježíše Krista. Trvalo ještě velmi dlouho, než opravdu uvěřili všemu, co jim Ježíš řekl. V přijetí Jeho víry je brzdil jejich charakter, židovský původ a vštěpované tradice jejich duchovních vůdců.

Při jiné příležitosti, po svatbě v Káni Galilejské na slavnosti Passa, kde na sebe upoutal pozornost zvláštními zázraky, píše apoštol Jan: Jan 2,23: „A když byl v Jeruzalémě na velikounoc v den sváteční, mnozí uvěřili ve jméno jeho, vidouce divy jeho, kteréž činil.“ Také zde vidíme, že mnozí uvěřili v Něho na základě zázraků, ale neměli Jeho víru. Uvěřili, že Ježíš je zaslíbený Mesiáš, o kterém bylo předpovězeno, že když přijde, bude činit zázraky. Znamená to, že přijali ve všem víru Ježíšovu? Jistěže ne, protože kdyby všichni Židé, kteří věřili v Ježíše a stali se Jeho následovníky, pak by při Jeho vzkříšení stáli na Jeho straně. Víme, že Ho opustili i Jeho učedníci. Kdyby měli Jeho víru a ve všem plně věřili tak, jak On to očekával, nebyl by Ho nikdo opustil.

Při jiné příležitosti popisuje apoštol Jan množství lidí, kteří poslouchali Ježíše. Jan 8,30: „Ty věci když mluvil, mnozí uvěřili v Něho.“ Znamená to, že tito posluchači také přijali Ježíšovu víru, aby věřili tak, jako věřil Ježíš, a činili to, co jim řekl? Že tomu tak nebylo, nám ukazuje pokračování děje, jak ho popisuje apoštol Jan 8,31-45. Ukazuje reakci těch, kteří Ježíši uvěřili. Ukazuje na jejich povýšenost. Ježíš promlouval k Židům a říká jim, že mají za otce ďábla a ne Boha a že ve skutečnosti Bohu nevěří.

To jsou zřetelné příklady víry v Ježíše, které ukazují, že to ještě neznamena mít víru Ježíšovu a být skutečným Ježíšovým následovníkem. K tomu nestačí být jen posluchačem a činit jen některé Boží požadavky, nýbrž přijmout a uvěřit všem Ježíšovým slovům a plnit je. Jan 8,31: „Tedy řekl Ježíš těm Židům, kteříž uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete.“

Co musí člověk činit, aby byl spasený a dosáhl života věčného?

Musí člověk jen věřit v Ježíše, nebo jednoduše milovat Boha, dodržovat Boží přikázání, či konat dobré skutky? Tím jsme se dostali k otázce, se kterou se křesťanství zabývá od svého počátku. Láska, milost a víra, nebo poslušnost a skutky, co z toho potřebuje člověk, který chce být spasený?

Nejjednodušší odpověď, kterou najdeme v Bibli zní: Jk 2,14–20: „*Co prospěje, bratří moji, praví-li se kdo víru mítí, a nemá-li skutků? Zdalíž jej ta víra může spasiti? A kdyby bratr neb sestra neoděni byli, a opuštění z strany každodenního pokrmu, řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji a zhrějte se, a najezte se, avšak nedali byste jim potřeby tělesné, což to platno bude? Takž i víra, nemá-li skutků, mrtváť jest sama v sobě. Ale dí někdo: Ty víru máš, a já mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z skutků svých, a jáť tobě ukáži víru svou z skutků svých. Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činiš. I ďablovéť tomu věří, avšak třesou se. Ale chceš-liž věděti, ó človče marný, že víra bez skutků jest mrtvá?*

Ve stejném smyslu zní výzva: „*Moji bratři musí svědomitě promyslet jak přednesou lidem téma víry a skutků, aby je neuvedli ve zmatek. Mělo by jim být ukázáno, jak je možno být při tom úspěšný, vnitřně očištěný a tím aby jejich dary (schopnosti) měly před Bohem líbou vůni.*“ (EGW, *Für die Gemeinde geschrieben* (Bd 1 S 100))

Tak také Ježíš představoval lidem svoji víru. Skládala se z jasně definovaného učení o všech možných oblastech nebeského a pozemského světa, o Boží podstatě a jeho plánu pro nás lidi od počátku života a o tom, kam život směřuje a jaký je jeho hlubší smysl atd....Ale jeho víra se projevovala především v praxi denního života, který věnoval službě lidem hledajícím pomoc. Dokud nepřevzeme tento Ježíšův způsob víry ve všech jeho aspektech, můžeme v jednom nebo v druhém bodě věřit v Ježíše, ale od skutečné Ježíšovy víry, jeho zvláštního znamení pravého Ježíšova učeníka, jsme ještě velice vzdáleni.

EGW, křesťanská autorka, Bohem obzvláště obdarovaná, píše o víře, která sama zachraňuje a vede k životu věčnému: „*Kristovi následovníci, zvláště jsou-li mladí ve víře, se mají chránit před dvěma omyly. První spočívá v přesvědčení, že můžeme vlastní silou dosáhnout spasení. Kdo chce být spravedlivý zachováváním Božích přikázání, pokouší se o nemožné. I když se někomu podaří dodržet zákon do písmene, tak to ještě neznamená, že naplnil přikázání v Ježíšově smyslu. Zásadně platí: člověk je ospravedlněn skrze víru, ne dodržováním zákona. To znamená: Když jde o spasení a ospravedlnění hříšníka, dobré skutky nehrají žádnou úlohu.*

Druhý, ne méně nebezpečný omyl, spočívá v názoru, že nás víra v Krista osvobozuje od dodržování zákona. Tak, jak patří k životu křesťana víra, tak také němu náleží i poslušnost. A ta má co do činění s vůlí Boží. Ale musí být jasně řečeno, že s poslušností není naplněna jen vnější část zákona, nýbrž je také míněna služba lásky.“ (EGW, *Der bessere Weg* S. 64)

Zvláštní výzva o nutnosti správného poučení

Mnoho miliónů lidí se vydává v současnosti za křesťany, a přesto si každý tzv. křesťan musí položit otázku, zda je v daném slova smyslu skutečně křesťanem. Křesťanská víra, tak jak ji Ježíš představil, měla a má zvláštní cíl. Má lidi vést skrze víru v Ježíše tak, aby ve všech oblastech žili život podle Ježíšova příkladu, život odpovídající Jeho učení. Aby toho člověk mohl dosáhnout, potřebuje jasné biblické poučení. Jestli je zanedbáno, pak to má vážné následky pro něho i církev. Čteme: „*Jedno vím, že naše sbory zanikají z nedostatečného poučení o spravedlnosti skrze víru v Krista a neznalosti přítomné pravdy.*“ (EGW, *Diener der Evangelium* S 267)

Znepokojivé myšlenky

Je to tak těžké pochopit, že absolutní poslušnost celého zákona je pro věčný život nutná? (Jk 2,10-12) Je pro křesťana nevyzpytatelným tajemstvím, jak si zajistit spasení? Je jedno zda budeme obětovat svůj egoismus a sobecké zájmy? Dává nám Boží slovo jistotu, že se dostaneme do „*nebe*“, ať zákon plníme, nebo ne? Když ano, pak by byly Boží požadavky a podmínky vykoupení zbytečností. Dal Bůh příkazy? Pak je musíme bez váhání poslouchat a nehledat výmluvy. Znamenalo by to, že do „*nebe*“ vede i jiná cesta.

Zákon nemáme dodržovat jen proto, abychom se „*dostali do nebe*“, ale také abychom dělali radost tomu, jenž zemřel, aby hříšníky zprostil trestu, který vydal Jeho Otec. Záchrana hříšníka závisí na dodržování zákona, na jeho poslušnosti. Nikdo by se neměl odvolávat na Boží milost a při tom bezstarostně hřešit tolik, nakolik se odváží...

„*Nešťastným řešením je- následovat Krista s co možná největším odstupem a zároveň se držet od kraje propasti jen natolik, abychom do ní nespadli.*“ (EGW Kristus ist Sieger S 71).

Uvědomme si, co znamená pravá víra v Ježíše a víra Ježíšova pro získání života věčného! ■

OTAZNÍKY NAD HUDEBNÍMI SKUPINAMI GRACE A GOSPEL CHOIR

VĚRA VESECKÁ

Mnozí z nás se zúčastnili konference Českého sdružení 2.6.2007 v Kongresovém centru na Vyšehradě v Praze 4. Ve vzpomínkách zalétáme zpět, kdy po úvodní modlitbě nejstaršího kazatele br. K. Špinara, ve které děkoval za možnost „aby mládež uctívala Boha svým způsobem a my starší tak, jak jsme zvykl...“, se rozburácela rozlehlým, naplněným sálem velmi hlasitá hudba a zpěv skupiny GRACE z Hradce Králové. Tento „oslavný přednes“ trval celou půl hodinu.

Množství decibelů, které tato skupina vyprodukovala, bylo skutečně neúnosné! Někteří si drželi dlaně na uších, jiní si vyměňovali významné pohledy, někteří odcházeli. Na světelné tabuli se sice promítaly texty písní, které však v rockovém rytmu přehlušující hudby, málokdo vnímal!

Podobný zážitek nás očekával při odpoledním koncertu skupiny „Gospel Choir“, který byl ve svém rámsu ještě agresivnější. Rovněž oblečení tohoto souboru bylo neobvyklé, nedůstojné na sobotním slavnostním konferenčním shromáždění. Vše anglicky, pro Čechy. Jejich pohybové kreace, tak zvané „opičky“, rovněž rychlost v rockovém rytmu budily dojem, že zpěváci se dostali do transu, všelijak se pohupovali a už ani nevěděli, že vlastně neoslavují Boha, ale někoho jiného, Božího nepřítele. Na této konferenci byli taktéž bratři z USA, ale jak se vyjádřili, i pro ně to bylo „silné kafe“.

Tyto hudební přednesy byly pak ještě doplňovány „různými světelnými efekty a tajemným“ kouřem. Připadalo mi, že vůbec nejsme na sobotním shromáždění adventního lidu (nebýt kázání br. Frikarta) ale na nějaké diskotéce, nebo mezi domorodými Afričany, uctívajícími duchy svých předků!

Otázky, nebo alespoň některé z nich, které to u publika vyvolalo, mi utkvěly v paměti, a dovolím si je v rychlosti interpretovat: „Není to neomalené, nebo dokonce bezohledné vnucovat takovou kulturu církvi? A k tomu ještě na konferenci? Jak tohle mohli ho-

dnotit prosti věřící z venkovských sborů? Což nemá církev důstojnější způsob hudby a zpěvu, než vnášet černošskou kulturu Čechům? Pokud chtějí tímto způsobem získávat mládež ze světa, ať to předvádí někde na náměstí, případně v klubech, nebo v koncertních sálích a ty mladé lidi, které tímto způsobem získají, mohou pak teprve přivést na svatou sborovou půdu, atd... (Pokud vůbec takovým způsobem lze někoho ze světa získat!)

Bolelo mne srdce. Z úvodní modlitby jsem se zamyslela nad tím, jak se nám v poslední době prohlubuje propast mezi mladými a staršími. V Bibli stále čteme, že Boží církev je rodina a v rodině jsou děti, rodiče i prarodiče. Neodcizují se nám drazí mladí lidé? Kde je chyba? Není také chyba ve vedení církve?

Jakou oázou pro duši pak byly krásné sborové zpěvy! Jak těžké bylo po takovém rachotu pro našeho hosta, br. Frikarta, přednést nějaké probuzenecké kázání o Duchu svatém, který je plachý jako holubice! Bratr Frikart citoval vizi a poslání CASD, jak je deklarovala GK a to až do roku 2010: „Máme jasnou vizi oslovit všechny lidi na světě, aby mohli zareagovat na dobrou zprávu o Ježíši a Jeho druhém příchodu.“ Vnučuje se otázka: „Jak a čím chceme tyto lidi oslovit?“

Myslím opět na slova Boží služebnice EGW v knize Výchova: „Chvalozpěv je znakem ovzduší nebes; to když se nebesa pojí se zemi, zaznívá jako jeden hlas hudba a zpěv, díkučinění a zpívání. Žalmů“ (Iz 51,3) Jak často jsou slovy svatého zpěvu otevřeny v duši prameny víry a pokání, naděje i radosti!

A dále: „Uprostřed houstnoucích stínů poslední veliké krize bude Boží světlo zářit nejskvěleji. Tehdy písně naděje a důvěry zazní nejjasněji a nejvznešeněji. Mnohé písně jsou zároveň modlitbou. Hudba bývá často zneužitá zlem a stává se jedním z nejsvůdnějších prostředků k dokonání záměrů nepřítele. Správně použitá je však cenným darem Božím. (r.131-136) Obnovme v našich řadách tento dar! ■

PROBLEMATICKÉ BOHOSLUŽBY V DOBĚ PRVNÍHO A POSLEDNÍHO ELIÁŠE.

ARMIN KRAKOLINIG

Moderní pojetí bohoslužeb se šíří

Již mnoho let se setkává větší část křesťanských sborů a církví s problematikou průběhu provádění bohoslužeb. Tento vývoj začal v Americe, kdy rocková vlna zachvátila mladé lidi a nezastavila se ani před dveřmi církví. Katolická církev se jako první otevřela bohoslužbám za doprovodu rockové hudby, doprovázející křesťanské texty. Církev tím chtěla přilákat více mladých lidí na své bohoslužby. Tento trend se rychle rozmohl i ve všech charismatických církvích. Byla to jen otázka času, kdy konzervativní sbory nasednou do tohoto rozjetého vlaku, přenesou hudbu z oblasti zábavy a pocitů do pobožností a budou ji považovat za významnější, než zvěstování hlubokých pravd Božího Slova. Tyto tzv. „Celebration – churches“ (oslavné sbory) se rozšířily v 70. letech z Ameriky do celého křesťanského světa. Konzervativní věřící se střetávají ve slovních potyčkách s liberálními věřícími a na mnoha místech se konají rozdělené bohoslužby. Tento stav je možno i dnes pozorovat na mnoha místech.

Jak to bylo ve starém Izraeli?

Odpověď najdeme ve spojitosti s prorokem Eliášem, jenž byl konfrontován s podobnými bohoslužbami, které pronikly do Izraele z pohanství okolních národů. Proto došlo jednoho dne ke zvláštní situaci na hoře Karmel, kde osamělý prorok vystoupil proti 400 izraelským Bálovým kněžím a jeho prorokům s požadavkem navrácení se k pravé bohoslužbě. Na tuto událost navazuje také poslední proroctví

ve Starém zákoně, kde je oznámen příchod proroka Eliáše před velkým a hrozným dnem Páně na konci věků. Může se stát, že tento poslední prorok Eliáš, který je symbolem opravdově věřících a církve ostatků poslední doby, najde podobnou situaci, která byla za života proroka Eliáše? Nestává se, že i my máme v poslední době rozpory a dochází k rozdělení na základě určitých druhů bohoslužeb? Je to ale skutečnost posledních let.

Historické pozadí náboženského úpadku za doby Eliáše proroka.

Když se podíváme blíže na to, jak docházelo k rozdílům v bohoslužbách za doby Eliáše, pak zjistíme pozoruhodné okolnosti, které vedly k tomuto stavu. Takové změny (odpadnutí) se neodehrály ze dne na den, ale byly to plíživé směry, které se vkrádaly do církve během delšího časového údobí.

V Izraeli začal tento vývoj v období blahobytu a míru za Šalamounovy vlády. Šalamoun, politický a duchovní vůdce Izraele, šel špatnou cestou i přesto, že byl moudrý a úspěšný! Víme, že Bůh nechtěl, aby měl pohanské ženy, které ho přivedly ke kompromisům a modlářství (1Kr 11,1-8)

Na základě odpadnutí mu Bůh oznámil, že království bude od jeho domu odňato (1Kr 11,1-31). Po Šalamounově smrti se stal nástupcem trůnu a vládcem nad Judou a Jižním královstvím jeho syn Rechabeam. Od začátku panování si nenechal radit Bohem, nýbrž starými i mladými rádci. Staří rádci a celá část Izraele prosili za ohleduplnější řízení země (1Kr 12,9).

Mladí rádci ale vyžadovali větší tvrdost vůči národu (1Kr 12,10) Rechabeam se rozhodl následovat ne rady starších, ale mladých rádců. To ale vedlo k oddělení severních rodů (1Kr 12,16-20).

Mezi tím se vrátil Jeroboam z Egypta do severní části Izraele, kde ho vyhlásili za krále (1Kr 11,29-33). Ale co dělal Jeroboam, král nad 10 izraelskými rody? Nedůvěřoval Bohu při vedení království, ale spoléhal se na svoji chytrost a inteligenci! Jeroboam se ve zcela krátké době odvrátil od Boha. Ze strachu, aby se lid i přes politické rozpory, nevydal na náboženské svátky do Jeruzaléma, tak jak to Bůh výslovně přikázal lidu skrze Mojžíše, vybudoval dvě „posvátná místa“ se dvěma zlatými telaty a mluvil k lidu : 1Kr. 12,28: „Protož poradiv se král, udělal dvě telat zlatých a řekl lidu: Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teď bohové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské“. Nikdo se nenašel, kdo by tomuto odpadnutí odporoval. Ba naopak, celý národ spolupracoval. Ihned nato vybudoval Jeroboam další posvátné místo k obětování! (1Kr 18,31) V tomto smyslu vzniká určitý boj o pravou svatyni a pravou bohoslužbu v Izraeli.

Zkouška soudržnosti mezi liberály a konzervativci

Severní část Izraele provozovala zvyklosti a trend pohanských národů, což Bůh výslovně zakázal. Lidi ze severu bychom mohli nazvat liberály a progresivními věřícími, protože byli otevření novým formám bohoslužeb, které jim doporučili jejich duchovní vůdci. V jižní části lid zůstával u starého způsobu a bohoslužby slavili jen tam, kde to Bůh přikázal. Bohoslužby na severu byly přizpůsobeny okolním pohanům, a při modloslužbě se používala nejrůznější hudba a tanec. To vše se přejímalo docela volně, přestože to bylo v rozporu se slavnostní a konzervativní hudbou a zpěvu Žalmů velkého sboru v Jeruzalémě.

Příčiny odpadnutí a rozdělení (štěpení)

Tážeme se, jak je možné, že během velice krátké doby, došlo k tak velikému odpadnutí pod vedením muže, který byl pověřen Božím prorokem úlohou vést Izraelský národ? Zřejmě ostatní vedoucí i celý národ nebyl schopen včas rozpoznat nebezpečí a odporovat mu. Jak se to stalo? Je možné, že vedoucí i lid neměli správné znalosti Mojžíšova zákona? Zapomněli, jaká je Boží vůle ohledně pravé bohoslužby, a zařídili se více podle toho jak modloslužbu prováděli pohané? Zanechali v době blahobytu pravidelné čtení Božího Slova a Božího Zákona? Národ na severu byl zcela liberální a na jihu částečně konzervativní. Více lidí ale patřilo k liberálům ze severu. Kdo si ale myslí, že proto jih byl na tom lépe, ten se mýlí!

Falešná jistota konzervativců

Mnoho konzervativních na jihu se určitě divilo odpadnutí severu a mnozí byli také i pobouřeni. Nehrozilo jim ale současně i nebezpečí falešné jistoty? Mohli se velice jistě cítit v pravé svatyni v Jeruzalémě! Mohli navštěvovat tradiční bohoslužby, svátky, mít pravidelnou účast na sobotách. Ale jak to vypadalo mezi nimi přes týden? Nebyly zde vždy i jiné „svatyně“ a oltáře, u nichž se během týdne scházeli? Chovali se jako „věřící“, byl jejich charakter a mezilidské vztahy jiné než mezi liberály na severu? Jestliže čteme dějiny podrobněji, nenajdeme rozdíl! Např. na jihu byl v té době král, který si po vzoru a tradice Davida a Šalamouna vzal 14 žen (2Pa 13,21) Vše to mělo za následek politický a náboženský chaos v Izraeli.

Co dělal Bůh v tuto dobu?

Bůh se určitě s bolestí díval na tento vývoj, a nemohl ani skrze proroky působit proti odpadnutí liberálů na severu ani konzervativců na jihu, a také ihned nevyhlásil soud! Ale národ i jeho vedoucí si to vyložili jako potvrzení jejich správného rozhodnutí a postoje, a nepozorovali, jak dalece se vzdálili od Boha. Také si neuvědomili, že nejsou pozhánáním okolním národům, ale kletbou.

To se událo desetiletí před vyvolením Eliáše za proroka. Odpadnutí dosáhlo dalšího vrcholu za krále Achaba, který se spojil po příkladu Šalamouna s pohanskou ženou. Tak se dále odvíjel boj o pravou bohoslužbu. Byl to obrovský konflikt s odpadlým králem, jeho ženou, falešnými bůžky, falešnou bohoslužbou, zástupem falešných kněží a proroků, svedeným a odpadlým národem na jedné straně a jediným pravým prorokem s ostatky na straně druhé.

Paralela k naší době

Nevidíme dnes zřetelně stejný vývoj ve všech náboženstvích a církvích? Nejsou všichni rozdělení na náboženské liberály, konzervativce či dokonce fundamentalisty? Nemáme podobné rozepře ohledně určitých druhů bohoslužeb, hudb, zpěvů a liturgie? Při mnohých bohoslužbách pozorujeme projevy pocitů a zábavných prvků tak, jako u jakýchkoliv světských hudebních vystoupení. Ruce se zvedají nahoru, boky se pohybují, tleská se i tancuje, dochází i k blábolení jazyky. Pocitům se nechává volná cesta, a zájem o kázání jdoucí do hloubi duše, volajícím po obrácení a misii, není žádný.

Mnozí věřící jsou zkoušeni, zda ostojí, nebo se poddají nepříznivému vývoji. Mnozí nevědí co je pravda a co pravda není. Většina se již neřídí Slovem Božím, které podle všech možných teologů a učenců už neodpovídá době a není platným měřítkem. Lidé

se orientují podle trendu doby, často také jen podle vlastního pocitu, nebo jen podle demokratických rozhodnutí sboru, či církve. Zvykli jsme si na to, že rozhodnutí sboru, či nějakého grémia se nemá odporovat, že to není Boží vůle. Bůh vede svoji církev, a když ta půjde falešným směrem, sesadí její vůdce. Vypadá to podobně, jako tenkrát u liberálů na severu a konzervativců na jihu. Ale právě v této době, kdy se mnozí odklonili od pravého Boha a kulhali na obě strany, se Bůh nevzdal svého národa, ale nechal ještě jednou zaznít jasné poselství k obrácení! Není dnes nejvyšší čas, aby Bůh našel lidi, kteří mají

odvahu povstat a provolat ke spoluvěřícím a také jinak věřícím a nevěřícím: 1Kr 18,21 „A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu, řekl: I dokudž kulhati budete na obě straně? Jestližeť jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova“.

Za povšimnutí stojí, že tehdy se národ neprojevil: „A neodpověděl jemu lid žádného slova.“ Bude to v tuto poslední dobu také tak u většiny? Rozhodující je, jaká bude tvoje odpověď!!! ■

PROČ STUDOVAT KNIHU DANIELA A ZJEVENÍ

Měli bychom studovat velké ukazatele označující dobu, ve které žijeme. (4MR 163, 1895) Ti, kdo se odevzdají Bohu a nechají se jím vést a usměřňovat, postřehnou pevný chod událostí, které Pán předpověděl. (7T 14, 1902) V dějinách máme vidět naplnění proroctví, studovat dílo Prozřetelnosti ve velkých reformačních hnutích a porozumět sledu událostí, jež vedou národy k poslednímu utkání tohoto velkého sporu. (8T 307, 1904)

Studujte především knihu Daniela a Zjevení. Je třeba důsledněji studovat Boží slovo. Zvláště knihám Daniel a Zjevení bychom měli věnovat více pozornosti než kdy jindy. ... Světlo, které Daniel obdržel od Boha, bylo dáno zvláště pro poslední dobu. (TM 112-113, 1896) Čtěme a studujme dvanáctou kapitolu Daniela. Přináší varování, kterému bychom měli všichni před dobou konce porozumět. (15MR 228, 1903)

Poslední kniha Nového zákona je plná pravdy, které potřebujeme porozumět. (COL 133, 1900) Nenaplněné předpovědi knihy Zjevení se brzy naplní. Boží lid by měl toto proroctví nyní horlivě studovat a jasně pochopit. Zjevení nechce pravdu zatajit, nýbrž důrazně varuje a oznamuje nám, co se stane v budoucnosti. (1NL 96, 1903) Slavnostní poselství, jak je ve své poslušnosti

nacházíme ve Zjevení, mají zaujímat první místo v mysli Božího lidu. (8T 302, 1904) Zvěstovat jasně a zřetelně. Je mnoho lidí, kteří nerozumějí významu proroctví, týkajících se našich dnů, a těmto lidem musíme přinést světlo. Je to povinností jak strážných, tak i obecného lidu, aby dali troubě jasný hlas. (Ev 194-195, 1875)

Strážní mají nyní pozvednout své hlasy a hlásat poselství, jež představuje přítomnou pravdu pro naši dobu. Ukažme lidem, na kterém místě proroctvích dějin se nalzáme. (5T 716, 1889)

Den, kdy bude o osudu všech lidí navždy rozhodnuto, je na dosah ruky. (FE 335-336, 1895) ...Musíme vynaložit veškeré úsilí, abychom tuto záležitost představili lidem. Nejen lidem ze světa, ale i našim sborům je nutné předložit vážnou skutečnost, že den Páně přijde náhle a neočekávaně. Strašné varování proroctví je určeno každé duši. Ať si nikdo není jistý, že nemůže být zaskočen. Ať vás žádný výklad proroctví nezbaví přesvědčení, že přítomné události svědčí o blízkosti tohoto dne. Proroctví se rychle naplňuje. Více, mnohem více je nutné mluvit o těchto tak důležitých věcech..) ■

Ukázka z knihy Poslední dny planety Země. (EGW) Jupos

PROROCI V CÍRKVI ASD

JÁN KOVÁČIK

Kdybychom ještě dále pokračovali v článku o Bohem vysílaných prorocích ve starozákonní církvi, zjistili bychom, že postupným odklonem od Božích zásad dospěla církev k takovému stupni nenávisti vůči ní, že podle slov samotného Ježíše »kamenovali a vraždili proroky« [L 13,34], až nakonec zavraždili ukřižováním i samotného Knížete proroků, Pána Ježíše. Jaké hrůzné činy dokáže vyvolat nenávisť pocházející z „nemoci svrablavých uší“, které nechťejí slyšet nekompromisní pravdu, ale jen příjemné řeči.

Přejdeme však od starého Izraele do dnešní doby, na vlastní půdu. Když sleduji současnou situaci, tak se musím ptát: Proč se v kázáních stále méně odvoláváme na Ducha prorockého, sestru White? Proč nevarujeme lid doby konce jejími radami a výstrahami před spojováním se s babylonskými církvemi, které se sjednotí v boji proti lidu zachovávajícímu čtvrté, sobotní přikázání? Proč sestru White mnozí z nás nejen opomínají, ale dokonce i nenávidí? Proč se o ní mnozí pohrdavě vyjadřují? Proč naše nakladatelství doposud oficiálně nevydalo tak důležité knihy jako je 9 svazků Svědectví pro církev a Zkušenosti a vidění (Rané spisy)? Proč je v tak závažné věci lhostejnost? Jsem z toho smutný! Musím v této souvislosti myslet na již zmíněný výrok z vysílání AWR, který uvedu v parafrázované formě: „*Kdo nenávidí dar Ducha prorockého, nenávidí Toho, který tento dar poslal své církvi!*“

Tajné zasedání - EGW nežádoucí

Je zarážející, že se už v její době podařilo satanovi vzbudit odpor proti ní a proti Svědectvím, která přinášela! Zamysleme se nyní nad jedním tajným jednáním vedoucích bratří v její době, kteří za jejími zády kuli pikle v domnění, že ona se o tom nedozví. Na tomto tajném zasedání se projednávalo, jak by se měla církev zviditelnit tím, že bude méně zdůrazňovat své zvláštnosti, čímž by se stala otevřenější (přijatelnější) pro neadventisty:

V listopadu 1890 navštívila E. White shromáždění, které se konalo v Salamance. Bylo špatné počasí,

děšť se měnil ve sníh, a cestou na shromáždění se nachladila. Její stav se v Salamance zhoršil natolik, že každý (včetně ní) myslel, že se bude muset vrátit domů, aby se uzdravila. „Nemocná, unavená a nervózní“ nakonec jednoho večera poklekla u své postele, aby se modlila, v tajných obavách, že nebude mít sílu dostat se zpátky. „*Nevyslovila jsem ještě ani slovo,*“ vyprávěla později, „*a viděla jsem, jak se celá místnost zaplnila jemným, stříbrným světlem a má bolest a zmalomyslnění byly pryč.*“

Pak byla vytržena do vidění, kde spatřila smutné podrobnosti omylu, kterého se měli právě dopustit někteří vedoucí v církvi: budou navrhovat, aby se z církevního náboženského časopisu vynechaly některé z nejvíce charakteristických nauk adventizmu kvůli tomu, aby jej mohli přijmout neadventní čtenáři.

To by neučinilo tuto zkušenost tak podivuhodnou. Jedinečnost vidění v Salamance nespočívala v jejím obsahu, ale ve způsobu, jakým bylo doručeno. V měsících, které následovaly, se pravidelně snažila vyprávět toto vidění na veřejnosti. Pokaždé, když začala vyprávět své poselství, tak po chvíli shledala, že si nedokáže vzpomenout na další podrobnosti.

Návštěva Salamanky se uskutečnila v listopadu 1890. Uplynuly čtyři měsíce. Pokud jí to zdravotní stav dovoloval, konala cesty po konferenčních jednáních, dokonce si dopřála i oddech, aby navštívila ve Virginii překrásně jeskyně Lurny. V březnu se opět zúčastnila v Battle Creeku jarního zasedání Generální konference. Později se jí jednoho sobotního odpoledne starší sboru Olsen otázal, jestli by nemohla v neděli časně ráno navštívit kazatelské shromáždění. Protože se cítila unavená, odpověděla, že měla v úmyslu přenechat vedení shromáždění jemu.

Onoho sobotního večera, když E. White odpočívala ve svém pokoji, odešla skupina církevních vedoucích do nakladatelství, vstoupila do soukromé kanceláře ředitele a zamkla za sebou dveře kvůli soukromé schůzce. Jedním z přítomných byl Albion Fox Ballenger, bystrý, nadaný třicetiletý tajemník z National Religious Liberty Association (Národní asociace pro náboženskou svobodu).

Za zavřenými dveřmi kanceláře Clementa Eldridge začali mužové uvažovat o myšlence, kterou podporoval Ballenger. V té době církev vydávala náboženský časopis pojmenovaný American Sentinel (Americká stráž). Proč by jej nemohli udělat populárnějším tím, že z jeho názvu odstraní slova »adventisté sedmého dne«? Proč by neměli neudělat ještě další krok a neodstranit z něj všechny zmínky o odlišných naukách, jako je například učení o sobotě? Když se časopis udělá tak, aby se zdál být nedenominační, »budou její velcí mužové světa podporovat«. Tváře v kruhu zářily nadšením. Skupinka »začala pracovat na taktickém plánu, aby zajistili popularitu a úspěch«.

Odhalené spiknutí.

Setkání těchto mužů se konalo, aniž o tom Ellen věděla. V noci se však přihodilo něco zvláštního. Kolem třetí hodiny ráno, jak později řekla, probudil E. Whiteovou anděl, a ten jí nařídil, aby ráno navštívila kazatelské shromáždění za velmi neobyčejným účelem: musí popsat vidění ze Salamanky. Nikdy předtím nebyla schopna podat jeho podrobnosti veřejně. Tentokrát jim je byla schopna jasně sdělit, protože na základě tohoto vidění, které dostala tak dlouho předtím v Salamance, byla schopna podrobně zjevit události ze schůzky, které se konaly předešlou noc v Eldridgeho kanceláři!

Následující ráno v 5,30 hod. se shromáždili kazatelé a pracovníci, mezi nimi Ballenger a jeho krajané. Začalo shromáždění a neočekávali, že přijde Ellen White, když se náhle objevila ve dveřích se svazkem rukopisů pod paží. »Proč jsi přišla sestro White?« zvolal starší Olsen. »Máš snad pro nás poselství?«

»Skutečně mám,« odpověděla. »Když jsem byla v Salamance, Pán mi ukázal shromáždění v Battle Creeku.« A pak z úzkostlivými podrobnostmi popisovala myšlenky, o kterých se diskutovalo předešlé noci, společně s názory přítomných. (Lewis R. Walton, Omega II. – Boží církev na pokraji, str. 40-41)

Jak je vidět, před Bohem nelze nic ukrýt! Odhalení tajných piklů v nočním vidění současně potvrzuje E. Whiteovou jako Boží prorokyni! V minulosti Bůh »častokráte s rozličnými způsoby« komunikoval se svými služebníky proroky. Totéž platí i o E.White. Boží poselství přijímala ve viděních, snech i slyšením.

V knize Rady o výživě a pokrmech (CD), častokrát používá výraz: »Pán mi ukázal ... Pán mi přikázal ...«, aby zjevené věci, týkající se zdravotní reformy oznámila Božímu lidu. Žel, jen málokdo má o ně zájem. Proč se k tomu Boží lid nevede? Proč tyto zásady, které se týkají požívání masa, kazatelé sami nerespektují a lid k tomu nevedou a proč se tomu mnozí ještě vysmívají a z kazatelen ponižují ty, co se řídí zdravotní reformou? Proč je v našich řadách trvalý zájem

o masitou stravu? Mnozí jsou dychtiví po »dietních« produktech, které »si vylepšují« vepřovým masem!

Pán jí ukázal i různé smutné věci, které se týkají nezásadností v řadách Božího lidu: »Viděla jsem, že Boží hněv, byl nad Jeho lidem, za jejich přizpůsobování se světu...« (5 T – 64). »Bylo mi ukázáno, že nevěra ve Svědectví tak silně vzrůstá, jak lid odpadá od Boha ...« (5T 76).

Bůh nám dal nejen Písmo, ale dal nám prostřednictvím prorocké služby EGW i velice důležitá svědectví, která jsou ochranným valem před satanovými klamy a svody, jež se budou stále více rozmáhat a šířit. Kdo daná Svědectví zpochybňuje a zavrhuje, staví se na stranu nepřítele spasení. Zamysleme se nad těmito slovy: »Od počátku měla Boží církev ve svém středu dar proctví jako živý hlas, který radí, napomíná a poučuje. Nyní jsme dospěli k posledním dnům díla trojandělského poselství, kdy bude satan působit s rostoucí silou, protože ví, že jeho čas je krátký...«

»Dábel se mistrně snažil zničit víru našeho lidu ve Svědectví, a když se jeho omyly ujaly, ti co je přijali tvrdí, že se všechny tyto názory dají dokázat pomocí Bible, vykládají však Písmo nesprávně. Je to přesně tak jak určil satan, a ti, kteří už připravují cestu, aby lidé nedbali výstrah a výtek ve Svědectvích Ducha Božího, uvidí, že začne růst příliv omylů všeho druhu. Budou prohlašovat, že Písmo je jejich svědectví, a satanovy podvody v každé podobě budou vítězit.

Ale všichni, kteří věří, že ústy sestry Whietové mluvil Pán a dal jí poselství, budou bezpeční před mnohým zklamáním, které přijde v těchto posledních dnech ... Jedna věc je jistá: Ti adventisté sedmého dne, kteří se postavili pod prapor satanův, přestanou věřit výstrahám a napomenutím obsaženým ve Svědectvích Ducha Božího.« (3SM 83.84; Vybraná poselství sv. 3, kap. 11)

Nepopulárnost Pravdy. Pravda nebyla nikdy populární. V oblibě nebyli ani ti, kteří ji přinášeli. Být mluvčím Pravdy znamená dostat se do nemilosti těch, kteří pohrdají slovem Hospodinovým, Jeho radami a napomenutím. Tak tomu bylo nejen v Izraeli, ale i za života E. Whiteové, a je tomu i v současnosti Jeremiáš to pocítil na vlastní kůži: několikrát ho zbili, byl vsazen do smrdutého vězení, jako později i Hus, a chtěli ho zabít. To, co prožíval od svého lidu popsal slovy: »Namlouvals mne Hospodine, a dal jsem se přemluvit; byl jsi silnější nežli já, protož zmocnils se mne. Jsem v posměchu .každý den, každý se mi posmívá. Nebo jak jsem začal mluvit, úpím pro ukrutenství a zhoubu křičím; slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupě a ku posměchu každého dne.« (Jer. 20,7,8)

»Nebylo by východiskem z tísně přestat prorokovat?« Tak by se Jeremiáš zbavil nepřátelství těch, co se cítí dotčeni jeho prorocktím. Naléhavost Božího slova však trvá i nadále. »Prorok nemůže nemluvit ...« (Starý Zákon: Jeremiáš str. 127; Kalich Praha)

Podobně ani EGW nemohla nemluvit a nepsat, co jí Bůh ukázal, aby sdělila Jeho lidu. Nemohla však již ovlivnit, jestli to lidé přijmou nebo ne. Být Božím mluvčím (prorokem) je nebezpečnější než být provozolezcem. Lidé jej sice pozorují se zatajeným dechem, ale nikdo se ho nesnaží srazit k zemi. Otevřeli jsme se světu naplno. Mnozí „kafičkují“, jiní zas „namísto vody užívají pro svůj žaludek poskrovnou vína“... a při tom se cítí být dobrými křesťany. Četl jsem zvláštní perličku, kterou ve své knize uvedl je-

den pisatel, adventista: „Jsem skutečně obrácený? Byl jsem v církvi ale nebyl jsem v Kristu. Začalo mi být jasné, že je-li myš v krabici od sušenek, nestane se z ní sušenka!“ (Jim Hohnberger; Útěk k Bohu, str. 17) Uzavírám toto pojednání výrokem EGW: „Věrné předkládání Pravdy vyvolá vždy rozdělení, a zprostředkovatel Pravdy bude pak obviněn ze vzniklých problémů.“ (RH Oct. 22.1901) Opakuje se to, nebo se to zopakuje i v současnosti? Kdo má oči k vidění, viz! ■

PODOBNOST ČISTĚ NÁHODNÁ?

Dřív než budeš číst tyto řádky, přečti si prosím, článek s názvem „Ztratil jsem se, ale byl jsem nalezen“. Pak pochopíš, že podobnost v těchto dvou článcích není vůbec náhodná!

Kdo je ten, kdo v nich hraje hlavní roli? Kdo neponechává nic náhodě? Kdo je ten, který plánovitě, uváženě a úspěšně dosahuje svých záměrů, komu se podařilo z našich sborů vytlačit duchovnost a nahradit ji ryze světskými náhražkami? Slovy královny Ester lze říci, že je to *protivník a nejhorší nepřítel Boha a Jeho lidu, duchovní Aman – satan!* (Est 7.6)

Tuto skutečnost chci dokumentovat některými smutnými obrazy z jediné soboty, a to konferenční soboty Moravskoslezského sdružení v Ostravě, konané v ČEZ ARENĚ, 21.dubna 2007.

Adventisté se stali *lidem Bible* právě díky sobotní škole. Připouštím, že v tak obrovské hale a při takovém množství přítomných, by nebylo jednoduché zvládnout sobotní školu tradičním způsobem. Hlas odpovídajících by se jistě ztratil. Bylo ovšem možné úkolek rozebrat jiným způsobem, třeba na pódiu, kde by měl učitel několik žáků, nebo...

Účastníci konf. shromáždění byli o sobotní školu okradeni. A nač by též byla!? Ale sobotní škola přece byla! – odpívaly ji děti různých sborů z Múzičky. Satan se všemožně snažil připravit nás o tuto adventní Univerzitu! Přestože moderátor požádal, aby se za písničky netleskalo, ale řeklo pouze amen, tleskalo se vesele i při všech dalších vystoupeních a *amenovalo* se i takovým, které si to nezasloužily.

Kdo to vůbec vymyslel, aby se o sobotách tleskalo jako na světských koncertech? Zakladatelé sborů a průkopníci tento zlovyk nezavedli! Koho publikum svým tleskáním oslavovalo? Boha, Pána soboty? Ne – účinkující! Proč se moderátor vícekrát nesnažil na tento nešvar upozornit? Asi věděl, že by to bylo zbytečné!

Někdo by mohl namítnout, že jsme přece nebyli v modlitebně, ale v Aréně, (ještě že tam nebyli lvi), ve které je dovoleno (tolerováno) vše.

Přítomní na Konferenčním shromáždění si mohli všimnout ještě něčeho zvláštního, i když to nepatřilo do adventní dekorace. Na chodbě byly obrazy skupiny Black Sabbath. Proto mi dovoďte otázku: Nebyla tato konferenční sobota v určitém smyslu taktéž „black“ (černá) a nebyli zmíněnou skupinou ovlivněni i zpěváci WORSHIPŮ, kteří „bavili“ adventní věřící svými převážně Black Songy (černými zpěvy)?

Worshipy pěveckých skupin

Nevím kdo tvoří tyto skupiny, zda jen adventistické nebo i neadventistické děti a mládež. Víím však, že v předšálí Arény byla skupina mladých a jeden z nich s omluvou odcházel a řekl: „Musím jít ven, zakouřit si, neboť za chvíli zpíváme.“ Takové je tedy složení!

A vůbec, co znamená ono (pro mnohé) tajemné angl. slovo WORSHIP? Lze jej přeložit jako: uctívání, uctívat, případně chválit. Jenže koho tito zpěváci svými hlučnými projevy, za světelných efektů, za hluku hudby a stoupajícího kouře uctívají? Boha, před kterým vystupují se zpěvy, za doprovodu harf, nebeští andělé? Ne, toho jistě ne – ale toho, který svůj dar, po vyhoštění z nebeských dvorů, zneužil a doposud zneužívá.

Už pod horou Sinaj se tábořící Židé, načichlí ještě egyptským kultem, rozhodli „worshipovat“ egyptského boha Apise v podobě býka a ne Toho pravého, který je vysvobodil z otroctví.

Arona vyzvali příkazem: „Udělej nám bohy...!“ Byl to hlas lidu, tak se podířil. A když jedno takové zlaté teletě (býček) postavili na vyvýšeném místě, pak nastala veselice, bezuzdný rej a tančení, jak uvádí Písmo. To vše za doprovodu hudby, která je přiváděla do tran-

su. A velekněz tuto orgiastickou slavnost pojmenoval „Slavnost na počest Toho, jehož jméno je JSEM, KTERÝ JSEM. Tuto nevázanost ukončil až Mojžíš, když mu vydavatel Desatera na hoře oznámil, co se v táboře děje. Myslím ještě na jiný *worship*, který konali Židé v Ježíšově době. Čteme o tom u Marka 7,7: „Ale nadarmo mne ctí...“ (But in vain they do worship me... angl.) Výraz *vain* znamená marně, zbytečně, marnivě, ješitně, planě, jalově. Židé čekající Mesiáše měli plná ústa *worshipování*, chválení a oslavování Boha, ale Ježíš tyto jejich projevy nepřijal, neuznal; vše bylo plané a jalové, když jejich srdce byla daleko od Mesiáše, kterého čekali, přestože už byl zde!

Bůh byl a je znechucen takovým neupřímným uctíváním, byť by byla používána slova co *nejsvětější*. Domnívám se ovšem, že zpěváci *worshipů* ani sami nevěděli (a neví), že se při svých vystoupeních dostávají do určitého stupně transu a letničních projevů, za doprovodu tvrdé hudby, svým natrásáním se. Účastníci v hale to ani tak nepozorovali, zvláště ti, co byli od pódiu vzdáleni, ale na internetu to bylo jako *na dlani*. A ten jejich dirigent! Ten se pohyby svého těla prezentoval jako *zlatý hřeb* *worshipů*!

Mnoha mladým lidem se prezentace *worshipů* zamlouvá. (*Věřím, že i vedení církve, když to vše připouští a mlčí k tomu.-Pozn redakce*) Když někteří zjistili, že budou *worshipy*, zazářily jim oči. Tito mladí adventisté jsou velice ovlivňováni svým světským okolím, tím, co slyší a doma na TV sledují.

Kdysi bratr, který se hodně věnoval mládeži, rád používal tato slova: *Zlatá mládež!* Ocenil by tuto dnešní na rocku vychovanou mládež, ještě *zlatem*? Někdy se něco přechválí, i když jakost není nejvyšší, jen aby to šlo na odbyt. Takový je zákon trhu!

Kdyby byl br. Woosley na této moderní ostravské slavnosti, nezvolal by opět tatáž slova, která vyřkl kdysi: *Pane, co to udělali z Tvé církve?* Podobně, kdyby Eliáš byl na ní přítomen a pozoroval co a jak se předvádělo, musel by s povzdychem říci: Pane, synové a dcery ASD opustili smlouvu Tvou, oltáře (zásady) Tvé zbořili... (1Kr 19,14) V Eliášově době byl v Izraeli hrozný úpadek! Mor různých pohanských kultů zachvátil celý národ, až se zdálo, že už není, kromě Eliáše, žádný další vyznavač pravého Boha. To byla smutná doba, nejen pro Eliáše, ale především pro samotného Boha

Domníváte se, že Bohu *zachutnaly* (že Bůh ocenil) obětované písně *na oltáři worshipů*? Byla to pouze velká světská show! Jak lahodně znějí duchovní písně, které vysílají věřící (neadventisté) z rádia TWR! Častokrát je světská hudba a písně duchovněji než ty, co předváděly *worshipy*, případně jiné skupiny ASD. (AWR)

Jak se tento nebezpečný koukol dostal na pole do církve mezi pšenici, kterou nasel hospodář? Hospodář měl sadbové obilí dobře vytríděné, takže on ho s pšenici do půdy neuložil. Koukol byl došet dodatečně někým

jiným. Pán Ježíš to řekl velice jasně: „Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici koukol a odešel.“ (Mt 13,25)

Tím nepřítelem, který na Boží pole rozsévá koukol, je satan. Tuto činnost koná tehdy, když se nebdí, když se duchovně spí. Co teď s ním, když už tam roste? Když jeho kořeny jsou propleteny s kořeny pšenice? Nic, absolutně nic! Už se nedá odstranit! Na straně druhé je však nutné bdít, aby nepřítel neměl možnost porozhazovat další plevel.

Velice výstižný je komentář E.G.White, týkající se koukolu: „Někdy se na Východě lidé mstili svému nepříteli tak, že na jeho čerstvě oseté pole naseli nějaký nepříjemný plevel, který byl během růstu k nerozeznání od pšenice... Tak i satan z nepřátelství ke Kristu rozsévá špatné semeno do dobré setby pro Boží království... Přivádí do církve lidi, kteří sice nesou jméno Kristovo, ale zapírají Jeho povahu... (Podobenství 36)

Určitou světlou výjimkou, co se týče zpěvů, bylo pouze několik takových, na které se právem dalo říci Amen! Byly to především sborové písně pod vedením br. Josefa Bogoče.

Hodnotná kázání br. K. Nowaka

Nebýt kázání br. Nowaka, zvláště dopoledního, účastníci Konferenčního shromáždění by se byli vrátili do svých domovů duchovně hladoví! Všechno to, co *kuchaři* servirovali jako duchovní pokrm, nemělo žádnou duchovní kalorickou hodnotu. Chutnalo to spíše jako nějaká *vodová polévka*, bez zeleniny a zahuštění.

Až br. Nowak konečně přinesl vhodný sobotní pokrm. Jeho kázání mělo náboj, který nás upozornil na nebezpečí zopakování smutných dějin lidu izraelského v pojozuovské době. (Joz 24,31) „I sloužil Izrael Hospodinu po všechny dny Jozue, i po všechny dny starších, kteříž dlouho živi byli po Jozue, a kteříž povědomí byli všech skutků Hospodinových, kteréž učinil Izraelovi.“ To je velice smutná zpráva o odpadnutí Božího lidu a přeorientování se na pohanský způsob života! Jindy usmívající se bratr, při rozebírání těchto myšlenek byl velice vážný až smutný. Byl blíže k pláči, než k úsměvu. Zmínil se, že odpadnutí nepřichází ze dne na den, ale působí v skrytu i dosti dlouho, a pak se najednou přivalí, jako silná bouře! Jistě nebyl smutný jen z toho, jak dopadl starý Izrael ale i ze současného lidu adventního, který se taktéž stále více přizpůsobuje svému nevěřícímu okolí.

Závěr kázání byl pro nás výzvou, abychom se rozhodli buď pro pohanský způsob života, který nás obklopuje, nebo ten, kterému jsme sloužili kdysi před přijetím adventní pravdy, nebo svatému Bohu, který nás v Kristu vykoupil z otroctví živelů tohoto věku. Osobním vyznáním br. Nowaka bylo: „Ale já a dům můj sloužit budeme Hospodinu!“ ■

-sm/j-

POSELSTVÍ PRVÉHO ANDĚLA

GOLFREY NGINISHI – (ZPRACOVÁNO ZE ZVUKOVÉHO ZÁZNAMU.)

Otevírám Písmo v evangeliu J 16,13, kde čtu tato slova: „Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cokoli uslyší, toť mluvit bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám.“

To, co jako křesťané bychom měli pochopit je, že každý z nás, ať je kdekoliv, není tak závislý na lidském učiteli, jako na Duchu svatém. Jen On nás dokáže uvést do každé pravdy. Duch sv. není udílen lidem proto, že jsou studovaní, případně, že mají nějakou kvalifikaci, nebo určité postavení, ale těm lidem, kteří po Jeho přítomnosti touží.

U L 11,13 čteme: „Poněvadž vy jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteří ho prosí.“ Zde je zaslíbení, že kdykoliv budeme prosit o sv. Ducha, Bůh je připraven nám Jej dát ...“ Zvítězit nad světem můžeme pouze v moci Ducha svatého.

Jací jsou to lidé, kterým bude dán? Ve Sk 5,32 čteme poselství, které pochází přímo od apoštolů: „A my jsme svědkové toho což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, kteří jsou poslušní jeho.“ Svatý Duch je dán pouze těm, kteří jsou ochotní poslouchat. Pokud nemůžeš zvítězit nad hříchem, zeptej se sám sebe, zda jsi poslušný Pánu v tom, co On říká. Pán tě zve: Vrať se a poslouchej Ho, aby ti mohl dát ze svého Ducha...

Náš otec chodil do školy pouze 3 roky. Přesto výborně dokázal číst Ducha prorockého v angličtině; to byste se divili! Svatý Duch v něm vykonal své dílo. O proctvích jsem se učil od svého otce, přestože neměl žádné vzdělání...

Nyní budeme číst u Mal 4,5.6, kde je uvedeno naše poselství: „Aj, já posli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný. Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.“

Kdo je tím zmíněným Eliášem, když víme, že ten Tesbitský, je už dávno mrtvý? U Mt 17,10-13 je zaznamenána otázka učedníků, týkající se Jana Křtitele:

„Což to pak zákoníci praví, že má Eliáš prve přijíti? Ježíš pak odpovídaje řekl jim: Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všecky věci. Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli Tedy srozuměli učedníci, že jim to pravil o Janu Křtiteli.“ Tato otázka byla vyslovena v souvislosti s proměněním Páně na Hoře. Z Ježíšovy řeči pochopili, že jim mluvil o Janovi. Moje otázka zní: Hovoří Malachiáš o Janu Křtiteli?

V evan. Janově 1,19.20 je zaznamenána rozmluva židovských kněží s Janem Křtitelem, kteří se ho tázali, zda on je Eliáš. Jan řekl, že není. Kdo tedy je tím Eliášem? Jan se bránil, že jím není, ale Ježíš řekl, že jím je. Co tedy bylo v Janovi z Eliáše? Ježíš jasně řekl: „On je tím Eliášem, který měl přijít – pokud to chcete přijmout, uznat.“

Jak vysvětlíme „záhadu“, zda se jedná o Eliášovo poselství, které Jan ohlašoval a které hlásal i Ježíš? Jan mluvil o Ježíši Kristu. Ale je zde otázka: Byl den Jeho příchodu, podle Malachiáše 4,5.6 „veliký a hrozný?“ Utíkali a skrývali se lidé před Ním? Dokonce Ho navštívili mužové z Orientu a přinesli mu dary: zlato, kadidlo a mirru. Malachiáš hovoří především o poselství hlášaném před Druhým příchodem. Toto poselství musí nést poslové mající takový charakter, jaký měl sám Eliáš!

Abychom věděli, jaký byl jeho charakter, čtème v 2Kr 1,1-8.

Když izraelský král Ochoziáš poslal posly do Akaron, aby se tam zeptali boha, zda se uzdraví, byli na cestě zastavení neznámým mužem, který králi vzkázal, že se neuzdraví, ale jistě umře. Po návratu poslové oznámili tuto zprávu králi. Když ji vyslechl, zeptal se: „Jaký je způsob muže toho?“ Oni mu řekli: „Je to člověk chlupatý (vlasatý) a pasem koženým přepásán.“ Král podle toho poznal, že to byl Eliáš Tesbitský. Jak mohl Ochoziáš vědět, že to byl skutečný Eliáš? Ano podle oblečení! Víte, co mi to napovídá? To, že lidé by už na první pohled, podle zevnějšku, nás měli poznat a říci: Toto je ASD! To by mělo být neomylné znamení. Tak

tomu bylo kdysi. Je tomu tak i v současnosti? Ten, kdo tě vidí jak se oblékáš, jak mluvíš, měl by tě identifikovat jako adventistu, adventistku!

Víte, co nám Eliáš vzkazuje? Dokud budete kulhat na obě strany, jestliže je Hospodin Bohem, následujte Ho; pakli Bál, jdětež za ním!“ Amen (1Kr 18,21) To bylo a je jasné poselství! I v současnosti musí být Eliášovo poselství velmi jasné a přímé.

Jméno Eliáš znamená: Jehova je Bohem. Když Eliáš vyrůstal, kolem něj všichni ctili Bále. Jeho jméno jim mělo být výčitkou a dokazovat, že Bohem je pouze Jehova, žádný Bál! Název adventista by mělo dokazovat těm kdo tě pozorují, že jsi skutečným adventistou.

Zamysleme se nad zprávou z 1Kr 18,17. Jak zní? „A když uzřel Achab Eliáše, řekl Achab k němu: Zdaliž ty nejsi ten, kterýž kormoutíš lid Izraelský?“ Eliáš na to reagoval: „Ját nekormoutím lidu Izraelského, ale ty a dům otce tvého, když opouštíte přikázání Hospodinova a následujete Bálů.“ (v.18) To byla jasná odpověď. Také v současnosti musí zaznívat jasné a přímé odhalení těch, kdo narušují Boží nařízení.

Mnozí mi řekli, abych byl při rozmluvě s lidmi opatrný, abych nemluvil o citlivých věcech otevřeně. Kazatel od letničních mi jednou řekl, abych nehovořil o věcech, které nás rozdělují, ale o těch, co máme společné. Nastal ovšem čas, abychom předkládali jasné poselství. Když lidé žijící kolem nás zahynou, Bůh nás bude brát k odpovědnosti, že jsme nemluvíli jasně. Jako Eliášové doby konce, musíme vyvýšit Boží přikázání..

Poselství ze Zjevení 14. Kapitoly je velice závazné. Obsahuje poselství proroka Eliáše. Mluví o něm hned první anděl. Toto poselství musí zaznívat i v naší době. Zjišťujeme, že první anděl vlastnil VĚČNÉ EVANGELIUM. On je majitelem a vlastníkem klíčů od domu (Království Božího). To znamená, že když si, toto poselství přivlastníme, jsme jím poznamenáni a ovlivněni. Posel nemůže být oddělen od poselství. Lidé kteří mají „troubit“ jsou ti, kteří žijí podle evangelia. Naší povinností je přinášet lidem takové poselství, aby byli lidé uchráněni pro Boží království. Tím poselstvím je věčné evangelium, které je Boží mocí ke spasení. Evangelium osvobozuje od porušování Božího zákona. Toto evangelium má být přinášeno světu a pak přijde konec ...

Žel že někteří v současnosti přinášejí „jiné evangelium“, které už není tím pravým evangeliem; „jiné evangelium“ ve kterém nepůsobí Boží moc. Jste si toho vědomi? Zmiňuje se o tom apoš. Pavel. (Ga 1,6-8). Takové „evangelium“ odvádí lidi od pravdy.

Co to znamená „bát se Boha“? Nenávidět to, co je zlé“ (Př 8,13). Souhlasíte? Když se bojíš Boha, utíkáš od zlého. „Moudrý se bojí a odstupuje od zlého“ (Př 14,6). Kdo se Boha bojí, nemůže být na jedné lodi se

zlem, ať raději vystoupí! Kdo se Boha bojí, nehledí na špatné věci (Ž 101,3). Jedná moudře a se zlem se nespojí. Dvě věci nelze dělat najednou: Milovat Boha a současně milovat svět. Někdo řekne, že zlo nenávidí, ale dívá se pouze na špatné věci. Je to možné?

Zamysleme se nad třemi skupinami lidí, kdo je z nich horší: Jeden smilní, druhý ne, ale rád o tom mluví a naslouchá a třetí se rád na takové věci dívá. Kdo z těch třech je přijatelnější? Ani jeden. Který z nich bude vpuštěn do nebe? Ani jeden! Uvědomujete si, koho nyní soudíte? Sami sebe! Jak můžeš v televizi sledovat smilstvo a v sobotu zpívat síónské písně?

Boj se Boha a odděl se od zlého! Odvrhni vše, co má něco společného s ďáblem. Náš charakter má být v souladu s charakterem nebeského Otce (Mt 5,16). Mojžíš toužil vidět Boží tvář. Bůh mu poukázal na svůj charakter. Boží jméno vyjadřuje Jeho charakter (2.M 33,18.19). Je na nás, abychom ve svém životě zjevovali Boží charakter (1Pt 1,16.17)

Kristus je svatý a pokud chceš představovat Jeho charakter, tak i ty musíš být svatý! Amen. Tvůj charakter musí ladit s Jeho charakterem. Jen tak můžeš žít ke slávě a chvále Jeho jména. „Nebo koupení jste za mzdu“ (velkou cenu), napsal apoš. Pavel (1K 6,20). Když něco nesprávného děláš, domníváš se, že i Bůh se přikloní na tvoji stranu? Já vás neznám a nevím co a jak děláte.

Charakter se projevuje zevnějškem

Jelikož vás chci blíže poznat, zeptám se, co je lepší: minisukně, nebo bikiny? Kdyby byl Ježíš zde, oblékl by si tak úsporný oděv jako jsou npř. dámské bikiny a šel v nich na pláž? Budme v tom poctiví. Když Ježíš nasýtil pětitisícový zástup, vyzval posluchače, aby se šli polonazí rekreovat na pláž? Někdo řekne: Nedělej z toho problém, vždyť jde pouze o rekreaci. Kdyby Ježíš takto jednal, tak já bych jednal jako On. Ale když On nic takového nedělal, nedělám to ani já!

Nedovedu si ovšem představit, že bych já, se členy tohoto sboru, kde jsou i sestry, šel tak spoře oblečený na pláž. Ne, to si nedovedu představit! Někdo může namítnout, že přece na tom nic zlého není. Dovolte, abych uvedl příklad, proč v této oblasti zaměstnávám vaši mysl. Kdyby Kristus přišel a našel nás na pláži téměř neoblečené, a řekl by, že se za 10 minut vrátí až se řádně oblékneme, nastal by hrozný zmatek. Každý by utíkal jiným směrem a sháněl něco vhodného na sebe, aby nebyl shledán tak polonahý.

Oslavuj tedy Boha svým tělem i svým duchem, neboť oboje patří Bohu! Já nejsem proti koupání. Když si však jdeš zaplavat, tak pouze ve společnosti mužů a ženy opět se ženami. Pak není žádný problém. EGW napsala, že se musíme ještě mnohému naučit, ale ještě více je toho, co se musíme odnaučit. Když si myslíš, že to, co zde říkám, není pravda, pak

si to dokaž z Bible a Ducha prorockého a já o tom přestanu kázat. Souhlasíte?

Cokoliv činíš, jestli jíš, piješ nebo děláš cokoliv, čiň vše k Boží slávě. (1K 10,31). Nepožaduje Bůh po nás příliš? Uvědomme si, že On dal velice mnoho a z toho důvodu má na to právo. Proč? Miluje nás!

My ASD máme jednu velkou přednost před letničnickými, baptisty, metodisty a všemi dalšími křesťany. Víte v čem? Byl nám dán Duch prorocký! A pokud se jím řídíš, pak i tvoje mysl je otevřenější pro pochopení takových věcí, o kterých se jiným ani nezdá.

Hudba – zpěv

Jeden bratr mi řekl, že ve sboru pravidelně čtou úžasnou knihu, která není ovšem od EGW a ani její autor není ASD. Říká se v ní, že žádná hudba není špatná, že špatná hudba neexistuje. Na to jsem mu řekl: že jedí ze špatného talíře, totiž z ďáblova talíře. Zamysleme se nad slovy Žalmu 137, když byli Židé osloveni Babyloňany, aby jim zazpívali některou ze síónských písní. Proč ji chtěli jejich zotročitelé slyšet? Věděli, že mezi jejich babylonskými písněmi a síónskými písněmi je velký rozdíl. Mám pravdu? Ano, mám. Neboť je tomu tak!

Kdysi byli adventisté známí svoji čistotou v hudbě. Víím o tom! Tam na venkově, kde jsem vyrůstal, byly písně, které jsme zpívali jemně a slušně. Nebylo v nich žádné takové „tutubutu...“ Takový styl hudby neměl u adventistů místo! Já si to dobře vzpomínám (a pak bratr jednu zazpíval). Řekl, že když si takovou píseň zpíval, vždy se cítil jako v Boží přítomnosti.

Jaká je však současnost? Do církve pronikla světská hudba a ti, kteří ji provozují se domnívají, že oslavují Boha. Padlí andělé, ďáblové, se rozhodli zaútočit na nás svým způsobem. Řekli: „Zařídíme, aby si vzájemně vyměňovali kazatele – aby katoličtí, evangeličtí, baptističtí a jiní kázali v jejich sborech. Tím bylo Trojandělské poselství utlumeno a zneutralizováno. Vytratilo se! Pravdou je, že když pronášíš jasné pravdy, vyvolá to v jiných církvích odpor, nenávisť!

Druhým bodem jejich programu bylo zavést v CASD „oslavné“ sbory. Takových je v současnosti v našem prostředí velké množství! Rozšířilo se i tleskání, ne na oslavu Boha, ale účinkujících. Jako ve světě! Oni říkají, že se řídí jen podle svých spoluvěřících v Africe. Dejte však Afričanům pokoj! Já jsem Afričan. Jsem tam kazatelem! U nás je tleskání zakázáno. Ale tentýž satan, který to způsobil v Evropě, přišel i do Afriky. Nebeská hudba však zůstává tatáž, nemění se. Je stále stejná! A ty chceš s takovou hudbou přicházet do Boží přítomnosti?

Když andělé přicházejí před Boha, zakrývají si tvář a celé tělo. To je úcta! Jak je možné, že dnešní adventisté chtějí v Boží přítomnosti poskakovat a tleskat?

Co se to děje? Co se s námi stálo, že si vypůjčujeme styl hudby od afrického pohanského woodo? U takové hudby pak mají účast všichni afričtí démoni a vy pak je máte v sobotu ve svých shromážděních! Takovou ďábelskou hudbou chcete oslavovat Boha? Hříšnou hudbou oslavovat svatého Boha?

Uvedu příklad. Jsem ženatý. Kdyby moje manželka ke mně přišla s tričkem, na kterém by měla portrét svého bývalého přítele a chtěla by mne objímat a projevit svou velkou lásku, řekl bych: „Moment! co to na sobě máš? Ne, to není možné, s tím ke mně nechod! Pochopte: Bůh nemůže být ctěn hudbou, která pochází z ďáblovy dílny! Víte jaký pokus udělali s rockovou hudbou? K reproduktorům přiložili vajíčko. Víte co se s ním stalo? Uvařilo se! To způsobila hudba!

Podobně potkanům v kleci pustili naplno tuto hudbu. Víte jak reagovali? Začali se vzájemně požírat. A když s rockovou hudbou přišli k těhotné ženě, dítě v ní začalo kopat. A vy chcete předvádět takový druh hudby v domě Božím?

Hudba přímo ovlivňuje centrum myšlení. Působí na naše city i chování. Proto neříkej, že hudba tě nemůže ovlivnit.

Jeden můj přítel, kazatel ASD, šel jednou v pátek večer na diskotéku. Víte jak to na něj působilo? Začal se chovat tak, jako ostatní. Pak Duch svatý k němu promluvil: „Je tady množství démonů, dobře se podívej kolem sebe“. A když tak učinil, u každého tančícího zahlédl v pozadí černý stín.

Už jsi vyzpíval všechny síónské písně, že se uchyluješ k rockové hudbě? Mluvím především k mladým lidem. Taková hudba je nebezpečnější než samotné drogy. Mnozí mladí lidé se dostali do závislosti na drogách právě díky hudbě, kterou poslouchali, nebo provozovali. Nikdo nemůže říci, že taková hudba na něm nemůže zanechat své stopy. Víte jakými problémy procházel Mike Jackson? Stal se z něj homosexuál a vy takové lidi posloucháte a obdivujete?

Jak respektujeme Boží rady o stravě?

Bible nám radí, abychom vše co konáme, konali k Boží slávě. K tomu patří i pokrm – to, co jíme! EGW se zmiňuje, že nemoci jsou způsobeny především konzumací masa. A svými výroky už kdysi upozornila, že v poslední době nebude vhodné pojídat masité výrobky. (CD 411) Bůh se nás snaží postupně vychovávat k tomu, abychom se nevrátili k původnímu plánu, tj. abychom se živili přírodními produkty. „Ti, kteří čekají na příchod Páně, nebudou nakonec jíst maso, neboť nebude již součástí jejich pokrmů“. (CD 380). A dále upozorňuje: „Konzumace čaje (ruský) a kávy (zrnkové) je hřích!“ To neříkám já, ale čtu to z Ducha prorockého (CD 425).

Cokoliv škodí našemu zdraví neoslabuje pouze naši tělesnou sílu, ale i duševní. Čím důsledněji respektujeme zákony zdraví, tím jasněji dokážeme rozpoznat pokušení a odolat mu a tím více si budeme cenit věčných hodnot. Odborníci tvrdí, že kdo konzumuje maso, má 10 x větší šanci získat nemoci než ti, co jedí rostlinnou stravu. V mase je mnohem více choroboplodných bakterií než v trusu. To znamená, že kdybychom pojídali trus, dostalo by se do nás méně bakterií než z masa. Já vím, maso lidskému jazyku chutná! Dobytek bývá krměn produkty bohatými na bílkoviny. Ty se získávají z uhynulých zvířat v podobě prášku. Není to proti přírodě, když se dává dobytčatům maso v prášku? V Kalifornii je závod, který zpracovává nejružnější uhynulá zvířata (koně, psy, vepře, potkany...). To vše se pak přidává do stravy krávám aby produkovaly co nejvíce mléka. A nakonec si na tom pochutnávají lidé! Takže ani mléčné produkty nejsou vhodnou stravou. To nejlepší, co můžeš udělat, je zaměřit se na ovoce, zeleninu, obiloviny a ořechy.

Nezapomeňte, že i jídlo je součástí Trojandělského poselství. Ne nadarmo nám Bůh tyto rady dal. Proto: „Boj se Boha a vzdej jemu chválu!“ Tvůj charakter musí nést známky Božího charakteru: v řeči, hudbě, stravování, oblékání. Žijeme v „hodině Jeho soudu“ (1Pt 4,17). Když soud začíná od nás, co se pak stane s těmi, co nepřijali Boží poselství?

Doba, ve které žijeme je vážná!

Boží lid má přijmout Pozdní déšť. Abychom tento dar mohli získat, musíme zvítězit nad každým hříchem. Když neobdržíš Pozdní déšť, neobstojíš v čase soužení! Vzpomínáte, jak Bůh uzavřel dveře milosti pro Izrael r. 34 po Kristu? Tehdy Židé zavrhlí poselství hlášané Štěpánem. Štěpán je obvinil, že odmítají Ducha svatého. Víte, co znamená trvale se protivit Duchu svatému? Když se člověk dostane do tohoto posledního stádia, Duch svatý na něho přestane působit. Když odmítáš Ducha svatého, On nad tebou pláče. Radí ti, abys opustil určitý hřích, ale ty to odmítáš (Ef 4,20). Neuhašuj plamen Ducha svatého (1Te 5,19). Dokážete si představit, co znamená tento plamen ztratit? Můžeš o něho přijít nepovažuješ-li (neoznačuješ) hříšné za hřích i když tě Duch svatý napomíná!

Můžeš zhasit plamen Ducha svatého když vytrvale odmítáš hlas Ducha, který ti radí, abys šel touto cestou, ale ty si uděláš po svém a jdeš cestou opačnou. Ti, kdo kamenovali Štěpána, viděli jeho „tvář jako tvář anděla.“ A přesto, že to viděli, házeli po něm kameny! Když Štěpán zvolal, že vidí nebe otevřené a po Boží pravici stojí Syn Boží, to byla chvíle, kdy pro ně skončila doba milosti.

Když se Ježíš dostaví podruhé bude ukončena doba milosti pro celý svět. (Da 12,1) Do jaké míry jsi ještě pod vedením svatého Ducha? Když se od Něj vzdálíš příliš daleko, On pro tebe nemůže už nic učinit!

Jeden z adventních průkopníků se jmenoval Foss. Byl mu nabízen dar Ducha prorockého. Byl vyzván, aby to, co viděl a slyšel sdělil Božímu lidu. Řekl: „Pane, já to nemohu učinit!“ Pán ho vyzval podruhé, ale on se opět vzepřel. Když byl osloven potřetí, bylo mu sděleno, že tato odpovědnost je od něj odňata. Tento dar byl pak vložený na mladou Ellen. Bylo jí 17 let. Ona to, co jí bylo sděleno, ohlásila Božímu lidu. Když to Foss ve shromáždění slyšel, zvolal: „To je pravda, já jsem to také viděl a slyšel!“ Pak se rozhodl, že bude k lidu promlouvat. Pozval lidi, ale když jim chtěl poselství tlumočit, jen něco koktal. Duch svatý ho opustil.

Ještě dnes k nám Duch svatý promlouvá, chce abychom byli zachráněni. Vše, co jsem k vám dnes hovořil, nebylo pro mne snadné, ale vedl mne k tomu Boží Duch. Srdce, které je obrácené jen napůl, je nejvhodnější půdou pro dábla. Pokud své srdce neotevřeš cele Pánu, otevíráš ho dýblu.

Protože Jidáš odmítal působení Ducha svatého na své srdce, satan ho přivedl k tomu, že se oběsil. Tak bídně skončil! Ve svém životě miloval „něco“ víc než Ježíše. To „něco“ byly peníze. Peníze sice obdržel, ale ani na chvíli se z nich neradoval. Ztratil nejen časný, ale i věčný život.

Když my v současnosti budeme mít také své „něco“ a budeme to milovat více než Pána, a nezvítězíme nad tím, pak v den Ježíšova příchodu to jistě odhodíme, ale už bude příliš pozdě. Proto je nutné, abychom to odložili dokud je to možné.

Bůh od nás očekává, že se očistíme od všech hříchů, jen tak můžeme být zachráněni. Vyvyšuj Ho a vzdávej Mu úctu, která patří jen Jemu. Nyní, na závěr, se chci s vámi modlit, abyste vy, kteří toužíte po osvobození od svých model, se jich mohli úplně zbavit.

„Náš nebeský Otče, Ty víš o těch modlách, které máme ve svých příbytcích. Chceme se jich zbavit. Prosíme, dej nám k tomu sílu, abychom je odhodili, my Tě milujeme. Pomož nám, abychom Ti zůstali věrní. Pane, prosíme Tě, když přijdeš, aby ses mohl opět shledat se zdejšími spoluvěřícími. Prosím především za mladé lidi, aby měli zájem o Tvé Slovo. Požehnej jim, když odloží tu světskou hudbu, filmy, světské oblékání, nevhodné jídlo. Dej, ať pochopí, že si dnes přeješ, aby se naše charaktery změnily. Děkuji Ti, že nás slyšíš. Modlím se i za naše starší členy, aby vytrvali ve Tvé pravdě, a to ve jménu Ježíše Krista. Amen!“ ■

Bratislava, 25.2. 2006

VOLÁNÍ PO NEDĚLNÍM ZÁKONU V USA.

VANCE FERREL

Toto je více než volání, je to začátek polního tažení, které nemá v úmyslu skončit dříve, než dosáhne svého cíle.

1. března 2007 se sešli ve Fullertonu (Fullerton CA, Kalifornie, USA) zástupci více než 30 různých církví (včetně katolíků a ortodoxních věřících) aby odsouhlasili plán křesťanského sjednocení Ameriky. Sestavili program o deseti bodech s cílem dosáhnout ratifikaci kongresem US. Setkání ukončili podepsáním „Knihy jednoty“, jak ji nazvali.

Tato organizace má velkou politickou moc, protože tvoří největší volební blok, složený z evangelíků a katolíků, kteří jsou v otázce deseti bodů jednotní. (Což vždy nebylo, pozn. Redakce.) Těchto deset bodů tvoří vrchol nového politického protestantsko – katolického křídla sjednocených křesťanských církví Ameriky.

„Komise deseti přikázání“ a její jednací body. (Uvádím jen 3. a 7. bod)

Bod 3. Deset Božích přikázání má být pro národ závazné. Je zapsáno u Nejvyššího soudu a na pomníku „Lincoln Memorial“ a má být Kongresem USA a místními vládami dodržováno. Pozdrav pro americkou vlajku má obsahovat slova „Národ vedený Bohem“ a na penězích a v předtiscích zákona má stát „Důvěřujeme Bohu“.

Bod 7. V celé zemi mají vlády, továrny a obchodní centra dodržovat „Národní den klidu“. Je nutné si uvědomit, že první část třetího bodu a celý bod sed-

mý, je pro adventisty obzvlášť významný.

Nejdůležitější událostí je spojení římskokatolické církve s většinou protestantských církví, včetně ortodoxní církve. To se v dějinách ještě neuskutečnilo! Je to organizace s politickými aktivitami. Jejím hlavním cílem je připravovat zákony USA. Katolická církev dlouho váhala se zapojením do tohoto svazku. Rozhodnutí muselo přijít z nejvyššího místa, Vatikánu. Máme nového papeže Benedikta XVI. Zdá se, že snaha vnutit národní nedělní zákon USA, je jeho dilem. (VSV kap. 35) (www.sdadwfent.com)

Citáty z VSV, kap. 35: Příprava na dobu konce.

Udivující je chytrost a obratnost římské církve, která umí odhadnout, co bude následovat. Klidně vyčkává, až přijde její hodina. Sleduje, jak protestantské církve uznávají její autoritu tím, že přijímají falešný den odpočinku a chystají se vynutit jeho dodržování stejnými prostředky, které kdysi používala římská církev. Lidé, kteří odmítají světlo pravdy, budou vyhledávat pomoc u moci, která se považuje za neomylnou, aby prosadili nařízení, které vydala. Jak ochotně přijde tato moc protestantům v této věci na pomoc, není těžké uhádnout. Kdo se dokáže lépe než představitelé katolické církve vypořádat s těmi, kdo neposlouchají církve?

Římskokatolická církev se všemi svými pobočkami po celém světě tvoří obrovskou organizaci pod vládou papežské stolice. Slouží jejím zájmům. Miliony jejích členů ve všech zemích světa jsou vedeny, aby se cítili zavázáni věrností papeži. Ať jsou jakékoli národnosti, ať žijí v kterékoli formě státního zřízení, mají autoritu církve považovat za nejvyšší. I když přísahali věrnost státu, slib věrnosti církvi je nadřazený této přísaze, a zprošťuje je všech závazků, které odporují zájmům Říma.

Nezapomeňme ani na to, jak se Řím pyšní tím, že se nemění. Zásady Řehoře VII. a Inocence III. zůstávají stále zásadami katolické církve. Kdyby dnes měla církev moc, prosadila by je stejně rázně jako v minulých staletích. Protestanti si neuvědomují, co dělají, když chtějí přijmout pomoc Říma při prosazování nedělního odpočinku. Zatímco se snaží uskutečnit svůj záměr, snaží se Řím obnovit svou moc, aby znovu získal ztracenou svrchovanost. Až jednou Spojené státy přijmou zásadu, že církev smí používat nebo ovládat státní moc, náboženské svátky mohou být vynucovány státními zákony, zkrátka že církev a stát mají vládnout nad svědomím, tehdy bude zajištěno vítězství Říma v této zemi.

Moc papežství tiše roste. Jeho učení má vliv na zákonodárné sbory, na církve i na myšlení lidí. Staví krásné a mohutné budovy, v jejichž tajných místnostech se bude

zase osnovat staré pronásledování. Skrytě a nenápadně sbírá své síly, aby dosáhlo svých cílů, až nastane vhodný okamžik. Snaží se získat výhodné výchozí postavení, a vlastně ho už má. Brzy uvidíme i pocítíme, kam Řím míří. Kdo bude věřit Božímu slovu a bude se jím řídit, přivolá na sebe pohanu a pronásledování.

Na adventistech leží zvláštní odpovědnost. Budou souzeni podle přijatého poznání. Proto Bůh volá v této vážné době, kdy před našimi zraky probíhají poslední události, abychom se mu cele oddali a připravili se na přijetí pozdního deště. Bůh také od nás očekává, že budeme s plným nasazením varovat svět před nadcházející krizí. Zde mají lidé ještě čas obrátit se k Bohu. ■

Připravil a přeložil J. Juřica

VÝZVA PÁNĚ PRO NAŠI DOBU

Bůh vyburcuje svůj lid. Jestliže ostatní prostředky zklamou, proniknou do něj bludná učení, která ho protříbí, a plevy budou odděleny od pšenice. Pán vyzývá všechny, kteří věří Jeho Slovu, aby se probudili ze spánku. Přišlo vzácné světlo, určené právě pro tuto dobu. Je to biblická pravda ukazující nebezpečí, která jsou přímo před námi. Toto světlo

by nás mělo vést k důkladnému studiu Písem a k co nejkritičtějšímu přezkoumání postojů, které zastáváme. Bůh chce, abychom s modlitbou a v postu důkladně a vytrvale zkoumali všechny opory a pilíře pravdy. Věřící se nesmí spokojit s domněnkami a špatně definovanými představami o tom, co tvoří pravdu. Jejich víra musí být pevně založena na Božím Slově, aby až přijde čas zkoušky a oni se budou muset zodpovídat ze své víry před soudními dvory, dokázali s tichostí a bázní odůvodnit naději, která je v nich. 5T 707-708

IDENTIFIKACE ČTYŘ BYTOSTÍ A 24 STARCŮ ZJEVENÍ 4,9-11

ARMIN KRAKOLINIG

Základní myšlenky k řešení této otázky:

- Při identifikaci obrazů knihy Zjevení, nemáme jen vidět obrazy, toho co je na Zemi, ale také toho co je v nebesích, co se týká nebeských bytostí a mocí. Např.: při studiu knihy Zjevení chceme přesně vědět co znamená „drak, zvířata, koně, falešný prorok atd.“. Proč bychom také neměli znát, co nebo koho představují 4 bytosti a 24 starců?
- Studium těchto postav nám může pomoci hlouběji pochopit postavení (úlohu) Božího trůnu při srovnávání „Boží vlády“ s vládami pozemskými.
- Od žáků ve škole a od občanů kteréhokoliv státu se očekává, že znají vládu státu ve kterém žijí a také jejich ministry. Neměli bychom o to lépe znát nebeskou „vládu“?
- Studium by nám mělo dát jasnější pohled do oblastí, kde původně vznikl hřích a odkud se rozšířil i na Zemi. Ukáže nám také hlubší pohled na nebeskou „radu“, před kterou satan ještě v době Starého zákona obviňoval Joba a Boha. Studiem se nám také otevře širší pohled na celý plán vykoupení a lépe mu porozumíme.

Popis 4 bytostí ve Zjevení

Čtyři bytosti a 24 starců se vyskytují jak společně, tak i jednotlivě.

Ve skupině:

A/ při chválení Boha Novou písní po stvořitelském díle Zj 4,9-11

B/ při chválení vykoupení, při Ježíšově smrti a po Jeho na nebevstoupení Zj. 5,8-14

C/ při chválení po druhém příchodu Ježíše Krista a úplném osvobození vykoupených Zj. 7,11-12

D/ při chválení a oznámení rozsudku nad Babylonem (také možno chápat těsně před vylitím 7. rány) Zj. 19,4

Jednotlivě:

A/ při oznamování příchodu čtyř apokalyptických jezdců Zj 6,1-7

B/ postava podobná jestřábovi (Bible kralická mluví o andělovi), který oznamuje tři poslední troubení) Zj 8,13

C/ jedna ze čtyř bytostí předala sedmi andělům sedm koflíků plných hněvu Božího.

Ostatní úkoly: Každý má v ruce harfu a zlaté bány plné vůně, jež jsou modlitby svatých Zj 5,7-9. Je to poukázání na zvláštní kněžskou a hudební službu v nebi.

Identifikace čtyř bytostí

William Miller před rokem 1844 a také Uriah Smith po roce 1844 identifikovali 4 bytosti s vykoupenými lidmi, kteří jsou v nebesích!

Kdo z lidí již je v nebi? - Enoch Žid. 11,5; Eliáš 2Kr 2; Mojžíš 5M 33,5-7; Mt 17,4; Juda 9, svatí podle Mt 27,52.53.

Podle Ef 4,8, vzal Ježíš sebou tuto skupinu lidí do nebe jako prvotiny. (Čti i jiné překlady Bible.) Potvrzuje to také Duch prorocký (Zkušenosti a vidění 174). Mají tyto vykoupení lidé skutečně představovat 4 bytosti v nebesích? Není bez zajímavosti, že EGW je ani jed-

nou nespojuje se 4 bytostmi ze Zjevení. EGW nikdy neřekla, že by 4 bytosti byli vykoupení lidé.

Důvodem, proč Miller a U. Schmith ztotožňovali vykoupené lidi se 4 bytostmi byl špatný překlad veršů ze Zj 5,9-10. Tento text, jak v anglickém překladu Kings James a také v mnoha jiných překladech včetně Bible kralické, 4 bytosti a 24 starců zpívají následující text: „...nebo

jsi zabit a vykoupil jsi nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyků a lidu i národů. A učinil jsi nás Bohu našemu krále a kněží...“

Jestliže tato verze překladu je správná, pak je zbytečné další studium o identifikaci 4 bytostí a 24 starců. V tomto případě jsou to bez pochyby reprezentanti vykoupěných lidí ze země.

Když ale překlad není správný, pak musíme hledat další znaky, či znamení těchto postav. Skutečností je, že anglický překlad, německý i kralický, není správný a má změněný smysl. Jedná se o změnu v prvních opisech Bible! Tyto možnosti také potvrzuje EGW v knize Zkušenosti a vidění na str. 211.

Správný překlad zní: „...svou krví jsi Bohu vykoupil lidi, ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem...“ (Tomuto znění odpovídá text EP.) Jestliže Nová píseň nezazní: „ty jsi nás vykoupil.“ ale „ty jsi lidi vykoupil.“ pak z toho nemůžeme ihned vyvodit, že 4 bytosti a 24 starců jsou vykoupení lidé.

Pozor na závěry ze špatných překladů a změněných významů částí textu.

4 bytosti nemohou být podle popisu ve Zj. 4,6-8 a také na základě toho, co jako skupina i jednotlivci dělají, v žádném případě vykoupení lidé ze země. Podívejme se blíže na tento popis.

Jak vypadali: bytosti plné očí ze předu i ze zadu, jako lev, tele, tvář člověka a orel. Každé z těchto bytostí mělo 6 křídel.

Které stvoření ve SZ mělo 6 křídel? Serafíni. Jejich místo bylo nad trůnem! (PP 334.)

Srovnání 4 bytostí ze Zjevení s knihou Ezechiele:

Je nutno podotknout, že cherubíni v Bibli nejsou vždy popisováni jen se 4 křídly a čtyřmi obličejí. (2M 25,20; 1Kr 6,23; Dvě křídla a jeden obličej; Ez 41,16- se dvěma obličejí)

Kniha Zjevení		Kniha Ezechiele	
6 křídel		4 nebo 2křídla	Ez 1
mnoho očí		mnoho očí	Ez 10,12
jako zvířata		jako člověk	Ez 1,5
jeden obličej		4 obličej	Ez 1,6
postava jako	lev	postava jako	lev
	tele		tele
	orel		orel
	člověk		člověk

Podle Iz 6 jsou to Serafíni nad trůnem Podle Ez 10,20 jsou to cherubíni pod trůnem

Popis 24 starců

To, co bylo v předchozí kapitole citováno o 4 bytostech, platí i o 24 starcích. Nenajdeme žádný obraz o trůnu Božím bez 24 starců. Vystupují buď jako skupina nebo jednotlivě.

Skupina: stejně jako u 4 bytosti se body a- d/- e/ opakují při chválení po vyšetřujícím soudu Zj 11,16-19.

Jednotlivě:

A/ jeden ze starců utěšuje Jana Zj 5,5

B/ jeden stařec pomáhá Janovi při identifikaci nebeského zástupu před trůnem Božím. Zj 7,13-17

Jejich postavení v nebi: - sedí na 24 trůnech kolem Božího trůnu = královskému postavení!

Jaké úkoly plní 4 bytosti a 24 starců ve Zjevení? Jsou součástí nebeského chóru a současně pověřenci, služebníci a dozorcí s funkcí kněží před trůnem Božím.

Další znaky 24 starců

Bílá roucha Zj 4,4 Zlaté koruny Zj 4,4

Jsou tato dvě znamení určena jen pro vykoupené lidi? Tak to většina lidí přijímá. Při bližším rozboru poznáme, že tomu tak není. Bílá roucha nosí také andělé. Zj 15,6; 19,14; J 20,12; Sk 1,10. Jaký význam má bílé roucho pro vykoupené lidi? Zj 19,8, Obecně je bílé roucho spojováno s Kristovou spravedlností. Zde představuje spravedlnost svatých. (Lutherův překlad a jiné.) Podle původního textu zní překlad takto: „spravedlivé skutky svatých“! Toto roucho spravedlnosti svatých také přirozeně znamená absolutně čistý charakter svatých, který se vyvinul ve spojení s Ježíšem.

Co to znamená, že i andělé jsou popisováni jako bytosti s bílými rouchy? Jsou andělé také vykoupěni Ježíšem? EGW píše v knize Dějiny vykoupění, že původně se přidala k satanovi více, než polovina všech andělů. Podle Bible byla z nebe svržena 1/3 andělů. Z toho můžeme usoudit, že se určitý počet andělů oddělil od satana a vrátil se zpět k Bohu, kterého následovali po určité době.

Všichni tito obrácení andělé a také ti, kteří zůstali Bohu věrní ale v myšlenkách pochybovali o Boží spravedlnosti, byli smířeni s Bohem skrze Ježíšovu oběť. (Ko 1,18-20; PP 41; PP 335)

Zlaté koruny 24 starců

Nosí andělé v nebi koruny? Podle tradičního učení ASD, nenosí. EGW viděla znovu a znovu anděly s korunami. (Zkuš. a vidění 137, 157, 158, 181, 57, 279). Je to znamením vítězství také pro anděly? Zj 12,7.8. Jaké máme představy o vítězství? Musíme nejdříve zhřešit a pak vítězit, nebo můžeme vítězit nad pokušením a hříchem již tím, že se jimi nenecháme přemoci? Je nějaký rozdíl mezi vítězstvím, kterého dosáhli andělé v nebi a našim vítězstvím?

Báně zlaté plné vůně

Jaký význam mají tyto zlaté báně plné vůně pro 24 starců? Slouží ke zprostředkování modliteb.

Když by 24 starců představovalo vykoupené lidi, pak by to znamenalo, že od té doby co jsou v nebi, přinášejí modlitby věřících ze země k Bohu a tím by fungovali jako zprostředkovatelé našich modliteb. Toto je cizí myšlenka pro Bibli, odpovídající katolickému myšlení.

Mají nebeští andělé něco společného s modlitbou svatých? Čtème, co píše EGW v knize Společenství s Bohem na str. 46: „Ti, kteří se den co den a hodinu co hodinu dívají na Ježíše a nezanedbávají modlitbu, přibližují se Bohu. Andělé s roztaženými křídly čekají, aby přinesli modlitby lítosti k Bohu a zapsali je do nebeských knih. Da 9,21; 10,12; Lk 1,11-13; Sk 10,3-4; 12,1-12. To nebyli žádní vykoupení lidé, kteří byli posláni z nebe.

24 starců plní v nebi službu kněží v nebeské svatyni. Těmito starci mohou být myšleny jen vysoce postavené andělské bytosti, které jsou spojeny s našimi modlitbami. Jeden z nich je zřejmě Gabriel. Byl poslán, aby pomohl prorokům vysvětlit vidění. (Daniel a Jan, Zj 5,5; 7,13-17) Také jsou vysíláni na pomoc věřícím v nebezpečí, aby je zachránili. (Daniel, Kornelius, Petr a také Ježíš. Mt 4,19; Lk 22,43; Mt 28,2. Pán nebes byl jako člověk na zemi odkázán na pomoc těchto andělů!!

Odkdy sedí 24 starců na trůnech kolem Božího trůnu?

Jak dlouho již existují modlitby věřících? Teprve od doby novozákonní? Jak se dostaly modlitby věřících ve starozákonní době před Boha? Přinášeli je k Bohu andělé a také z Božího pověření přicházeli k lidem,

aby jim přinesli odpověď. Je-li tomu tak, pak 24 starců s jejich zlatými báněmi muselo vykonávat službu u Božího trůnu již před Ježíšovým nanebevstoupením! Zamysleme se přitom nad obsahem písně ze Zj. 5, a 4,11. Ve Zjevení 5,9 je řečeno, že 4 bytostí zpívají novou píseň. To znamená, že tuto píseň dříve nezpívali. To nám říká, že téma vykoupení, o kterém je řeč v 10. verši, nebylo v písni ještě použito, nebylo zpíváno. Dříve než byla zpívána nová píseň po zmrtvýchvstání, zpívalo již 24 starců píseň chvály o stvoření Stvořiteli! To ukazuje, že 4 bytosti a 24 starců museli již být v nebi před Kristovým nanebevstoupením! 24 starců je součástí „ věčné nebeské vlády“! Mohou to tedy být jen andělé.

24 starců v soudu u Daniele 7

V 7. kapitole knihy Daniele od 9. verše je popisována scéna u soudu, která se podle celého kontextu odehrává po zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Je to v době, kdy malý roh vede „pyšné řeči“. V 9. verši čtème, že byly postaveny trůny v nebi. Pro koho byly tyto trůny určeny? Kdo sedí na trůnech kolem Božího trůnu v době vyšetřujícího soudu? Odpověď najdeme ve Zj 11,15-17 *A sedmý anděl zatroubil i stali se hlasové velicí v nebi, řkouce: Učiněnať jsou království světa Pána našeho a Krista jeho a kralovati bude na věky. Nebo těch čtyřmectma starců, kteříž před obličejem Božím sedí na stolicích svých, padli na tváři své, a klaněli se Bohu. Řkouce: Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí, kterýž jsi, a kterýž byl, a kterýž přijíti máš, nebo jsi přijal mne svou velikou a království ujal.*

Souvislost nám ukazuje, že starci se zvedli ke chválení Boha se začátkem sedmého troubení. To musí být bezprostředně před druhým příchodem Kristovým. Je to v době, kdy Kristus je prohlášen právoplatným pánem nad královstvími země.

To vše znamená, že 24 starců působí během vyšetřujícího soudu jako zvláštní nebeští přísedící.

Jaké známe vyšší andělské bytosti?

Cherubíny a serafíny! Tak jsou pojmenovány ve Starém zákoně, ale ne v Novém! V NZ tyto výrazy nejsou použity.

Význam jména cherubín

Připomeňme si, že je to hebrejské slovo, které je použito pro určité andělské bytosti. Hebrejská jména mají také svůj význam, který nebyl vždy biblickými překladateli tlumočen. V překladu za tímto jménem jsou (stojí) určité vlastnosti: mocný, velký, silný a také funkce „ důvěrný, služebník, ochránce.“

Cherubíni jsou silní, mocní, důvěryhodní služebníci a hlídači před trůnem Božím. To vše odpovídá bytostem a funkcím 24 starců a 4 bytostí.

Je možné, že s našimi malými vědomostmi o andělech, si těžko spojíme „starce“ s andělskými bytostmi.“ Tento „problém“ nastává také u Izaiáše 24,23, kde je Boží vláda v nebesích představena „starci“. V současném označení máme v církvi „starší sboru“ což také nemá nic společného s věkem, ale je to funkce určená ke službě sboru. Jsou to služebníci a ochránci sboru! Zřejmě je to i v nebesích označení pro vysoce postavené andělské bytosti (cherubíni a serafíni). Funkce a vlastnosti cherubínů přesně odpovídají vlastnostem a funkcím 24 starců.

Nebeský chór – Lukáš 2,12-14 NBK „A toto vám bude za znamení: naleznete dětátko zavinuté do plenek, ležící v jeslích. A hned se s andělem objevilo množství nebeského vojska, jež chválilo Boha a říkalo: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, Boží zalíbení v lidich.“

Cherubíni a serafíni v nebeském chóru

Zj 4,9-11; 5,8-14;7,11-12; 11,16-19; 19,4.

Kdo původně patřil do této skupiny cherubínů? Ez 28,14: „Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na hoře svaté Boží jsi byl, uprostřed kamení ohnivého ustavičně jsi chodil.“ Lucifer byl s největší pravděpodobností jedním z nejvyšších ve skupině 4 bytostí a 24 starců. EGW nám říká, že jeho místo zaujal Gabriel. To také znamená, že vzpoura proti Bohu začala mezi nejvyššími anděly.

Satanova funkce jako nejvyššího cherubína

Zj 5,8: „ Majíce jeden každý z nich harfu a báně zlaté.“ To představuje dvojí funkci. Jsou to vybraní zpěváci s vysokou duchovní úlohou. Když měl satan původně v této skupině nejvyšší postavení, znamená to, že byl v nebeském chóru činný jako nejvyšší cherub! V tomto případě byl vynikajícím zpěvákem, hudebníkem, dirigentem a také komponistou. Také EGW v knize Dějiny vykoupení na str. 22 píše: „Satan vedl nebeský chór...“

Jaký závěr z toho můžeme udělat? Satan velice dobře rozumí hudbě! Hudba je jeho vášeň, kterou na této zemi plně rozvíjí ne k oslavě Boha, ale ke své cti a k oslavení lidí.

K dalšímu studiu cherubínů a serafínů můžeme najít mnoho pasáží ve spisech EGW. ■

NOVÁ KNIHA

V červnu vyšla kniha
„On zná moji cestu“, autobiografie
br. Jána Kováčika,
kterou je možno
objednat na adrese:
Ján Kováčik,
739 02 Janovice 300,
tel. 558 681 363

2. TESSALONICENSKÝM

2. KAPITOLA –

„ČLOVĚK HŘÍCHU“

*Studijní podklady vypracované br. A. Krakolinigem.
(Ke studiu použijte Bibli, nejsou zde citovány všechny verše.)*

V této stati se budeme zabývat zvláštními znameními, která se musí stát dříve, než přijde Ježíš Kristus.

Tehdy mohl Pavel říci „... ten den totiž nenastane, dokud nepřijde odpadnutí.“

2Te 2,3-5: „Nesvodí vás žádný nižádným obyčejem. Neboť nenastane den Páně, než až prve přijde odstoupení, a zjeven bude ten člověk hřícha, syn zatracení, protivící a povyšující se nade všechno, což slove Bůh, anebo čemuž se děje Božská čest, takže se posadí v chrámě Božím, tak sobě počínaje, jako by byl Bůh. Nepomníte-liž, že ještě byv u vás, o tom jsem vám pravil?“

Jak rozumí adventisté sedmého dne pojmu „člověk hříchu“?

Člověk hříchu představuje falešný náboženský systém, který se nejdříve projevil v papežství! Je to hnutí bezzákonosti, které potrvá až do příchodu Ježíše Krista! Duch nezákonnosti, který se proplétá celými křesťanskými dějinami!

Pavel byl znalcem proroctví proroka Daniele o době konce

Pavel byl velkým znalcem proroctví obsažených ve Starém zákoně a nedovedu si představit, že by např. nerozuměl Danielovu proroctví o odpadnutí, které Daniel předpověděl 600 let před Pavlem. Chtěl bych tím zde poukázat na něco, co bychom při rozboru 2Te 2,3 neměli přehlédnout. Pavel zde nazývá toho, kdo toto odpadnutí způsobí, „člověkem hříchu“. V původním řeckém textu je nazýván „člověkem bez zákona“, což je někdo, kdo jedná proti zákonu a bojuje proti němu. Působení a trvání této moci

předpověděl Daniel zřetelně i v následujících verších: Da 7,25; 8,9-12.

Mohl Ježíš Kristus přijít již před rokem 1798? Ne! Jak dlouho by měla být „pravda“ podle Daniele 8,12-14 „malým rohem“ (papežstvím) sražena na zemi? Po dobu 2300 večerů a jiter. Mohl by tedy Ježíš Kristus přijít již před rokem 1844? Pavel řekl: „On nepřijde dříve, dokud nenastane odpadnutí.“

Jak to vypadá dnes? Nastalo již toto odpadnutí? Může již Ježíš Kristus přijít? Je doba již zralá? V čem se již vyplnila 7. a 8. kapitola Daniele? Můžeme říci, že se z velké části vyplnila v dějinách papežství a v době kolem roku 1844. Naplnila se tím zcela 2Te 2. kap.? Projevil se tím člověk hříchu úplně? Posadil se již v chrámě Božím?

Chrám Boží podle 2Te 2. kapitoly

Co je míněno chrámem Božím? Podle novozákonního chápání to může být jen církev! Podle všeobecného vysvětlování CASD se tohle vše splnilo ve středověkém papežství! Papežství se usadilo v křesťanské církvi a je tam dodnes jako Bůh, případně jako Kristův zástupce. Je to opravdu úplně naplnění 2Te 2. kapitoly? Naplnilo se „odpadnutí“ i v jeho poslední konsekvenci jak je oznámil Pavel? Jaká zvláštní znamení mají provázet toto odpadnutí, abychom skutečně poznali, že uzrál čas pro příchod Ježíše Krista?

Zvláštní znamení odpadnutí z 2Te 2. kapitoly

Znamení a zázraky! 2Te 2,9: „Kteréhožto nešlechtníka příští jest podle mocného díla satanova, se vší mocí a divy i zázraky lživými.“ To jsou znamení, která má apoštol Pavel na mysli! Může tím být míněno středověké odpadnutí? Jaká znamení s sebou neslo odpadnutí ve středověku? Byly to svody falešným učením a velké

pronásledování? O takovém pronásledování brutální moci není v 2Te 2. kap. žádná řeč! Všimněme si, že zde není vůbec nic řečeno o pronásledování! To znamená, že se nemůže jednat o středověkou církev, jak se stále vysvětluje!!! Podle 2Te 2, nese člověk hříchu zcela jiné zvláštní znaky. Doprovází ho znamení a zázraky! Jaká znamení a zázraky se konaly ve středověku? Slyšeli jste o znameních a zázracích ve středověké církvi? Nanejvýš vymyšlené pověsti!

Kdy se vyskytly zázraky v křesťanských církvích před rokem 1798 a 1844?

„Satan obklopený zlými anděly, bude znovu tvrdit, že je Bohem, bude činit zázraky všeho druhu, aby tam kde by to bylo možné, svedl i vyvolené. Boží děti nenajdou svoji jistotu v zázracích, protože satan napodobí všechny divy a zázraky. Boží děti, vyzkoušené útoky, najdou sílu ve znameních, o kterých je řeč v 2 M 31,12-18“ Z III 243 D, viz také BK 449+534 D.

Objevuje se spiritismus, kdy se účastníci například domlouvají pomocí klepání. (1848 skrze sestry Foxovy). Tenkrát (1849) se omezovala spiritická sejití většinou na město Rochester, a byla známá jako „Rochesterská klepání“. Podle EGW bychom měli v budoucnosti být svědky spiristického zjevování mrtvých! Více ve „Zkušnostech a vidění“ S. 77 D (86,87A). Dokonce i věřící lidé musí počítat se zjevováním mrtvých!

Čím započala doba zázraků?

Teprve v roce 1858 se poprvé zjevila Marie v Lourdech! Později se začaly dít další zázraky! EGW o nich pravděpodobně nic nevěděla, protože se o nich nezmiňuje (zemřela v roce 1915). V roce 1917 se zjevuje Marie ve Fatimě. A od té doby se Marie zjevuje častěji! Dnes jsme tohoto jevu svědky téměř na všech světových kontinentech! Jsou to ty předpověděné zázraky? Mají jimi být svedeni i samotní vyvolení? Musí přijít ještě jiná znamení a zázraky! Které?

Zázraky se mají konat v Ježíšově jménu!

Mt 24,24; 7,22-24. Dějí se mariánské zázraky ve jménu Ježíše? Ne! Dějí se již zázraky ve jménu Ježíše? To bychom měli vědět! Od kdy začaly zázraky v Ježíšově jménu? Kdy by měly začít podle Boží předpovědi? Můžeme to přesně určit? Bůh ukázal EGW, od kdy musíme v dějinách naší doby počítat se zvláštními zázraky. *„Až jednou protestanismus natáhne svoji ruku, aby se i přes rozpory uchopil římské moci, až si podá ruku se spiritismem, až se USA jako protestantská republikánská vláda zřekne svojí ústavy a obrátí se ke hlásání papežských nepravd a omylů, poznáme, že nastal čas pro zvláštní satanovo působení a že konec je blízko. To by měl být začátek zvláštních znamení **poslední generace**“!*

Znamení poslední generace u Mt 23,15 zní: *„Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že obcházíte moře i zemi, abyste učinili jednoho novověrce, a když bude učiněn, učiníte jej syna zatracení, dvakrát více, nežli jste sami.“* Ježíš mluví o „ohavnosti zpusťování“!

Bude vydán zákon proti sobotě, Božímu stvoření, a pak se stane, že Bůh dokončí své dílo na zemi neobyčejným způsobem. Izaiáš 28,21. Když bude vydán zákon, který bude trestat přestupování prvního dne týdne, pak se míra naplní.“ (BK 448,449; RH 9. březen 1886)

Jak vidíme, vše se odehraje teprve v budoucnu, a začátek bude ještě před ukončením doby milosti! Nikdo z nás nemůže určit kdy se to stane. A přece můžeme pozorovat velmi zřetelný vývoj, který nás upozorňuje na těsnou blízkost budoucích událostí. Toto náboženské spojení ponese také i politické následky!

Začátek zázraků doby konce

Doba nadpřirozených zázraků nastala se zvláštní rychlostí, tak jak to předpověděla EGW přesně v době, kdy se Amerika začala spolčovat s Římem. Bylo to tedy mezi roky 1965 až 1970!

1/ **Moderní spiritismus**

2/ **Charismatické hnutí (spiritismus v křesťanských církvích)**

Odpadnutí v Božím chrámě

Kde to je? Je to v katolické církvi? Nebo v církvi protestantské?

Kde ale dojde k odpadnutí krátce před druhým příchodem Ježíše Krista? Kde se posadí člověk hříchu? V Božím chrámě !!! Co bylo tehdy Božím chrámem? Byla to Boží církev! Kdo dnes tvoří Boží církev? Která je to církev? Je to CASD? Jsme si jistí?? Kde bychom měli hledat toto odpadnutí? Nejen mimo církev, ale i uvnitř církve! Na co máme být připravení? Máme být varování před duchem bezzákonnosti v církvi! Před odpadnutím v církvi! Před odpadnutím v domě Božím!

Člověk hříchu v domě Božím (historický přehled)

Člověk hříchu se neusadí v modloslužebném chrámu, ale v „chrámě Božím“. Podle Pavlova novozákonního chápání je to církev Boží! Kristova církev! Není to odpadlá církev, ale čistá církev!

To je prorocké varování. Pro kterou dobu platí toto varování? Kdy se má vyplnit? Jak se má vyplnit? Vyplnilo se cele toto varování ve středověkém papežství? Abychom porozuměli, kdy a jak se prorocství naplní,

musíme se podívat do dějin a následovat člověka hříchu! Kdy se vůbec poprvé posadil člověk hříchu do Božího chrámu? Kdy poprvé došlo k odpadnutí od Božího zákona? Kdy se poprvé vynořil duch bezzákonosti v Božím domě?

V nebesích. Iz 14,12.13.

Jakou taktiku měl satan v „domě Božím“? Jen ne tak přesně, jen ne na sto procent ne tak přísně!

Následkem toho satanovi uvěřilo hodně andělů, že nemusí vše brát tak přesně, vždyť stačí pouhá povrchnost!

„Člověk a duch hříchu“ se usadili v nebeském chrámě! Jaké byly následky? Pro neposlušnost a bezzákonost člověk ztratil nebesa!

Co chtějí dnešní křesťané, členy CASD nevyjímaje? Jak chtějí znovu získat nebesa? Jen láskou k Ježíši skrze Jeho milost a víru v Něj. Naproti tomu ale stojí neposlušnost Božího zákona, protože jsme od zákona osvobození! „Volnost od zákona!“ To byl začátek taktiky „člověka hříchu“!

Člověk hříchu v ráji, v prvním Božím chrámu na zemi

Jak trval Bůh na plnění zákona v ráji? „... *aniž se ho dotknete!*“ (1M 3,3) Nebylo to přehnané zákonictví? S jakou taktikou přišel k Evě satan v ráji? Jen ne tak přesně! Ne tak věrně podle zákona! Ne tak zákonicky! Satanovi stačilo, aby Eva jen jednou kousla do ovoce! Stačilo, aby se ho jen dotkla! Tak zněl tehdy satanův hlas v ráji. Jak zní tento hlas dnes, když ty jako křesťan a adventista chceš brát věci vážně? Adam a Eva podlehli tomuto pokušení a tak se posadil „člověk hříchu“ poprvé do Božího chrámu na zemi! Jaké byly následky? Ztráta ráje - ne však z nedostatku víry a lásky k Bohu. Adam a Eva milovali přece dále Boha z celého srdce, nebo ne ??? Přesto museli opustit ráj, protože přestoupili zákon. **Co chceme dnes? Chceme zpět do ráje bez absolutní věrnosti Božímu zákonu a bez skutků poslušnosti. Jen skrze víru a lásku k Bohu!**

Vidíme nebezpečí, které se nachází v církvi v době konce? To nejhorší, co se vám v církvi může jako opravdu vroucně věřícím lidem přihodit je, že vás někdo označí za zákoníka. Z toho mají mnozí velký strach! Ale pomysleme na to, že pokud označíte někoho za zákoníka, pak z vás velmi lehce může mluvit hlas člověka bez zákona!

Člověk hříchu ve starozákonním Izraeli

Církev na poušti ve Starém zákoně představovala Boží chrám. Bůh chtěl mít na poušti svatý národ! Bůh vyvedl svůj lid velikými zázraky z Egypta a poučil jej

na úpatí Sinaje. Měl se učit poslušnosti Božímu zákonu! V krátkém čase již seděl „člověk hříchu“ opět v Božím chrámu na poušti! Jakou taktiku použil satan? Jak tenkrát vypadalo toto odpadnutí? Proč se Izraelité nedostali do pozemského Kanánu?

- Protože neznali pravého Boha?
- Protože nekonali pravou bohoslužbu?
- Protože neměli pravé proroky a pravdu?
- Protože nevěřili Bohu a nemilovali ho?

Především proto, že neposlouchali Boha a nečinili to, co jim řekl! Nebyli věrní zákonu! Nebrali zákon tak doslovně! Žili podle svých zákonů a podle zvyků jiných národů a náboženství!

Následkem bylo zničení chrámu i města a národ se dostal do zajetí! Také tady použil satan stejnou taktiku - **jen ne tak přesně podle Božího zákona!** Skutky apoštolů kapitola 7. [Štěpánova výtka!]

Ve znovuvybudovaném chrámu po Babylonském zajetí

Jak rychle se duch vzpoury a bezzákonosti dostal do „chrámu Božího“! Přečtěte si k tomuto tématu Nehemiáš 11-13 a proroka Malachiáše. **Všimněte si, jak zejména kněží rychle otevřeli dveře tomuto duchu!** Může v dnešní době dojít k paralelní události?

Všimněte si, že to vždy byli duchovní vedoucí, kteří odpadli jako první a vedli lid k odpadlictví! Satan si vždy nechal sloužit duchovními vedoucími, aby dílo bezzákonosti šlo kupředu! Nemá to být varování pro církev a její duchovní představitele?! Mal 3,9-11. Satan používá vždy stejnou taktiku: „**Jen nedodržujte tak přísně zákon, ne tak zákonicky!**“

Člověk hříchu v novozákonní církvi

Ježíš založil novou čistou církev, církev, kterou popisují Skutky apoštolů ve 2. kapitole. Byla čistým a svatým „Božím chrámem“. Velice brzy se v ní však usadil „člověk hříchu“ v podobě papežství. Jak Pavel předpověděl příchod „člověka hříchu“? „*A tehdy se zjeví ten bezbožník...*“ 2Te 2,8; Sk 20,29-30.

Velice brzy opustili první křesťané „první lásku“! Odvrátili se od čistého učení. Falešné učení proniklo do křesťanství velice rychle.

Člověk hříchu v reformační církvi

Byla reformovaná církev ochráněna od působení „člověka hříchu“? Čeho jsme dnes svědky? Dnes všechny protestantské církve hlasitě volají: „*Jsmo osvobozeni od zákona.*“ Kristus nás vykoupil a osvobodil od zákona! Nejdůležitější je mít Ježíše! V křesťanském ekumenickém hnutí se viditelně pro-

jevuje onen „člověk hříchu“. Jsme svědky perfektního odpadlictví pod rouškou bezúhonnosti, které je však poprvé v dějinách provázáno velkými znameními a zázraky! Ve středověku docházelo jen k pronásledování a brutalitě. Nyní se dějí velká znamení i zázraky, a to jak v katolické, tak i v protestantských církvích!

Člověk hříchu ve své konečné fázi

Co udělal Bůh po reformaci? Založil osmou církev!! Osmou epochu v dějinách „člověka hříchu“.

Založení církve ostatků

Má být církev po velkém odpadnutí ve středověku a po odpadnutí po reformaci, ochráněna před „člověkem hříchu“? Může se stát, že tuto církev jako poslední „chrám Boží“ stihne podobný osud na zemi, jaký postihl církev ve všech předešlých dobách? Prožije také odpadnutí od zákona a Boží pravdy dříve než Ježíš přijde? Měl Pavel na mysli jen odpadnutí ve falešných církvích a náboženstvích. Kdy se může dostat „člověk hříchu“ do Božího domu?

Adventistické vysvětlení překážky ve 2Te 2. kapitole

Jaké vysvětlení podává naše teologie o tom, co se musí odstranit pro to, aby se „člověk hříchu“ mohl cele projevit? Mnozí vykladači míní, že Pavel měl tenkrát na mysli Římskou říši, která musí padnout ještě předtím, než vyroste malý roh (papežství).

Položme si otázku, zda mohla být Římská říše skutečně překážkou odpadnutí v ranné církvi. Může být politický systém v poslední konsekvenci překážkou odpadnutí od víry v církvi? Víme, že již v ranné církvi bylo odpadlictví v plném proudu a to ještě za celosvětové vlády Říma. Pavel by musel přece říci, že se objevuje tajemství rouhání. Co mohl mít jiného na mysli, než odpadnutí a falešná učení, která se již mistry začala šířit!

Ga 1,6-9; Položme si nyní otázku: Co může bránit odpadnutí, které by mělo nastat v naší církvi? Co ochrání člověka před odpadnutím, od ducha a moci bezzákonnosti? To nedokáže žádný politický systém. Podle mého názoru se to může stát jen dvěma způsoby. Co musí zmizet, aby se „člověk hříchu“ zabydlel v naší církvi?

1. Co odpadnutí ještě zdržuje? - Je to Slovo Boží, které je pravda! Pokud se křesťan a církev (sbor) drží pevně Slova, nemůže ten zlý nic udělat, ani je svěst velkými divy a zázraky!

2. Kdo odpadnutí ještě zdržuje? - Může to být jen Ježíš Kristus, který je sám pravdou! Pokud se křesťan pevně drží Ježíše a učiní jej středem své víry, On jej také ochrání před svody a bezzákonností! Proto také Pavel říká, že mohou být svedeni jen ti, kteří nepřijali lásku k pravdě, to znamená i lásku k Ježíši a Jeho Slovu.

3. 2Te 2,10-12: Stejnou myšlenku nacházíme v knize Zj 3,10; Apoštol Pavel říká, že Ježíš nepřijde dříve, dokud nenastane odpadnutí, nebude zjeven »člověk hříchu« a neusedne v Božím chrámě! Mělo by k něčemu takovému skutečně dojít ve sborech CASD? Měla by se právě tady pošlapat pravda? Měl by se objevit duch bezzákonnosti? Je tato doba skutečně před námi? Bylo to již někdy předpovězeno? Pozorujeme již něco? Odpadnutí v církvi v době konce nám představuje prorocký Duch pod pojmem »Obraz posledního tříbení«. Mohl bych citovat spoustu výpovědí od EGW, ale uvedu zde jen některá:

„Když přijde ten den, ve kterém bude Boží zákon zneuctěn a církev bude tříbena ohněm, aby všichni ti kteří bydlí na zemi byli vyzkoušeni, mnoho těch, kteří vypadali jako ryzí, se připojí ke svůdcům a zrádcům svatých“. (ABC VI. 1065)

„Nyní je čas, aby Boží lid prokázal zásadní věrnost. Když budeme obhajovat víru v Ježíše a jeho zákon, pak by mělo být naše úsilí vřelejší a naše odvaha a pevnost nepohnutelná. Naše zkouška spočívá v obraně pravdy a spravedlnosti v době, kdy nás již většina opustí, v době kdy malé množství bojovníků bude bojovat bitvu Páně.“ (Z II, 24+25)

Tomuto tříbení bude ještě předcházet zvláštní odpadnutí! Chtěl bych doporučit dvě knihy: „Rozhodnutí u Jordánu;“ a „Ledová hora před námi“.

Znamení posledního odpadnutí v církvi ostatků (Falešná reformace nepřitele ZP 206)

Zavržení sloupů naší víry; reorganizace církve; odstoupení od základních pravd; vznik nové organizace; sepsání knih zcela jiného druhu; rozšíření systému intelektuální filozofie; velké dílo falešných učitelů ve městech; zlehčování významu soboty i Boha; odstranění všeho, co se postaví proti novému hnutí; vedoucí budou řešit, zda ctnost je lepší než neřest; působení neposvěcených kazatelů, falešná proctví. (ZP 353) nenávist Svědectví! (AB 47).

Zbavení věrných kazatelů svojí funkce nevěřícími a pochybujícími členy církve (ZP 353);

„Je hodně těch, kteří ztratili horlivost a posvěcení a odvrátili se od rostoucího světla. Zdráhali se chodit v pravdě, protože neprosili, aby její posvěcující síla působila na duši. Měli by se změnit a toužit po tom, aby dosáhli svatý a vysoký cíl, který požaduje Boží slovo. Jsou však ztraceni. Mnoho kazatelů a členů se nachází ve tmě. Mají vedoucího, který ztratil z očí světlo světa. Jejich hřích se měří milostí a pravdou, tak jak to vyhovuje jejich chápání, což jim dostačuje.“

„Bůh volá svůj lid aby si stanovil vyšší cíle. Církev musí chtít něco podniknout s těmi, kteří otevřeně pohanili Krista, přičemž se však dovolávali velikosti své víry. Dostali pravdu do nebezpečí. Byli nevěrnými hlídači. Božím dílu udělali ostudu a zneuctili ho. Nastala doba,

kdy se škvára a špína musí odstranit, aby se zaskvěla čistá pravda. Církev Kristova je povolána k tomu, aby její lid byl svatý a mocný, získal si jméno a chválu na celém světě. Za 13,1. „V ten den bude otevřena studnice domu Davidovu a obyvatelům Jeruzalémským, k obmytí hříchu i nečistoty.“

„Mezi Božím lidem, kterému jsou svěřeny svaté pravdy nastalo obrovské odpadnutí. Víra Božího lidu, jeho službu a skutky musíme stále srovnávat s tím, jaké by mohly být, kdyby jeho snaha mířila stále kupředu v jednotě milosti a pravdy.“ (ZP 388)

Mluvení jazyky!

Fanatismus, náboženská extáze, vzrušení, falešné mluvení jazyky a hluché pobožnosti se všeobecně považují za milostivé dary od Boha. Mnozí se jimi nechají svést. Ale toto ovoce se v žádném případě neprokázalo jako dobré. Mt 7,16: „Po ovocích jejich poznáte je. Zdalší sbírají z trní hrozny, aneb z bodlácí fíky?“

„Fanatismus a hluché vystupování platí za zvláštní znamení víry. Mnozí jsou spokojeni s bohoslužbou teprve tehdy, když prožijí něco povznášejícího a obšťastňujícího. Jsou připraveni nechat se unášet pocity, ale taková setkání na nás nemají příznivý vliv. Jakmile pomine citové opojení, pocit neuspokojení je větší než před bohoslužbou, protože pocit štěstí nepochází ze správného pramene. Bohoslužby, které vedou k duchovnímu růstu, mají sváteční vážnou atmosféru a vedou ke zkoumání srdce. Každý se snaží poznat sám sebe a učí se s pokorou poznávat Krista.“ (IT 412, 1864) Všimni si, co říká EGW o budoucím vývoji v této oblasti:

„Bůh mi ukázal, že události, ke kterým došlo ve státě Indiána (v adventním sboru), se budou opakovat krátce před ukončením doby milosti. Ukáže se mnoho nesmyslného. Musíme počítat s hluchými hudebními nástroji (bubny), tanci a hudbou. Vynalézavost rozumem obdařených lidí bude tak nepředvídatelná, že jim nebude možno svěřit žádná rozhodnutí...“

„Evangelium se na světě nerozšíří mluvením jazyky, ale kázáním evangelia.“ (Probuzení a co potom ... str.57)

Z toho, že k takovým rozhodnutím v našich sborech v USA, Austrálii, Skandinávii, Německu a jinde již dávno došlo, vidíme, jak blízko jsme se dostali k ukončení doby milosti. Jakou úlohu bude hrát hudba v tomto falešném probuzení?

Svádění hudbou

„Podobné události, které se udaly ve státě Indiana, se budou opakovat na konci doby milosti. V mnohých sborech padnou všechny zábrany a bohoslužby se budou vyznačovat fanatickým křikem, primitivní hud-

bou a pohyby v extázi. I mnozí rozumní lidé budou tak zmateni, že nebudou schopni se zodpovědně rozhodnout...“

Chraňme se před věcmi, které nám při pobožnostech satan předkládá jako dary Ducha svatého oděné zbožností. Takové slavnosti nepřinášejí žádné požehnání.“ FG 2, 37/2 SM. 36. 38 (1900) 159/160.

„Nedávejme prostor zvláštním senzacím, neboť nám brání přijímat skutečné působení Ducha svatého. Bůh neočekává žádné senzace, nýbrž rozvázné a důstojné chování.“ FG 2, 43/2 SM, 42 (1988)

Zázraky jako znamení falešného probuzení

Poslední falešné probuzení se projeví konáním zázraků. Na vrcholu svého svádění bude satan moci konat zázraky, které mu dříve nebyly dovoleny.

„Nedejme se klamat. Brzy dojde k ohromujícím událostem, které bude provádět satan... Sešle na lidi nemoci a pak je náhle uzdraví. Tato zdánlivá uzdravování budou pro adventní lid zkušebními kamenem.“ (Probuzení a co potom str. 55)

„Způsob Ježíšovy práce spočívá v kázání Slova a v zázračném uzdravování, kterým zbavoval lidi utrpení. Ale mě bylo ukázáno, že nemůžeme pracovat stejným způsobem, protože satan ukáže svoji moc také skrze zázraky. Boží služebníci nemohou dnes konat Boží dílo pomocí zázraků, neboť satan si nepravým zázračným uzdravováním přivlastňuje Boží moc.“ SM II. 54.

„Satan, obklopený anděly, bude tvrdit, že je Bohem a bude konat různé zázraky, aby bylo-li by to možné, svedl i vyvolené. Boží děti neuvěří satanovu zázračnému působení. Zkoušené Boží děti najdou sílu ve znameních o kterých se hovoří ve 2M 31,12-18.“ Z III 243.

„Před koncem věků, bude satan činit ještě větší divy. Pokud bude moci, potud bude dělat zázraky.“ GO 107.

Satan se zjeví jako Kristus!

K tomu tématu si přečtěte knihu „Myšlenky ke knize Zjevení“ str. 107-110 D a „Velký spor věků“ str. 592

Až k této události dojde, bude již pro většinu lidí pozdě! Obzvláště pro ty, kteří si nezamilovali Ježíše a Jeho Slovo. Přestože nám Bible podává velmi přesný přehled událostí, přece budou mnozí touto událostí velmi překvapeni. Tito lidé nevyužili správně čas přípravy. Budou čekat až do posledního okamžiku! Bible přece říká: „Nyní je čas přípravy!“ Podle toho již musí Ježíš stát přede dveřmi! Znamení poslední generace mluví jasnou řečí! K odpadnutí dochází u mnoha adventistů a křesťanů nepozorovaně a stupňuje se. Toto odpadlictví v církvi a sborech je přípravou na poslední pronásledování, k němuž musí dojít před vztyčením obrazu šelmy aby nakonec vyústilo v konečný obraz šelmy !!! Velký spor věků str. 444 (443-445)

Jaké mají být další cíle zjevení se satana jako Krista?

1. Potvrzení, že svěcení neděle je správné;
 2. Poslední start k pronásledování věřících;
- Úplné svedení bude možné jen tehdy když Boží lid opustí křesťanské pravdy, když nebudou pěstovat lásku k pravdě.
- Máš lásku k pravdě ty?
 - Kolik času a zájmu věnuješ Ježíši a Jeho Slovu?
- Nechť tě to povzbudí k tomu, abys znovu otevřel své srdce Spasiteli a Jeho Slovu!

DODATEK

Kdy se člověk stává v očích členů jiných církví zákoníkem?

- Když svěťi sobotu místo neděle;
- Když konzumuje čisté pokrmy;
- Když nepije alkohol;
- Když platí desátky místo církevní daně; (v SRN)
- Když nenavštěvuje diskotéky, karnevaly, netančí, nesleduje brutální filmy atd...;

Kdy mohou členové CASD obviňovat jiné členy CASD ze zákonictví?

- Když si např. v sobotu nekoupíš zmrzlinu;
- Když nesleduješ v sobotu televizi;
- Když nejdeš v sobotu lyžovat nebo plavat do veřejné plovárny;
- Když v sobotu nehraješ fotbal, tenis atd..;
- Když v sobotu nenavštěvuješ sportovní pořady;
- Když nepiješ zrnkovou kávu;
- Když zcela odmítneš alkohol i v malých dávkách;
- Když nenosíš žádné šperky a nepoužíváš barevnou kosmetiku;
- Když odmítáš předmanželské sexuální vztahy;
- Když nenavštěvuješ taneční zábavy, diskotéky atd....;
- Když neposloucháš rockovou a jinou tvrdou hudbu;
- Když nejíš maso a mléčné výrobky, atd...;

Jsou to znamení zákonického člověka?

Jsme zákoníční, když žijeme důsledně podle těchto základních zásad? ■

Přeložil Jaroslav Juřica. Zkrácená verze výkladu 2Te 2. kapitoly.

HLAS VĚTŠINY NENÍ DŮKAZEM

Bůh bude mít na zemi lid, který zachová Bibli jako měřítko všeho učení a jako základ všech reforem. Názory učenců, vědecké dedukce, vyznání víry a rozhodnutí církevních shromáždění, která jsou tak četná a odlišná, jak četné a odlišné jsou církve, které tyto názory hájí, hlas většiny nic z toho, ba ani všechno dohromady, nemůže být pokládáno za důkaz pro nebo proti kterémukoli článku náboženské víry. ...Satan stále usiluje o to, aby upoutal pozornost na člověka místo na Boha. Svádí lidi, aby vzhlíželi k biskupům, ke kazatelům k profesorům teologie jako k svým vůdcům, místo aby zpytovali Písma, aby se z nich sami seznámili se svými povinnostmi. Pak ovládne mysl těchto vůdců a může působit na lidi podle své vůle. GC 594-595

Boží požehnání...

Jako přival jarní vody,
jemuž břehy těsné jsou,
jako zralé letní plody,
které v slunci zesládnou,
jako na úrodné stráni,
když se vlní obilí,
tak je Tvoje požehnání,
náš Pane přemilý...

Jako světlo očím slepým,
které náhle prohlédnou,
jako vláha suchým stepím,
po níž květy rozkvetou,
jako volnost širých plání,
kterým prostor rozdáváš,
tak je Tvoje požehnání,
ty dobrý Otče náš.

Jako slabé, malé dítě,
které k otci utíká,
jdeme říci: Miluji Tě
za Tvá díla veliká,
že nás vedeš svojí dlaní,
a že nás máš tolik rád,
za Tvé velké požehnání
chcem dík Ti, Bože, vzdát!

Životní cesta...

Životní cesta –
to asfalt vždy není,
anebo měkký pažit...

Častokrát na ní
přes kamení
přelézat musíš se snažit...

A to dá práci,
vysává síly,
mnohdy už nevíš, jak dál...

Nemůžeš dostat se
ke svému cíli,
byť se i blízko být zdál...

Někdy ti kamínek
do boty padne –
a tlačí a tlačí a tlačí...

Nemáš to v životě,
nemáš to snadné –
častokrát je ti k pláči...

Ne, sám ji nezdoláš – tu životní stráž,
když mráz či horko dotírá...

Ježíš ti podává
pomocnou dlaň
a na cestě vzhůru tě podpírá...

Čas – nepřítel...

Čas –
je náš nepřítel...
Člověk se narodí –
a od té chvíle
podléhá mu cele...
V průběhu života
nás často „uhodí“ –
on nezachází s lidmi
nijak skvěle...

Život je
jako velký bochník chleba,
z kterého čas

má zvolna ukrajovat...
On však nejedná fér –
vždyť vůbec není třeba
takovým tempem
z něho „ukusovat“ –
přidávat vrásky –
ubírat nám síly –
natírat na šedivo
nejen zbytky vlasů –
vyjmout nám z paměti,
že jsme tu vůbec byli –
a okrádat nás
o svěžest a krásu...
To všechno čas –
a nemá slitování,
i kdybys prosil sebevíc.
Kupředu pádí –
chvátá bez přestání,
a na samém konci
pak rozplyne se
v nic...

V. Gajdošíková, Jupos